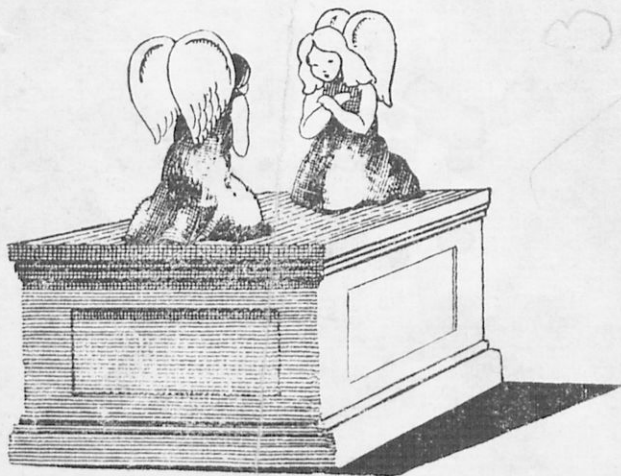

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ Δ.Θ.
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Ζ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΑΙ: ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ",
46^Α ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 46^Α

1933

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ δ. θ.
Καθηγητοῦ τοῦ Ζ' Γυμνασίου Ἀθηνῶν

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΗ ΔΕΥΤΕΡΗ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΑΙ: Ι. Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & Σία
Βιβλιοπωλεῖον τῆς «Ἐστίας»
46α Ὁδὸς Σταδίου 46α
1933

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα ἔχουν τὴν ὑπογραφή τοῦ
συγγραφέα καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου
τῆς «Ἑστίας».

Βιβλιοπωλεία

Τυπογραφεῖο Κ. Σ. Παπαδογιάννη, Ψαρῶν 41, Ἀθήνα

ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ Ε. ΠΕΤΡΟΥΝΙΑ Δ. Θ.
ΚΑΘΗΓΗΤΟΥ ΤΟΥ Ζ' ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΗΣ
ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
ΕΚΔΟΤΑΙ : ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΚΟΛΛΑΡΟΣ & ΣΙΑ
ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΗΣ "ΕΣΤΙΑΣ."

46 α—ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ—46 α

1933

Τὰ γνήσια ἀντίτυπα ἔχουν τὴν ὑπογραφή τοῦ συγγρα-
φέα καὶ τὴ σφραγίδα τοῦ Βιβλιοπωλείου τῆς «Ἑστίας».

Βιβλιοπωλείον

Τύποις Α. Ζ. Διαλπομά, Βορέον 8 — Ἀθῆναι

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Η ΘΕΟΤΟΚΟΣ

1. Ἡ γέννηση τῆς Θεοτόκου.

Οἱ Ἑβραῖοι, ἀφοῦδὲν ἔμεναν πάντοτε πιστοὶ στοὺς Νόμους τοῦ Θεοῦ, κατάντησαν νὰ περνοῦν ἀπὸ σκλαβιὰ σὲ σκλαβιά, ὥσπου οἱ Ρωμαῖοι, πὺν κυρίεψαν ὄλο τὸν κόσμον, ἔγιναν κύριοι καὶ σ' αὐτούς. Ἡ Παλαιστίνη, ἡ χώρα ὅπου κατοικοῦσε ὁ Ἑβραϊκὸς λαός, ἔγινε μιὰ ἐπαρχία τοῦ Ρωμαϊκοῦ κράτους καὶ τὴν ἐπαρχία αὐτὴ τὴν κυβερνοῦσε ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης μ' ἓναν ἀντιπρόσωπό τους.

Τὸ βορεινὸ μέρος τῆς Παλαιστίνης λεγόταν Γαλιλαία. Περνώντας ὁ ποταμὸς Ἰορδάνης ἀπ' αὐτὴ ἔφτιανε μιὰ μεγάλη λίμνη, πὺν λεγόταν Τιβεριάδα ἢ θάλασσα τῆς Γαλιλαίας καὶ γύρω σ' αὐτὴν ἦταν πολλὲς μικροπολιτεῖες καὶ χωριά. Μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὲς μικρὲς πόλεις ἦταν καὶ ἡ Ναζαρέτ.

Τὸν καιρὸ πὺν ὁ Αὐτοκράτορας τῆς Ρώμης, ὁ Καίσαρας, εἶχε κάμει γιὰ ἀντιπρόσωπό του βασιλιά

στοὺς Ἰουδαίους τὸν Ἡρώδη, ζοῦσαν στή μικρὴ αὐτὴ πόλη τὴ Ναζαρετ δυὸ ἄνθρωποι εὐλαβικοὶ καὶ ἥσυχοι, ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Ἄννα.

Κάτω ἀπὸ τὴ σκληρὴ τυραννία τῶν Ρωμαίων καὶ ἀνάμεσα σὲ μιὰ κοινωνία βασανισμένη καὶ διεφθαρμένη, οἱ δυὸ αὐτοὶ ἄνθρωποι ζοῦσαν λατρεύοντας τὸ Θεὸ καὶ κάνοντας πάντοτε μὲ μεγάλῃ εὐσέβεια τὸ θέλημά του. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς τοὺς εἶχε διαλέξει γιὰ ἓνα μεγάλο ἔργο. Θὰ γινόνταν οἱ γονεῖς τῆς Παναγίας, τῆς παρθένας Μαρίας, πὺν ἔφερε στὸν κόσμον τὸ γιὸ τοῦ Θεοῦ, τὸ Χριστό, γιὰ νὰ σώσῃ τοὺς δυστυχισμένους ἀνθρώπους ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες τους.

Μιὰ μέρα λοιπὸν οἱ καλοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι, ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα, ἀπόχτησαν ἓνα ὠραιότατο χοριτσάκι σὰν ἀγγελούδι καὶ τοῦ ἔδωσαν τὸ ὄνομα Μαρία. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ πὺν γεννήθηκε ἡ Μαρία ἔχει γιὰ τοὺς Χριστιανοὺς μεγάλῃ σημασία. Ἡ Ἐκκλησία ὠνόμασε τὴ Μαρία Παναγία καὶ Θεοτόκο, μητέρα δηλαδὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ γιὰ τὴν ἡμέρα τῆς γέννησής της ἔχει ὀρίσει γιορτὴ πὺν γίνεται στίς 8 Σεπτεμβρίου.

2. Τὰ εἰσόδεια τῆς Θεοτόκου.

Ὁ Ἰωακεὶμ καὶ ἡ Ἄννα ἦταν πολὺ εὐσεβεῖς καὶ φύλαγαν ὅλες τὶς ἐντολὰς καὶ τοὺς Νόμους τοῦ

Θεοῦ. Μία ἀπὸ τὶς ἐντολὲς ἦταν καὶ αὐτή. Οἱ Ἑβραῖοι ἔπρεπε τὸ πρῶτο παιδί πὺ θὰ ἔκαναν νὰ τὸ ἀφιερῶσουν στὸ ναό, στὴν ὑπηρεσία τοῦ Κυρίου. Ἐπίσης κάθε πρωτογέννητο ἀπὸ τὰ ζωντανά τους ἔπρεπε νὰ τὸ φέρνουν γιὰ θυσία στὸ ναό.

Καὶ τὴν ὑποχρέωση αὐτὴ παράγγειλε ὁ Θεὸς στοὺς Ἑβραῖους, γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἡμέρα πὺ ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅταν ὁ Θεὸς ἔστειλε τὸν Ἄγγελό του καὶ θανάτωσε ὅλα τὰ πρωτότοκα παιδιά καὶ ζῶα τῶν Αἰγυπτίων.

Σύμφωνα λοιπὸν μὲ τὴν ὑποχρέωση αὐτὴ ὁ Ἰωακείμ καὶ ἡ Ἄννα ἀφιέρωσαν τὴ Μαρία στὸ ναό. Ἄμα ἔκλεισε τὰ τρία χρόνια τὴν ἔφεραν στὸ ναό καὶ τὴν παράδωσαν στοὺς ἱερεῖς. Θὰ ἔμενε στὴν ὑπηρεσία τοῦ ναοῦ δώδεκα χρόνια. Ἡ ἡμέρα αὐτὴ γιορτάζεται ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία μας στὶς 21 Νοεμβρίου καὶ λέγεται Εἰσόδια τῆς Θεοτόκου, ἢ εἴσοδος δηλ. τῆς Θεοτόκου στὸ ναό.

Δὲν εἶχαν περάσει ὅμως ἀκόμη τὰ δώδεκα αὐτὰ χρόνια καὶ οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας πέθαναν. Ἡ κόρη πὰ ἔμενε ὄρφανὴ καὶ σὰ θὰ τέλειωναν τὰ χρόνια τῆς ἀφιέρωσης, δὲ θὰ εἶχε πὰ κανένα προστάτη. Γι' αὐτὸ λοιπὸν οἱ ἱερεῖς τοῦ ναοῦ πρὶν τὴν ἀφήσουν, εὗρηκαν ἕνα καλὸν ἄνθρωπο, πὺ λεγόταν Ἰωσήφ καὶ ἦταν τεχνίτης μαραγκός. Αὐτὸν εὗρηκαν πὺς ἦταν ἕνας κατάλληλος προστάτης γιὰ τὴ

μικρὴ ὀρφανή. Ἀρραβόνιασαν λοιπὸν τὴ Μαρία μὲ τὸν Ἰωσήφ καὶ ὅταν ἦρθε ἡ ἡμέρα παράδωσαν τὴν κόρη στὸν καλὸ προστάτη της. Ὁ Ἰωσήφ πῆρε τὴ Μαρία στὸ σπίτι του καὶ ζοῦσαν εἰρηνικὰ λατρεύοντας μὲ ταπεινώσυνη τὸν Κύριο.

3. *Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.*

Ἄγγελος Κυρίου παρουσιάστηκε μιὰ μέρα στὴ Θεοτόκο καὶ τῆς εἶπε : «Χαῖρε κεχαριτωμένη Μαρία, ὁ Κύριος μετὰ σοῦ, εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν». Ποῦ θὰ πῆ : «Σὲ χαιρετῶ, Μαρία, ποῦ εἶσαι γεμάτη ἀπὸ τὴ θεία χάρη. Ὁ Θεὸς εἶναι κοντά σου. Μέσα σὲ ὅλες τὶς γυναῖκες ἐσὺ εἶσαι ἡ εὐλογημένη».

Καὶ σὰν τὴν εἶδε ὁ ἄγγελος φοβισμένη καὶ νὰ συλλογίζεται τί σκοπὸ εἶχε αὐτὸς ὁ χαιρετισμὸς, θέλησε νὰ τῆς δώσῃ θάρρος καὶ τῆς εἶπε νὰ μὴ φοβᾶται, γιατί εἶχε βρῆ χάρη στὸ Θεό. Τῆς εἶπε πὼς ἀπὸ τώρα ὅλες οἱ γενιὲς τῶν ἀνθρώπων θὰ τὴν καλοτυχίζουν, γιατί θὰ γίνῃ μητέρα τοῦ γιοῦ τοῦ Θεοῦ. Θὰ κάμῃ δηλαδὴ ἓνα γιό, ποῦ θὰ τὸν ὀνομάσῃ Ἰησοῦ, καὶ αὐτὸς θὰ εἶναι ἀληθινὰ ὁ γιὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ σωτήρας τοῦ κόσμου ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες. Ὅταν ἄκουσε αὐτὰ ἡ παρθένα Μαρία, ρώτησε τὸν ἄγγελο πὼς μποροῦσε νὰ γίνῃ ἓνα τέτοιο πρᾶγμα σὲ μιὰ ταπεινὴ κόρη ὅπως αὐτή. Τῆς ἀποκρί-

Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου.

θηκε ὁμοῦς ὁ ἄγγελος λέγοντάς της πὼς τὸ παιδί πού θὰ κάμη θὰ γεννηθῆ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, γιατί θὰ ρθῆ σ' αὐτὴν ἡ δύναμη τοῦ Ὑψίστου.

Τότε ἡ Μαρία γονατιστὴ μπροστὰ στὸν ἄγγελο ἀποκριθῆκε πὼς εἶναι μιὰ ταπεινὴ δούλη τοῦ Θεοῦ κι ἄς γίνῃ τὸ θέλημά του κατὰ τὰ λεγόμενα τοῦ ἀγγέλου. Τότε ὁ ἄγγελος πέταξε πάλι στοὺς οὐρανοὺς.

Ἡ Ἐκκλησία μας γιορτάζει τὴν ἡμέρα αὐτὴ πού ὁ ἄγγελος χαιρέτησε τὴ Μαρία. Ἡ γιορτὴ λέγεται ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου καὶ γίνεται στίς 25 Μαρτίου.

4. Ἡ κοίμηση τῆς Θεοτόκου.

Ἡ παρθένα Μαρία ἔφερε στὸν κόσμον τὸ γιό τοῦ Θεοῦ τὸ Χριστό, πού δίδαξε τοὺς ἀνθρώπους, ἔπαθε πολλά, σταυρώθηκε καὶ ἀναστήθηκε. Ὄταν ὁ Χριστὸς ἀναλήφθηκε στοὺς οὐρανοὺς, ἡ Παναγία ἔζησε κοντὰ στὸν Ἰωάννη, τὸν πιὸ ἀγαπημένο μαθητὴ τοῦ Χριστοῦ, πού τὸν εἶχε τώρα σὰ γιό της. Στὸ σπίτι τοῦ Ἰωάννη, πού ἦταν στὸ χωριὸ Γεθσημανῆ κοντὰ στὴν Ἱερουσαλήμ, πέθανε μετὰ καιρὸ ἡ Παναγία.

Ἡ Ἐκκλησία μας ἔχει ὀρίσει μεγάλη γιορτὴ γιὰ τὸ θάνατό της, πού λέγεται Κοίμηση τῆς Θεοτόκου καὶ γίνεται στίς 15 Αὐγούστου.

1. Ἡ γέννηση τοῦ Ἰωάννη.

Ἐνας ἱερέας πὸν λεγόταν Ζαχαρίας μετὴ τῆ γυναίκα του τὴν Ἐλισάβετ ζοῦσαν μετ' ἀφωσίωση καὶ λατρεία στὸ Θεό, στὴν πόλη Ἱερουσαλήμ. Κάτω ἀπὸ τὴ σκέπη τοῦ Θεοῦ ζοῦσαν εὐτυχεῖς καὶ μόνο μιὰ λύπη τοὺς βάραινε, πὸν δὲν εἶχαν παιδί. Παρακαλοῦσαν λοιπὸν ταχτικὰ τὸ Θεὸ νὰ θελήσῃ νὰ τοὺς χαρίσῃ παιδί. Οἱ παρακλήσεις τους ἀκούστηκαν ἀπὸ τὸν Κύριο. Παρουσιάστηκε λοιπὸν στὸ Ζαχαρία ὁ ἄγγελος Γαβριήλ, μιὰ μέρα πὸν ὁ εὐσεβὴς ἱερέας θυμιάτιζε μέσα στὸ ναό, καὶ τοῦ εἶπε πὸς ἡ Ἐλισάβετ θὰ γεννήσῃ γιὸ καὶ νὰ τοῦ βάλῃ τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Ὁ Ζαχαρίας ὁμως δὲν πίστεψε εὐθὺς καὶ τότε ὁ ἄγγελος τοῦ εἶπε πὸς γιὰ τιμωρία του θὰ μείνῃ ἄλαλος ὡς τὴν ὥρα πὸν θὰ γεννηθῇ τὸ παιδί. Κι ἀλήθεια εὐθὺς ἀπὸ κείνη τὴ στιγμή τοῦ Ζαχαρία τοῦ κόπηκε ἡ λαλιά.

Ἡ Ἐλισάβετ ὅταν ἔφθασε ὁ διωρισμένος καιρὸς, γέννησε γιὸ. Τότε συνάχτηκαν στὸ σπίτι τοῦ Ζαχαρία οἱ συγγενεῖς, γιὰ νὰ δώσουν τὸ ὄνομα τοῦ παιδιοῦ, καθὼς εἶχαν συνήθεια. Εἶπαν λοιπὸν αὐτοὶ

πὼς τὸ παιδί ἔπρεπε νὰ πάρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα του, δηλ. νὰ ὀνομαστῇ *Ζαχαρίας*. Ὅμως ἡ Ἐλισάβετ δὲν παραδεχόταν, ἀλλὰ ζητοῦσε νὰ ρωτήσουν καὶ τὸν πατέρα τοῦ παιδιοῦ. Τότε μὲ νοήματα ρώτησαν τὸ *Ζαχαρία* καὶ αὐτὸς ἅμα κατάλαβε τί τὸν ρωτοῦν, ζήτησε μιὰ πλόκα νὰ γράψῃ τὸνομα. Ἐγραψε λοιπὸν, καθὼς ὁ Θεὸς τοῦ εἶχε παραγγείλει, τὸ ὄνομα Ἰωάννης. Εὐθύς λύθηκε ἡ γλῶσσα του καὶ ἄρχισε νὰ μιλῇ, ὥστε ὅλοι θαύμασαν. Δόξασε λοιπὸν ὁ καλὸς ἱερέας τὸ Θεὸ καὶ εἶπε πὼς ὁ γιὸς του Ἰωάννης θὰ γίνῃ ἓνας μέγας προφήτης.

Τῇ γέννηση τοῦ Ἰωάννη γιορτάζουμε στὶς 24 Ἰουνίου.

2. Τὸ κήρυγμα τοῦ Προδρόμου.

Ὅταν μεγάλωσε ὁ Ἰωάννης πῆγε κοντὰ στὸν ποταμὸ τὸν Ἰορδάνη στὴν ἔρημο τῆς Ἰουδαίας καὶ ἐκεῖ ἔκαμε τὸ κήρυγμά του. Ζοῦσε ἐκεῖ φορώντας ἓνα δέριμα γκαμήλας δεμένο μὲ μιὰ πέτσινη ζώνη καὶ ἔτρωγε ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριο. Οἱ ἄνθρωποι τὸν ἄκουαν νὰ τοὺς συμβουλεύῃ καὶ νὰ τοὺς ὀδηγῇ στὶς καλὲς πράξεις γιὰ νὰ μὴν τιμωρηθοῦν ἀπὸ τὸ Θεό. Ἐκείνους ποὺ μετανοοῦσαν ὁ Ἰωάννης τοὺς βάφτιζε στὸν Ἰορδάνη γιὰ νὰ καθαρίζωνται ἀπὸ τὶς ἁμαρτίες των. Κι ὅταν τοὺς βάφτιζε, τοὺς ἔλεγε πὼς αὐτὸς τοὺς βάφτιζε μὲ νερό, μὰ ἐκεῖνος ποὺ ἔρχε-

ται ὕστερα ἀπ' αὐτόν, θὰ τοὺς βάφτιζε μὲ Πνεῦμα Ἅγιο. Ἔτσι προφήτεψε ὁ Ἰωάννης γιὰ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Χριστοῦ κι ἔλεγε πὼς αὐτὸς δὲν ἦταν ἄξιος οὔτε τὰ ὑποδήματά του νὰ λύση. Ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης ἦρθε πρὸ μπροστὰ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ Χριστό, λέγεται καὶ Πρόδρομος, κι ἐπειδὴ βάφτιζε ὅσους μετανοοῦσαν καὶ βάφτισε κι αὐτὸν τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστό, γι' αὐτὸ λέγεται καὶ Βαφτιστής.

3. Ὁ θάνατος τοῦ Ἰωάννη.

Βάφτιζε λοιπὸν ὁ Ἰωάννης στὸν Ἰορδάνη καὶ πολλοὶ ποὺ ἄκουαν τὴ φήμη του μαζεύονταν ἐκεῖ προσέχοντας μὲ σεβασμὸ μεγάλο στὸ κήρυγμά του. Μὲ θάρρος μεγάλο ὁ Ἰωάννης κατηγοροῦσε τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ὅποιοι καὶ νὰ ἦταν. Ἔτσι λοιπὸν ἔλεγε καὶ γιὰ τὸ βασιλιὰ τῆς Γαλιλαίας τὸν Ἡρώδη καὶ τὴ γυναίκα του τὴν Ἡρωδιάδα, πὼς δίχως ἄλλο θὰ τιμωριοῦνταν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὶς ἁμαρτίες ποὺ ἔκαμαν. Τότε ὁ Ἡρώδης ἔδωσε διαταγὴ νὰ τὸν πιάσουν καὶ νὰ τὸν ρίξουν στὴ φυλακὴ. Μὰ καὶ στὴ φυλακὴ ὁ Ἰωάννης μὲ τὴν ἴδια πάντοτε ἀφοβία κατηγοροῦσε τοὺς ἀδίκους αὐτοὺς βασιλεῖς. Γι' αὐτὸ ἡ Ἡρωδιάδα ἐξαιρετικὰ εἶχε μεγάλη ἔχθρα τοῦ Ἰωάννη καὶ γύρευε τρόπο νὰ τὸν ἐκδικηθῆ. Καὶ βρῆκε μιὰ μέρα τὴν εὐκαιρία.

Τὴν ἡμέρα κείνη ὁ Ἡρώδης εἶχε τὰ γενέθλιά του καὶ ἔκαμε γιορτὴ. Εἶχε καλέσει λοιπὸν σὲ τραπεζί τοὺς αὐλικούς του καὶ ὅλους τοὺς ἄρχοντες. Μετὰ τὸ φαγητὸ ἦρθε καὶ ἡ κόρη του ἡ Σαλώμη, στὴν αἴθουσα καὶ χόρευε μπροστὰ σι τοὺς ἄρχοντες καὶ στὸν Ἡρώδη ἕναν πολὺ ὠραῖο χορὸ πού ὁ Ἡρώδης καταμαγεύθηκε. Πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του τότε εἶπε στὴ Σαλώμη νὰ τοῦ ζητήσῃ ὅ,τι ἤθελε καὶ αὐτὸς ὠρκίστηκε νὰ τῆς τὸ δώσῃ. Τότε ἔτρεξε ἡ Σαλώμη καὶ ζήτησε τὴ γνώμη τῆς μητέρας της καὶ αὐτὴ ἀμέσως τῆς εἶπε νὰ ζητήσῃ ἀπὸ τὸν Ἡρώδη τὴν κεφαλὴ τοῦ Ἰωάννη σ' ἕνα πιάτο.

Ὅταν ἄκουσε ὁ Ἡρώδης ἀπὸ τὴ Σαλώμη αὐτὴ τὴν ἀπαίτηση, στενοχωρήθηκε πολὺ, γιατί φοβόταν νὰ σκοτώσῃ τὸν Ἰωάννη, πού κόσμος πολλὸς τὸν εἶχε γιὰ μεγάλο προφήτη. Δὲν μπορούσε ὅμως νὰ παραβῆ καὶ τὸν ὄρκο πού εἶχε δώσει μπροστὰ σι τοὺς ἄρχοντες. Ἐδωσε λοιπὸν διαταγὴ καὶ ἔκοψαν τὸ κεφάλι τοῦ Ἰωάννη καὶ τὸδωσαν τῆς Σαλώμης μέσα σ' ἕνα πιάτο. Καὶ αὐτὴ τὸ πῆγε στὴ μητέρα της.

Ἄμα ἔμαθαν τὸν ἀποκεφαλισμὸ τοῦ Ἰωάννη οἱ μαθητὲς του ἦρθαν καὶ πῆραν τὸ σῶμα του καὶ τὸ ἔθαψαν μὲ εὐλάβεια.

Ἡ γιορτὴ γιὰ τὴν ἀποκεφάλιση τοῦ Ἰωάννη γίνεται σις 29 Αὐγούστου.

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΩΣ ΤΑ ΤΡΙΑΝΤΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἐποχὴ πού ἡ Μαρία ἦταν ἑτοιμὴ νὰ γεννήσῃ, ὁ αὐτοκράτορας τῶν Ρωμαίων καὶ ὅλου τοῦ κόσμου τότε, ὁ Καῖσαρ Αὐγουστος, θέλησε νὰ κάμῃ ἀπογραφὴν, νὰ μάθῃ δηλαδὴ πόσος ἦταν ὁ λαὸς στὸ κράτος του. Ἐβγαλε λοιπὸν διαταγὴν νὰ βρεθοῦν τὴν ὠρισμένη μέρα κάθε ἄνθρωπος στὴν πατρίδα του. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ἡ Μαρία ἔμεναν τότε στὴ Ναζαρέτ καὶ γιὰ νὰ γραφοῦν ἔπρεπε νὰ πᾶνε στὴ Βηθλεέμ, πού ἦταν ἡ πατρίδα τοῦ Ἰωσήφ. Ξεκίνησαν λοιπὸν κι αὐτοὶ γιὰ κεῖ. Μὰ ὅταν ἔφτασαν, τὰ σπίτια καὶ τὰ ξενοδοχεῖα ἦταν πιασμένα καὶ τόπο δὲν εὔρισκαν νὰ μείνουν. Ἀπὸ στιγμὴν σὲ στιγμὴ ἡ Μαρία ἦταν νὰ γεννήσῃ. Ἀναγκάστηκαν πιά νὰ μποῦν μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, στὴν ἄκρῃ τῆς Βηθλεέμ, ὅπου τὴν εἶχαν κάμει χάνι γιὰ τὰ ζῶα. Ἐκεῖ τὴ νύχτα ἡ Μαρία γέννησε τὸν Κύριό μας τὸν Ἰησοῦ Χριστὸν κι ἐπειδὴ δὲν εἶχε ἄλλο μέρος, τὸν ἔβαλε σπαργανωμένο μέσα σ' ἓνα παχνί, πού ἦταν ἐκεῖ γιὰ νὰ τρῶνε τὰ ζῶα.

Τὴν ὥρα ὅπου γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἔλαμψε ὁ οὐρανὸς καὶ μέσα στὴ λάμψη τοῦ ἄγγελου κατέβαιναν ψέλνοντας :

«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία». Ποῦ θὰ πῆ : «Δόξα στὸ Θεὸ ψηλὰ καὶ εἰρήνη κάτω στὴ γῆ ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔρχεται ἡ σωτηρία τοῦ Θεοῦ».

Τὴ λάμψη αὐτὴ καὶ τοὺς ἀγγέλους ποὺ ἔψελναν, τὰ εἶδαν μερικοὶ βοσκοὶ ποὺ ξαγρυπνοῦσαν ἔξω στὸ λιβάδι μὲ τὰ πρόβατά τους. Φόβος ἔπιασε τοὺς βοσκούς αὐτούς, ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ ξηγήσουν τὸ ὅ,τι ἔβλεπαν. Μὰ ἄγγελος Κυρίου ἦρθε μπροστά τους τότε καὶ τοὺς εἶπε νὰ μὴ φοβοῦνται κι αὐτοὺς τοὺς φέρνει μιὰ μεγάλη χαρὰ, ποὺ εἶναι χαρὰ γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, γιατί ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου γεννήθηκε τὴν ὥρα αὐτὴ στὴ Βηθλεέμ. Τοὺς ἔδειξε λοιπὸν νὰ πάνε ἐκεῖ στὴ σπηλιὰ καὶ θὰ βροῦνε τὸ παιδί σπαργανωμένο μέσα στὸ παχνὶ τῶν ἀλόγων. Οἱ βοσκοὶ ἔτρεξαν εὐθύς καὶ βρῆκαν, καθὼς τοὺς εἶπε ὁ ἄγγελος, τὸ θεῖο βρέφος μέσα στὸ παχνὶ τῆς σπηλιᾶς. Τὸ προσκύνησαν καὶ δόξασαν τὸ Θεό.

2. Ἡ προσκύνηση τῶν μάγων.

Ἄφοῦ γεννήθηκε ὁ Ἰησοῦς ἦρθαν τρεῖς μάγοι δηλ. σοφοὶ ἄνθρωποι, ἀπὸ τὴν Ἀνατολὴ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ρωτοῦσαν νὰ μάθουν ποῦ γεννή-

Ἡ γέννησι τοῦ Ἰησοῦ.

θηκε ὁ βασιλιάς τῶν Ἰουδαίων. Οἱ μάγοι εἶχαν ἰδῆ στήν Ἀνατολή ἓνα καινούργιο ἄστρο πού ἔδειχνε πῶς γεννήθηκε ἓνας μέγας βασιλιάς. Σάν ἄκουσε νά μιλοῦν γιά νέο βασιλιά ὁ Ἡρώδης πού ἦταν αὐτός τότε βασιλιάς στήν Ἰουδαία. φοβήθηκε μὴ χάση αὐτός τὸ θρόνο του. Κάλεσε λοιπὸν ἔμπρός του τοὺς σοφοὺς τῆς χώρας του καὶ τοὺς ρώτησε νά τοῦ ποῦν ποῦ ἔχει γεννηθῆ ὁ νέος βασιλιάς, ὁ Χριστός. Αὐτοὶ τοῦ ἀποκρίθηκαν πῶς σύμφωνα μὲ τὰ προφητικά βιβλία, ὁ Χριστὸς πρέπει ν᾿ἀχθῆ γεννηθῆ στὴ Βηθλεέμ. Ὁ Ἡρώδης θέλων νά μάθῃ θη ποιά ἡλικία ἔχει ὁ νεογέννητος βασιλιάς, φώναξε τοὺς τρεῖς μάγους κι ἔμαθε ἀπ' αὐτοὺς ποῖον καιρὸ εἶδαν τὸ καινούργιο ἄστρο στήν Ἀνατολή. Ὑστερα εἶπε στοὺς μάγους ἀφοῦ βροῦν τὸ παιδί καὶ τὸ προσκυνήσουν, νά γυρίσουν πάλι σ' αὐτὸν καὶ νά τοῦ ποῦν τὰ καθέκαστα. Γιατὶ ἔλεγε πῶς ἤθελε νά πάῃ κι αὐτὸς νά τὸ προσκυνήσῃ. Ὅμως σι' ἀληθινὰ σκοπὸς τοῦ Ἡρώδη ἦταν νά τὸ σκοτώσῃ.

Ὅταν ἔφτασαν στὴ Βηθλεέμ οἱ μάγοι, εἶδαν πάλι τὸ ἄστρο νά στέκη πάνω ἀπὸ τὸ μέρος πού ἔμενε τὸ παιδί. Μπῆκαν λοιπὸν χαρούμενοι καὶ γονάτισαν μπροστὰ στὸ παιδί, πού κρατοῦσε στὰ χέρια τῆς ἡ Παναγίας. Ἀφοῦ τὸ προσκύνησαν ἔδωσαν στὸ παιδί γιὰ δῶρα σμύρνα, χρυσάφι καὶ λιβάνι.

ΙΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΠΑΛΑΙΑΣ ΔΙΑΘΗΚΗΣ

ΜΕΡΟΣ Α΄.

Η ΑΡΧΗ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

1. Ἡ δημιουργία.

Χ Πρὶν ἀποφασίσῃ ὁ Θεὸς νὰ φτιάσῃ τὸν κόσμον, χάος ἀπέραντο ἀπλωνόταν παντοῦ καὶ πυκνὸ σκοτάδι.

Οὔτε τὸ παραμικρὸ σημάδι δὲν ξεχώριζες.

Ἡ Γῆ δὲν εἶχε καμιὰ μορφή. Στεριά καὶ θάλασσα ἀνακατωμένα. Ἦταν ὅλα πέρα πέρα μιὰ σκοτεινὴ ἐρημία. Πουθενὰ ἄνθρωπος, οὔτε ζῶο, οὔτε πουλί, οὔτε ψάρι, οὔτε φυτὸ—τίποτε.

Καὶ εἶπε τότε ὁ Θεός:

«Φῶς! Νὰ γίνῃ φῶς!»

Κι ἀπλώθηκε ἀμέσως φῶς λαμπρό.

Καὶ τότε ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸ φῶς τὸ ὄνομα Ἡμέρα καὶ τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ ὠνόμασε Νύχτα.

Τῇ δευτέρῃ μέρᾳ ξεχώρισε ὁ Θεὸς τὴ στεριά.

καὶ τὴν εἶπε Γῆ καὶ τὰ πολλὰ νερὰ τὰ εἶπε Θάλασσα.

Ἔπειτα εἶπε ὁ Θεὸς στὴ Γῆ :

«Εὐλογημένη νᾶσαι. Πάντα δέντρα καὶ χορτάρια νὰ βλασταίνουν ἀπὸ τὰ σπλάγχνα σου. Οἱ σπόροι νὰ πέφτουν ἀπὸ τοὺς καρπούς σου καὶ πάλι νὰ ξαναφυτρώνουν».

Ἡ Γῆ πρασίνισε μονομιᾶς. Χορτάρια καὶ δέντρα πρασίνισαν παντοῦ.

Τὴν τρίτη μέρα σκέφτηκε ὁ Θεός :

«Γιὰ νὰ ξεχωρίζῃ ἡ Ἡμέρα ἀπὸ τὴ Νύχτα, ἄς γίνουν δύο μεγάλοι φωτοδότες στὸν Οὐρανό».

Ἐνας μεγάλος φωτοδότης τῆς Ἡμέρας, ὁ Ἡλιος, πρόβαλε στὴν Ἀνατολή. Καὶ ἄμα βασιλέψαι αὐτός, βγῆκε τὴ Νύχτα τὸ Φεγγάρι. Κι ἔπειτα ἔγιναν ὅλα τ' ἀστέρια, γιὰ νὰ λάμπουν στὸ σκοτάδι καὶ νὰ φωτίζουν τὴ Γῆ.

Ὅταν ξημέρωσε ἡ τετάρτη μέρα, εἶπε ὁ Θεός :

«Ἄς γεννηθοῦν τὰ ψάρια στὰ νερὰ καὶ τὰ πετούμενα στὸν ἀέρα».

Τότε κι ἔγινε. Ἡ θάλασσα γέμισε ἀπὸ τὰ μεγάλα ψάρια καὶ πρὸ μικρὰ ἀμέτρητα. Καὶ πετούμενα κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ γέμισαν τὸν ἀέρα.

Ἔπειτα νύχτωσε. Ἄμα ξημέρωσε ἡ πέμπτη μέρα, ὁ Θεὸς εἶπε :

«Ἄς γεννήσῃ ἡ Γῆ σήμερα ὅλα τὰ ζῶα».

Ἐγινε πάλι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Νὰ γίνῃ φῶς! . . .

Κοίταξε τώρα ὁ Θεὸς τὰ ἔργα του καὶ τὰ βρῆκε ὠραῖα. « Ἐνα λείπει μόνο », σκέφθηκε. Ἄνθρωπος χρειάζεται νὰ εἶναι κύριος καὶ ἐξουσιαστής πάνω σ' ὅλα στὴ Γῆ καὶ στὴ Θάλασσα ».

Ἐπλασε λοιπὸν ὁ Θεὸς τελευταῖο τὸν ἄνθρωπο μὲ πηλό, ἴδιον καὶ ὅμοιο μὲ τὸν ἑαυτὸ του « κατ' εἰκόνα καὶ καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ ».

Φύσηξε ὕστερα πνοή στὸν πρωτόγονο καὶ τοῦ-δωκε ζωή.

« Νά, τοῦ εἶπε : « τὰ θεριά, τὰ πετούμενα, τὰ ψά-ρια καὶ ὅλα πάνω στὴ Γῆ εἶναι στὴν ἐξουσία σου ».

Σ' ἕξι μέρες εἶχε τελειώσει πᾶ τὴ δημιουργία τοῦ κόσμου ὁ Μεγαλοδύναμος καὶ τὴν ἑβδομῆ κά-θησε ν' ἀναπαυθῆ ἀπὸ τοὺς τόσους κόπους.

Εὐλόγησε τὴν ἡμέρα αὐτή, γιατί ἀναπαύθηκε ἀπὸ τὰ βαριά ἔργα τῆς Δημιουργίας τοῦ Κόσμου. Καὶ τῆς ἔδωσε τὸ ὄνομα Σάββατο.

2. Ἄδὰμ καὶ Εὐα.

Ἄδὰμ τὸν ὠνόμασε τὸν πρωτόπλαστο ὁ Θεός. Καὶ γὰρ νὰ μὴν εἶναι μόνος του στὸν κόσμο, τὸν ἀποκοίμισε, καὶ στὸν ὕπνο του ἀπάνω τοῦ πῆρε ὁ Θεὸς ἕνα πλευρὸ καὶ ἔπλασε τὴν Εὐα καὶ τοῦ τὴν παρουσίασε.

Κι αὐτὸς ὅταν τὴν εἶδε τὴν Εὐα χάριξε ὑπερ-βολικά. Δὲ θὰ ἦταν πᾶ μόνος του πάνω στὸν κό-σμο, θὰ εἶχε καὶ σύντροφο.

Εἶχε καμωμένο ὁ Θεὸς ἕναν κῆπο, ποὺ τὸν πότιζαν ὀλόγυρα τέσσερα ποτάμια. Μέσα ἦταν κάθε λογῆς δέντρα καὶ λουλούδια.

Παντοῦ πάνω ἀπὸ τὰ τρεχούμενα τὰ κρυστάλλινα τὰ νερὰ καὶ μέσα στ' ἀνθισμένα περιβόλια, στοὺς θάμνους καὶ στὰ δέντρα πάνω ἀηδονάκια ἀσώπαστα κελαδοῦσαν. Χιλιάδες παγώνια καμαρωτὰ κάτω ἀπὸ τὰ δέντρα ἄπλωναν τὶς πολύχρωμες τὶς οὐρὲς τους στὸν ἀέρα, κι ἄλλα χιλιαδὺ φανταχτερὰ πουλιὰ μὲ κάθε λογῆς χρώματα βοσκοῦσαν μέσα σ' αὐτὸν τὸν κῆπο, τὸν Παράδεισο.

Σ' αὐτὸν τὸν τόπο ἔφερε ὁ Θεὸς τὸν Ἀδὰμ καὶ δείχνοντάς τον τοῦ λέει:

«Ὅλα αὐτά, ποὺ βλέπεις, παιδί μου Ἀδὰμ, εἶναι δικὰ σου. Ἀπ' ὅλα μπορεῖς νὰ κόβης κι ἀπ' ὅλα μπορεῖς νὰ τρῶς. Πρόσεξε μόνο μὴν τύχη ποτὲ καὶ φᾶς καρπὸ ἀπὸ τὸ δέντρο «τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ», γιατί θὰ πάθης μεγάλο κακό».

Αὐτὸ τὸ παράξενο δέντρο βοισζόταν στὴ μέση στὸν Παράδεισο.

Ἔτσι ὁ Ἀδὰμ μὲ τὴν Εὐά, τριγυρισμένοι ἀπ' ὅλα τὰ καλὰ ποὺ τοὺς χάρισε ὁ Θεός, ζοῦσαν εὐτυχισμένοι μέσα στὸν Παράδεισο. Κι ἔτσι θὰ περνοῦσαν παντοτεινά, ἂν ὁ κακὸς Διάβολος δὲν ἔβλεπε τὴ μεγάλη εὐτυχία τῶν πρωτοπλάστων καὶ δὲν τοὺς ζηλοφθονοῦσε. X

3. Ἡ Εὐα καὶ τὸ Φίδι.

Ὁ πονηρός, πού ζήλευε τὴν εὐτυχία τῶν προτόπλαστων, ἀποφάσισε νὰ τοὺς τὴν καταστρέψῃ. Μεταμορφώθηκε λοιπὸν σὲ φίδι καὶ πῆγε στὴν Εὐα :

— Εὐα, τῆς λέγει, γιατί δὲν τρώτε ἀπὸ τὸ νόστιμο καρπὸ αὐτοῦ τοῦ δέντρου;

— Ὁ Θεὸς μᾶς τὸ ἀπαγόρευσε, ἀποκρίθηκε ἡ Εὐα.

— Βέβαια σᾶς τὸ ἀπαγόρευσε, γιατί φοβήθηκε μὴ γίνετε καὶ σεῖς Θεοί. Λοιπὸν μὴν ἀκοῦτε, ἀλλὰ φᾶτε ἀπ' αὐτὸν τὸν καρπὸ, νὰ δῆτε τὶ ὄρατος πού εἶναι.

Ἡ Εὐα ξεγελάστηκε ἔτσι ἀπὸ τὸν πονηρὸ καὶ ἔφαγε ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ. Ὑστερὰ πῆγε καὶ βρῆκε τὸν Ἀδὰμ καὶ τὸν κατάφερε νὰ φάγῃ καὶ ἐκεῖνος.

Ὁ Θεὸς ὁμῶς εἶδε τὴν παρακοή τους.

— Ἀδὰμ, Ἀδὰμ! φωνάζει. Ἐφαγες ἀπὸ τὸν ἀπαγορευμένο καρπὸ;

— Κύριε, ἀποκρίθηκε γεμᾶτος φόβου ὁ Ἀδὰμ, δὲ φταίω ἐγώ. Ἡ Εὐα μὲ γέλασε.

— Δὲ φταίω οὐτ' ἐγώ. Τὸ Φίδι μὲ γέλασε εἶπε καὶ ἡ Εὐα.

Τότε ὁ Θεὸς γεμᾶτος θυμὸ ἔδιωξε καὶ τοὺς δύο ἀπὸ τὸν Παράδεισο καὶ τοὺς καταράστηκε: ὁ

Ὁ Ἄγγελος διώγει ἀπὸ τὸν Παράδεισο
τὸν Ἀδάμ καὶ τὴν Εὐά.

Ἄδὰμ νὰ τρώγη τὸ ψωμί του μετὰ τὸ ἰδρῶτα του,
ἡ Εὐὰ νὰ γεννάη μετὰ πόνους τὰ παιδιά της καὶ τὸ
Φίδι νὰ σέρνεται μετὰ τὴν κοιλιά στὸ γῶμα.

4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων.

Ὁ Ἄδὰμ καὶ ἡ Εὐὰ βρέθηκαν στὴν ἔρημη γῆ
καὶ ἄρχισαν νὰ πλανιοῦνται. Ἡ ἁμαρτία ποὺ εἶ-
χαν κάμει ἦταν μαζί τους.

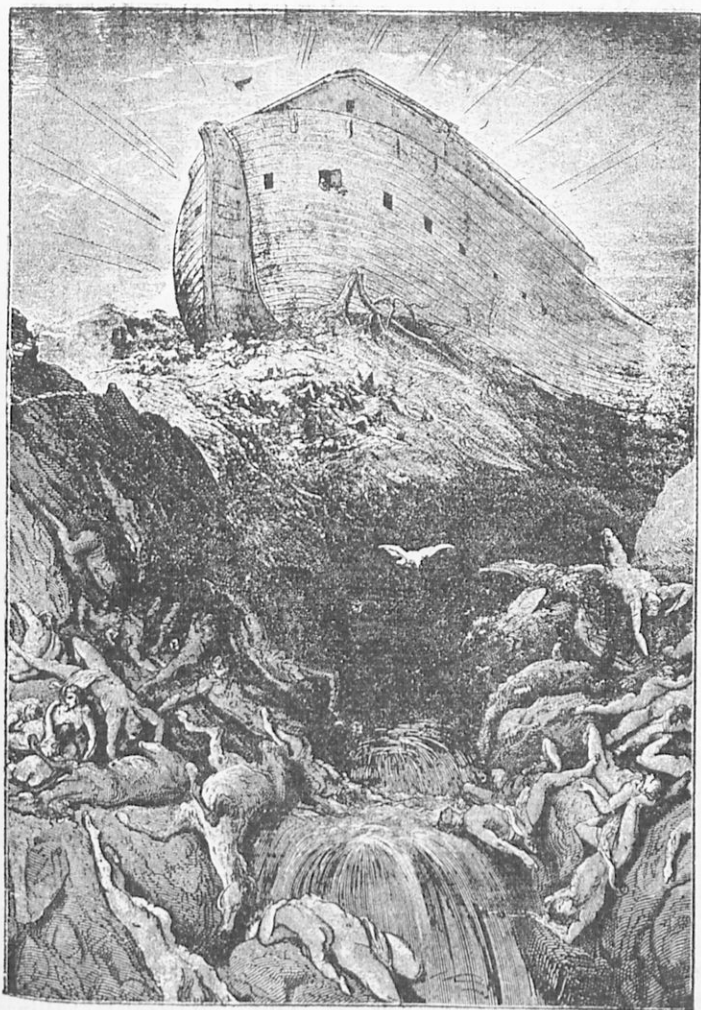
Τὰ πρῶτα δύο παιδιά ποὺ γέννησαν, ὁ Κάϊν
καὶ ὁ Ἄβελ πῆραν καὶ αὐτὰ τὴν ἁμαρτία. Λοιπὸν
ὁ Κάϊν σκοτώνει μιὰ μέρα τὸν Ἄβελ.

Τὰ χρόνια περνοῦσαν, οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτό-
πλαστων πλῆθαιναν καὶ μαζί τους ἦταν πάντα ἡ ἁ-
μαρτία. Δὲν ἔκαμναν ἄλλο ἀπὸ κακουργήματα. Ὁ
Θεὸς πολλὰς φορὰς τοὺς λυπήθηκε καὶ θέλησε νὰ
τοὺς διορθώσῃ, μὰ πάντοτε αὐτοὶ ἦσαν οἱ ἴδιοι.

Τότε ὁ Θεὸς ἀποφάσισε νὰ τοὺς καταστρέψῃ
ὅλους καὶ ν' ἀφήσῃ μόνον ἓνα ποὺ ἦταν καλός,
γιὰ νὰ ξαναγίνη ἀπ' αὐτὸν καινούργια γενιὰ ἀν-
θρώπων. Αὐτὸς λεγόταν Νῶε.

5. Ὁ Κατακλυσμὸς.

Ὁ Θεὸς παρὰγγεῖλε στὸν καλὸ Νῶε νὰ ἐτοι-
μάσῃ ἓνα μεγάλο κιβώτιο σὰν πλοῖο, μὰ Κιβωτό,
καὶ μέσα ἐκεῖ νὰ μπῆ αὐτὸς μετὰ ὅλη του τὴν οἰκο-
γένεια. Νὰ παραλάβῃ δὲ μαζί του καὶ ἀπὸ ἓνα ζευ-
γάρι ἀπ' ὅλα τὰ ζῶα τῆς γῆς.

Ὁ Νῶε στέλνει τὸ περιστέρι.

Ὁ Νῶε μὲ μεγάλη προθυμία καὶ ὑπακοή ἔπιασε εὐθύς καὶ κατασκεύασε τὴν Κιβωτόν. Κι ἐνῶ αὐτὸς συμμορφωνόταν μὲ τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ, οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι ξακολουθοῦσαν νὰ μένουν ἀμετανόητοι καὶ νὰ κáμνουν κακὰς πράξεις.

Τέλος ὁ Νῶε μπήκε στὴν Κιβωτὸ παίρνοντας μαζί καὶ τροφὰς γιὰ ὅλα τὰ πλάσματα ποὺ εἶχε μέσα. Κι εὐθύς ὁ Θεὸς ἄνοιξε τοὺς καταρράχτες τοῦ οὐρανοῦ καὶ ἄρχισε νὰ βρέξη βροχὴν ραγδαία. Σαραντα μέρες ἔβρεχε ἀδιάκοπα. Τὸ νερὸ σηκώθηκε πάνω στὴ γῆ καὶ ἔπνιξε ἀνθρώπους καὶ ζῶα καὶ σκέπασε ὡς καὶ τὰ ψηλότερα βουνά. Ἡ κιβωτὸς ὁμως κολυμποῦσε στὴν ἐπιφάνεια φέροντας τὸν καλὸ Νῶε μὲ τὴν οἰκογένειά του.

Ὅταν σταμάτησε ὁ κατακλυσμὸς, ἡ κιβωτὸς στάθηκε πάνω στὴν κορυφὴ τοῦ ψηλοῦ βουνοῦ Ἄραράτ, στὴν Ἀρμενία. Τώρα ὁ Νῶε θέλοντας νὰ ἰδῆ ἂν μαζεύτηκαν πάλι τὰ νερὰ καὶ μπορούσε νὰ βγῆ, ἀπόλυσε ἔξω ἕναν κόρακα. Ὁ κόρακας δὲν ξαναγύρισε. Ἐπειτα ὁ Νῶε ἀπόλυσε ἕνα περιστέρι. Τὸ περιστέρι σὲ λίγο γύρισε πίσω στὴν κιβωτόν, γιατί δὲν εὔρισκε μέρος νὰ σταθῆ. Ἐπειτα ἀπὸ λίγες μέρες ἄφησε πάλι τὸ περιστέρι καὶ αὐτὸ γύρισε κατὰ τὸ βράδυ κρατώντας στὸ ράμφος του ἕνα φύλλο ἀπὸ ἐλιά. Τότε ὁ Νῶε κατάλαβε πὼς τὰ νερὰ εἶχαν ἀποτραβηχτῆ ὅλως διόλου καὶ τὰ δέντρα εἶχαν ξεσκεπαστῆ. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν Κι-

Ὁ Πύργος Βαβέλ.

βωτὸ καὶ βγῆκε μὲ τὴν οἰκογένειά του καὶ ὅλα τὰ πλάσματα ποὺ εἶχε μαζί του. Ἀμέσως ἔκαμε θυσία στὸ Θεὸ εὐχαριστώντας γιὰ τὴ σωτηρία του.

6. Ὁ πύργος Βαβέλ.

Ὁ Νῶε ἔζησε πολλὰ χρόνια καὶ ἀπόχτησε γιουὺς καὶ ἐγγόνους. Οἱ ἀπόγονοί του, σὰν ἔγιναν πάρα πολλοί, δὲν τοὺς χωροῦσε ὁ τόπος καὶ χρειάστηκε ν' ἀραιώσουν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ χωριστοῦν καὶ νὰ πᾶνε σ' ἄλλους τόπους. Πρὶν χωριστοῦν ὅμως, θέλησαν νὰ σηκώσουν ἕναν πύργο τόσο ψηλό, ποὺ νὰ φτάνη ὡς τὸν οὐρανό. Μὰ μόλις ἔπιασαν νὰ τὸν χίτζουν, ὁ κάθε ἕνας ξέχασε τὴ γλῶσσα του καὶ ἄρχισε νὰ μιλᾷ ἄλλη γλῶσσα. Ἔτσι ἦταν ἀδύνατο νὰ συννενοηθοῦν. Δὲν μπόρεσαν νὰ ἐξακολουθήσουν τὸ ἔργο καὶ σταμάτησαν. Καὶ δίκαια τιμωρήθηκαν ἀπὸ τὸ Θεὸ γιὰ τὴν ὑπερηφάνειά τους. Σκορπίστηκαν λοιπὸν ὕστερα ὅλοι στὸν κόσμον μιλώνοντας τὶς διάφορες αὐτὲς γλῶσσες καὶ ἔκαμαν χωριστὰ ἔθνη. Ὁ πύργος ἐκεῖνος λέγεται πύργος Βαβέλ, ποὺ θὰ πῆ ἀνακάτωμα ἀπὸ γλῶσσες.

ΜΕΡΟΣ Β.

ΟΙ ΠΑΤΡΙΑΡΧΑΙ

1. Ὁ Ἀβραάμ.

Ἐνα μέρος ἀπὸ τοὺς ἀπογόνους τοῦ Νῶε ἐγκαταστάθηκε σ' ἓναν τόπο τῆς Ἀσίας, τὴ Μεσοποταμία. Ἀνάμεσα σ' αὐτοὺς ζοῦσε καὶ ἓνας πὺ λέγονταν Ἀβραάμ. Ὁ Ἀβραάμ, ἐνῶ γύρω του ὅλοι ζοῦσαν βουτηγμένοι στὴν ἁμαρτία κάνοντας ἄδικες πράξεις, αὐτὸς εἶχε στὴν καρδιά του τὴ δικαιοσύνη καὶ τὴν εὐσέβεια, λάτρευε τὸ Θεὸ καὶ ἄκουγε πάντα τὸ θέλημά του.

Ὁ Θεός, ἐπειδὴ θέλησε νὰ δείξει τὴν ἀγάπη του στὸν καλὸ Ἀβραάμ, τοῦ λέει μιὰ μέρα :

— « Ἀβραάμ, πάρε τὴ γυναῖκα σου τὴ Σάρα καὶ τὸν ἀνηψιό σου τὸ Λὼτ καὶ φύγε ἀπὸ αὐτὴ τὴ χώρα. Θὰ πᾶς στὴ Χαναὰν καὶ στὸν τόπο αὐτὸ νὰ κατοικήσης. Τὸν τόπο αὐτὸ θὰ σοῦ τὸν χαρίσω καὶ θὰ εὐλογήσω τὴ γενιά σου, πὺ θὰ γίνῃ ἓνας μεγάλος λαὸς μὲ τ' ὄνομα Ἰσραήλ. Ἀπὸ αὐτὸν τὸ λαὸ θὰ βγῇ καὶ ὁ Σωτήρας τοῦ κόσμου. Γιατὶ μ' αὐτὸν θὰ συγχωρηθῇ ἡ μεγάλη ἁμαρτία τῶν

πρωτόπλαστων πού βαρύνει τούς ἀνθρώπους».

Ὁ Ἀβραάμ καθὼς πάντοτε καὶ τώρα συμμορφώθηκε μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Πῆρε λοιπὸν τὴ γυναῖκα του καὶ τὸν ἀνηψιό του καὶ ἔφυγε γιὰ τὴ Χαναάν.

2. Σόδομα καὶ Γόμορα.

Ἡ Χαναάν ἦταν καλὴ καὶ εὐφορὴ γῶρα. Δὲν εἶχε ὅμως ἀρκετὰ λιβάδια, πού νὰ φτάνουν γιὰ τὴ βοσκή τῶν κοπαδιῶν τοῦ Ἀβραάμ καὶ τοῦ Λώτ. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο οἱ βοσκοὶ τῶν δύο συγγενῶν βρίσκονταν ὅλη τὴν ὥρα σὲ φιλονεικίες, πράγμα πού στενοχωροῦσε πολὺ καὶ τούς δύο.

Τότε ὁ Ἀβραάμ λέει τοῦ Λώτ :

— « Ἀνηψιέ μου, αὐτὸ πού γίνεται εἶναι κακὸ καὶ πρέπει νὰ πάψῃ. Γι' αὐτὸ νομίζω πὼς πρέπει ἓνας ἀπὸ τούς δύο μας νὰ πάῃ σ' ἄλλον τόπο. Λοιπὸν θέλεις νὰ φύγω ἐγώ, καὶ νὰ μείνῃς ἐσὺ ἐδῶ ; »

— « Ὁχι, θεῖε μου » ἀποκρίθηκε ὁ Λώτ. « Θὰ φύγω ἐγώ ».

Ἐφυγε λοιπὸν ὁ Λώτ καὶ πῆγε σ' ἓναν τόπο πού λεγόταν Σόδομα καὶ Γόμορα, κοντὰ στὸν Ἰορδάνη ποταμό. Ὁ τόπος αὐτὸς ἦταν καλός, μὰ οἱ ἄνθρωποι τόσο ἄδικοι καὶ ἁμαρτωλοί, πού ὁ Θεὸς εἶχε ἀποφασίσει νὰ τούς καταστρέψῃ. Λίγον καιρὸ λοιπὸν ἀφοῦ ἤρθε ἐκεῖ ὁ Λώτ, ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε :

Ἡ γυναῖκα τοῦ Λώε.

Β. Πετρούνοι: Ἱστορία Π. Διαθήκης, 2η ἔκδ., 1932.

2

— «Λώτ, δὲ θὰ μείνης στὸν τόπο αὐτόν. Πάρε τὰ ὑπάρχοντά σου καὶ τὴ γυναῖκα σου καὶ φύγε μυκρού, γιατί θὰ καταστρέψω τὸν τόπο. Καὶ πρόσεξε μὴ στρέψη κανεῖς σας καὶ κοιτάξη πίσω του ὅταν θὰ φεύγετε, γιατί θὰ τιμωρηθῇ».

Ὁ Λώτ εὐθύς ἔκαμε σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ. Καὶ μόλις αὐτὸς μὲ τοὺς δικούς του μάκρουναν, εὐθύς ὁ Θεὸς ἄρχισε νὰ ρίχνη φωτιά καὶ θειάφι πάνω στὸν καταραμένο αὐτὸν τόπο, τὰ Σόδομα καὶ Γόμορα, καὶ δὲ σώθηκε κανεῖς ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ καταστροφὴ.

Στὸ δρόμο ὅμως πού ἔφευγε ὁ Λώτ, ἡ γυναῖκα του δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὴν περιέργειά της. Γύρισε λοιπὸν νὰ ἰδῇ τί γινόταν. Μὰ δὲν πρόφρασε, γιατί εὐθύς κόλλησε ἐκεῖ πού ἦταν κι ἔγινε μιὰ κολόνα ἀπὸ ἀλάτι. Ἔτσι τιμωρήθηκε ἡ γυναῖκα τοῦ Λώτ γιὰ τὴν παρακοὴ καὶ περιέργεια πού εἶχε.

3. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ.

Ὁ Ἀβραάμ καὶ ἡ γυναῖκα του ἡ Σάρα ζοῦσαν εἰρηνικὰ καὶ δίκαια μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ. Γέρασαν ὅμως καὶ δὲν εἶχαν παιδί, κι αὐτὸ τοὺς ἔκαμε νὰ θλίβονται. Ἀλλὰ ὁ Θεός, πού εἶδε τὴ λύπη τους κι ἄκουσε τίς προσευχές τους, τοὺς ἔδωσε ἓνα γιό, τὸν Ἰσαάκ.

Ὁ Θεός, ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια θέλησε νὰ δο-

Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ.

κιμάση τὴν πίστη τοῦ Ἀβραάμ, νὰ ἰδῇ ἂν ἦταν πάντα πρόθυμος στὶς ἐντολές του. Τοῦ ἔδωσε λοιπὸν τὴ διαταγὴ ν' ἀνεβῆ στὸ βουνὸ μὲ τὸ γιό του, κι ἐκεῖ νὰ προσφέρῃ τὸν Ἰσαάκ γιὰ θυσία. Ὁ Ἀβραάμ εἶπε :

— «Ὁ Θεὸς μου ἔδωσε τὸ παιδί μου, ἡ ζωὴ του ἀνήκει σ' Αὐτόν».

Πῆρε λοιπὸν τὸν μικρὸν Ἰσαάκ καὶ πῆγε στὸ θυσιαστήριον. Μὰ τὴ στιγμὴ πού σήκωσε τὸ μαχαίρι, ἄγγελος Κυρίου τὸν κράτησε καὶ τοῦ λέει :

— «Ἀβραάμ, Ἀβραάμ! Ὁ Θεὸς εἶδε τὴν πίστη σου, μὴ θυσιάσης τὸ παιδί σου, ἀλλὰ σφάζε αὐτὸ τὸ κοράρι πού εἶναι δεμένον στὸ βωμό».

Κι ἀλήθεια, βλέπει ὁ Ἀβραάμ ἓνα κοράρι ἐκεῖ ἔτοιμο γιὰ θυσία. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἀβραάμ ἔδειξε τὴν ἀσάλευτη πίστη του στὸ Θεὸ καὶ στάθηκε παροδείγμα γιὰ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς.

~~4~~ Ἡ Ρεβέκκα

Ὅταν ὁ Ἰσαάκ ἦρθε σὲ ἡλικία νὰ παντρευτῆ, ὁ πατέρας του ὁ Ἀβραάμ σκέφτηκε πὼς ἔπρεπε νὰ πάρῃ γυναῖκα ἀπὸ τὴν πατρίδα του τὴ Μεσοποταμία. Φωνάζει λοιπὸν τὸν πιστό του ὑπηρέτη, τὸν Ἐλιέζερ, καὶ τοῦ λέει :

— «Ἐλιέζερ, πήγαινε στὴ Μεσοποταμία νὰ βρῆς γυναῖκα γιὰ τὸν Ἰσαάκ. Πάρε μαζί σου δῶρα, πάρε καὶ δέκα καμήλους νὰ χαρίσης στὴν οἰκογένεια τῆς

Ἡ Ρεβέκκα καὶ ὁ Ἐλιέζερ.

πὶ καλῆς κόρης ποὺ θὰ βρῆς γιὰ τὸν ἀγαπημένο μου Ἰσαάκ».

Ὁ Ἐλιέζερ ἔκαμε κατὰ τὴν προσταγὴ τοῦ κυρίου του. Ἐφυγε λοιπὸν κι ἔφτιασε κάποτε ἕξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὅπου ἔμενε ὁ ἀδελφὸς τοῦ Ἀβραάμ. Ἐκεῖ ἦταν ἓνα πηγάδι, ὅπου ἔρχονταν οἱ γάτοιχοι τῆς πόλης αὐτῆς κι ἔπαιρναν νερό. Στάθηκε λοιπὸν ὁ Ἐλιέζερ ἐκεῖ. Σὲ λίγο ἔρχεται μιὰ ἔμορφη κόρη γιὰ νὰ πάρη νερό.

— «Κόρη μου, τῆς λέει ὁ Ἐλιέζερ, δώσε μου νερὸ νὰ πιῶ καὶ νὰ ποτίσω καὶ τὰ ζῶα μου».

Ἡ κόρη μὲ μεγάλη προθυμία καὶ μὲ ντροπαλοσύνη τοῦ ἔδωσε. Τότε ὁ Ἐλιέζερ τὴ ρώτησε τίνος εἶναι καὶ πῶς λέγεται· κι ἔμαθε ἀπὸ τὴν ἴδια γιὰ τὴν οἰκογένειά της καὶ πὸς τ' ὄνομά της ἦταν Ρεβέκκα. Τῆς ἔδωσε λοιπὸν δῶρα πολλὰ καὶ αὐτὴ γύρισε στὸ σπίτι της, ὅπου διηγήθηκε τὸ πρᾶγμα. Ὁ ἀδελφὸς της τότε, ὁ Λάβαν, βγῆκε εὐθύς κι ἔτρεξε στὸ πηγάδι, ὅπου βρῆκε τὸν Ἐλιέζερ. Αὐτὸς διηγήθηκε στὸ Λάβαν τὴν αἰτία τοῦ ταξιδιοῦ του καὶ πὸς εὔρισκε τὴ Ρεβέκκα τὴν πιὸ κατὰλληλη γιὰ νύφη τοῦ Ἀβραάμ. Αὐτὸ εὐχαρίστησε πολὺ καὶ τὸν ἀδελφὸ καὶ τὸν πατέρα της, ὅταν τὸ ἄκουσαν καὶ πρόθυμα τὸ δέχτηκαν. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἐλιέζερ πῆρε τὴ Ρεβέκκα καὶ τὴν ἔφερε στὴ Χαναάν. Ἐγινε ἔπειτα ὁ γάμος μὲ μεγάλες χαρὲς καὶ ἔζησαν εὐτυχισμένοι.

5. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ.

Ὁ Ἀβραὰμ πέθανε σὲ ἡλικία 175 χρονῶν, ἀφοῦ εὐλόγησε τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὴ Ρεβέκκα.

Ἡ Ρεβέκκα γέννησε μιὰ μέρα δυὸ παιδιά δίδυμα, τὸν Ἡσαῦ καὶ τὸν Ἰακώβ. Πρῶτος ὅμως γεννήθηκε ὁ Ἡσαῦ καὶ γι' αὐτὸ σύμφωνα μὲ τὴν Ἑβραϊκὴ συνήθεια ἔπρεπε αὐτὸς νὰ παίρνῃ τὴν πρώτη εὐλογία τοῦ πατέρα του καὶ αὐτὸς νὰ τὸν κληρονομήσῃ.

Σὰν μεγάλωσαν τὰ δυὸ παιδιά, ὁ Ἡσαῦ ἔγινε κυνήγος, ἐνῶ ὁ Ἰακώβ ἔμενε πάντα στὸ σπίτι. Ἔτσι τὸν Ἡσαῦ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ὁ πατέρας του, γιὰ τὰ ταχτικά τοῦ ἔφερνε καλὸ κυνήγι, ἐνῶ τὸν Ἰακώβ τὸν ἀγαποῦσε πολὺ ἡ μητέρα του, ἐπειδὴ ἔμενε πάντα κοντὰ της καὶ τὴ βοηθοῦσε.

Κάποτε, πού ὁ Ἡσαῦ γύρισε κουρασμένος καὶ πεινασμένος ἀπὸ τὸ κυνήγι, ζήτησε ἀπὸ τὸν ἀδελφὸ του τὸν Ἰακώβ νὰ τοῦ δώσῃ ἕνα πιάτο ἀπὸ τὴ φακὴ ποὺ εἶχε μαγειρέψῃ. Ὁ Ἰακώβ ὅμως δὲ θέλησε νὰ τοῦ δώσῃ, ἀν δὲ δεχόταν ὁ Ἡσαῦ νὰ χάσῃ τὸ δικαίωμα τῆς κληρονομίας τοῦ πατέρα του. Τόση ἦταν ἡ λαίμαργία τοῦ Ἡσαῦ, ὥστε δέχτηκε αὐτὴ τὴ συμφωνία καὶ γιὰ ἕνα πιάτο φακὴ πούλησε ἕνα τόσο σπουδαῖο δικαίωμα ποὺ εἶχε.

6. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.

Πέρασαν χρόνια. Ὁ Ἰσαὰκ γέρασε καὶ τὰ μάτια του ἀδυνάτισαν. Μιὰ μέρα φωνάζει τὸν Ἡσαῦ καὶ τοῦ λέγει :

— « Παιδί μου, ἐγὼ πλέον γέρασα καὶ δὲν ξαίρω ποτε θά'ρθη ἡ ὥρα νὰ πεθάνω. Πήγαινε νὰ μοῦ φέρης ἓνα καλὸ κυνήγι, μαγεῖρεψέ μου το καθὼς μοῦ ἀρέσει καὶ φέροτο μου, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσω πρὶν πεθάνω ».

Ὁ Ἡσαῦ ἄκουσε πρόθυμα καὶ ἔτρεξε στὸ κυνήγι.

Ἡ Ρεβέκκα ὅμως ἄκουσε τὴν παραγγελία. Φωνάζει λοιπὸν εὐθύς τὸν Ἰακώβ καὶ τοῦ λέει :

— « Πήγαινε, παιδί μου, στὸ κοπάδι καὶ φέρε μου δυὸ κατσικάκια νὰ μαγειρέψω πού ἀρέσουν στὸν πατέρα σου. Νὰ τοῦ τὰ προσφέρης, γιὰ νὰ σ' εὐλογήσῃ πρὶν πεθάνῃ ».

Ὁ Ἰακώβ πῆγε καὶ ἔφερε τὰ κατσικάκια καὶ ἡ μητέρα του τὰ μαγεῖρεψε. Ἐπειτα φόρεσε στὸν Ἰακώβ τὰ ροῦχα τοῦ Ἡσαῦ. Μὰ ὁ Ἰακώβ ἦταν σπανός, ἐνῶ ὁ Ἡσαῦ ἦταν πολὺ τρίχωτός. Τί κάνει λοιπόν; τοῦ σκεπάζει τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια μὲ τὸ δέσμα τῶν κατσικιῶν.

Ἔτσι ντυμένος ὁ Ἰακώβ πῆρε τὸ φαγητὸ καὶ πῆγε στὸν πατέρα του :

— « Πατέρα ! » τοῦ λέει.

Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ.

— «Ποιὸς εἶσαι, παιδί μου»; ρώτησε ὁ Ἰσαὰκ.

— «Ἐγὼ ὁ Ἡσαῦ εἶμαι. Σοῦ ἔφερα τὸ φαγητὸ πού σ' ἄρесе. Νὰ φῶς καὶ νὰ μ' εὐλογήσης».

Ὁ Ἰσαὰκ ὑποψιάστηκε, γιατί ἡ φωνὴ πού ἀκουγε δὲν τοῦ φαινόταν σὰν τοῦ Ἡσαῦ.

— «Γιὰ ἔλα κοντά, παιδί μου» λέει στὸν Ἰακώβ. Καὶ ἀφοῦ τοῦ φαχούλεψε τὸ λαιμὸ καὶ τὰ χέρια, εἶπε:

— «Ἡ φωνὴ εἶναι τοῦ Ἰακώβ, ὅμως τὰ χέρια τοῦ Ἡσαῦ».

Ἐν τούτοις ἔφαγε ἀπὸ τὰ φαγητὰ καὶ εὐλόγησε τὸν Ἰακώβ.

Μόλις ὁ Ἰακώβ ἔφυγε ἀπὸ τὸ δωμάτιο τοῦ πατέρα του, γύρισε ὁ Ἡσαῦ φορτωμένος μὲ κυνήγι. Μαγείρεψε τὰ φαγητὰ πρὸς ἄρεσαν στὸν πατέρα του καὶ τὰ φερε σ' αὐτὸν γιὰ νὰ πάρῃ τὴν εὐλογία του. Ὁ Ἰσαὰκ πολὺ παραξενεμένος τοῦ εἶπε πὼς ὁ ἀδελφός του ὁ Ἰακώβ τοῦ εἶχε φέρεῖ κι ἐκεῖνος φαγητὰ καὶ τὸν εὐλόγησε. Ὁ Ἡσαῦ λυπήθηκε πολὺ καὶ μὲ δάκρυα παρακαλοῦσε τὸν πατέρα του νὰ εὐλογήσῃ κι αὐτόν. Τότε ὁ Ἰσαὰκ ἀναγκάστηκε νὰ εὐχηθῇ καὶ τὸν Ἡσαῦ.

7. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία.

Ὁ Ἡσαῦ ἦταν πάρα πολὺ θυμωμένος μὲ τὸν Ἰακώβ καὶ ἠθέλε νὰ τὸν ἐκδικηθῇ. Γι' αὐτὸ ἡ Ρεβέκκα συμβούλεψε τὸν Ἰακώβ νὰ φύγῃ στὴ Με-

Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ.

10

σοποταμία κοντὰ στὸν ἀδερφό της Λάβαν καὶ νὰ μένη ἐκεῖ, ὥσπου νὰ περάσῃ ὁ θυμὸς τοῦ ἀδερφοῦ του. Ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε, μὲ μεγάλη του λύπη, νὰ φύγῃ καὶ νὰ παραιτήσῃ τοὺς γονεῖς του καὶ τὴν πατρίδα του.

Περπατώντας ὁ Ἰακώβ νυχτώθηκε στὴν ἐρημιά. Πῆρε τότε γιὰ προσκέφαλο ἓνα λιθάρι καὶ πλάγιασε νὰ κοιμηθῆ. Βλέπει στ' ὄνειρό του μιὰ σκάλα, πού ἀρχίζε ἀπὸ τὴ γῆ κι ἔφτανε στὸν οὐρανό, καὶ σ' αὐτὴν ἄγγελοι ἀνέβαιναν καὶ κατέβαιναν. Στὴν ἄκρη τῆς σκάλας φάνηκε ὁ Θεὸς καὶ εἶπε στὸν Ἰακώβ :

— «Μὴ φοβᾶσαι, γιατί ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν προγόνων σου, πού θὰ δώσω στοὺς ἀπογόνους σου τὴ γῆ ὅπου κοιμᾶσαι καὶ θὰ σὲ βοηθήσω νὰ γυρίσης καλὰ σ' αὐτὸ τὸ μέρος».

Τ' ὄνειρο αὐτὸ ἔκαμε μεγάλη ἐντύπωση στὸν Ἰακώβ· ξύπνησε ταραγμένος καὶ συλλογίστηκε πὼς ὁ Θεὸς κατοικεῖ στὸ μέρος αὐτό.

— «Ὁ τόπος αὐτὸς εἶναι ἱερός» εἶπε. Ἐκαμε λοιπὸν τὴν προσευχή του καὶ ἔβαλε σημάδι τὸ λιθάρι πού εἶπε γιὰ προσκέφαλο, γιὰ νὰ χτίσῃ ἐκεῖ ναὸ στὸ Θεό, ὅταν θὰ γύριζε.

Ὅταν ἔφτασε ὁ Ἰακώβ στὴ Μεσοποταμία, ἔμεινε στοῦ Θεοῦ τοῦ Λάβαν, πού εἶχε δυὸ κόρες, τὴ Λεῖα καὶ τὴ Ραχήλ. Ὁ Ἰακώβ ὑπηρέτησε σὰν βοσκὸς στοῦ Λάβαν δέκα τέσσερα χρόνια καὶ τὸν

καιρό αὐτὸ παντρεύτηκε τὶς δυὸ κόρες τοῦ Λάβαν καὶ ἔκαμε ἀπ' αὐτὲς δώδεκα παιδιά πού λέγονταν: Ρουβὴν, Συμεὼν, Λευὶ, Ἰούδας, Ἰσάχαρ, Ζαβουλὼν, Δάν, Νεφθαλείμ, Γάδ, Ἀσήρ, Ἰωσήφ καὶ Βενιαμίν.

8. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του.

Ὅταν πέθανε ὁ πεθερός του ὁ Λάβαν, ὁ Ἰακώβ κληρονόμησε ὅλα τὰ κοπάδια ἐκείνου καὶ τότε ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ στὴν πατρίδα του καὶ νὰ φιλιωθῆ μὲ τὸν ἀδερφό του τὸν Ἡσαῦ, πού τοῦ εἶχε πιά περάσει ὁ θυμός. Ὁ Ἡσαῦ ὅταν ἔμαθε πὼς ἔρχεται ὁ ἀδελφός του, βγῆκε νὰ τὸν ὑποδεχθῆ καὶ νὰ φιλιωθῆ μαζί του. Ὁ Ἰακώβ ἐγκαταστάθηκε μὲ τοὺς γιούς του καὶ τὰ ὑπάρχοντά του στὸν τόπο τοῦ πατέρα του καὶ ζοῦσε εὐτυχῆς.

9. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδερφούς του.

Ἀπὸ τοὺς δώδεκα γιούς του ὁ Ἰακώβ ἀγαποῦσε περισσότερο τὸν Ἰωσήφ, γιατί εἶχε γεννηθῆ στὰ γεράματα του. Τοῦ εἶχε λοιπὸν φτιάξει μιὰ ὥραϊα στολή καὶ ἓνα λαμπρὸ πανωφόρι. Γιὰ τὴν προτίμηση ὅμως αὐτὴ τὸν μίσησαν τὸν Ἰωσήφ τ' ἀδέρφια του. Καὶ τὸ μῖσος αὐτὸ μεγάλωσε πρὸς πολὺ, ὅταν ὁ Ἰωσήφ τοὺς διηγήθηκε τὰ δυὸ αὐτὰ ὄνειρα πού εἶχε ἰδῆ:

Τὸ πρῶτο, πὼς ἔδεναν δεμάτια στὸν κάμπο. Τὸ

δικό του δεμάτι στεκόταν όλόρθο, ένώ τὰ δεμάτια τῶν ἀδερφῶν του ἔπεφταν καὶ τὸ προσκνυοῦσαν.

Τὸ δεύτερο, πὼς ὁ ἥλιος καὶ ἡ σελήνη καὶ ἔντεκα ἀστέρια τὸν προσκνυοῦσαν.

Μιὰ μέρα ἔστειλε ὁ Ἰακώβ τὸν Ἰωσήφ στ' ἀδέρφια του ἐκεῖ πού ἔβροσκαν τὰ πρόβατα, γιὰ νὰ ἰδῆ τί γίνονταν. Ἐκεῖνοι, καθὼς εἶδαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ μακρὰ, εἶπαν μεταξὺ τους:

— «Νά! ἔρχεται κείνος ὁ ὄνειροχτυπημένος.» Ἀς τὸν σκοτώσουμε λοιπὸν καὶ ἄς τὸν ρίξουμε σ' ἕναν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς λάκκους καὶ ἄς ποῦμε στὸν πατέρα μας, πὼς τὸν ἔφαγε κάποιο θηρίο. Ἔτσι καὶ τὸ ὄνειρό του θὰ βγοῦν ἀνάποδα.»

Στὴν ἀπόφαση ὁμοῦς αὐτὴ δὲν ἦταν σύμφωνος ὁ Ρουβὴν, πού συμβούλευε τοὺς ἀδερφοὺς του νὰ μὴ βιάσουν τὰ χέρια τους στὸ ἀδερφικὸ αἷμα, ἀλλὰ νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ σ' ἕνα λάκκο. Σκόπευε αὐτὸς ὕστερα νὰ τὸν τραβήξῃ ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ τὸν σώσῃ. Τ' ἀδέρφια του πείσθησαν, γιὰτις ἔτσι πίστευαν πὼς σίγουρα ὁ Ἰωσήφ θὰ πέθαινε μέσα στὸ λάκκο ἀπὸ τὴν πείνα.

Σὰν ἐπλησίασε λοιπὸν ὁ Ἰωσήφ, τοῦ ἔβγαλαν τὸ ὠραῖο του πανωφόρι καὶ τὸν ἔρριξαν σ' ἕνα λάκκο ἄδειο. Ὑστερα κάθησαν νὰ φαῖνε. Καθὼς ἔτρωγαν, νὰ μιὰ συνοδεία ἀπὸ ἐμπόρους Ἰσμηλίτες, πού πήγαιναν στὴν Αἴγυπτο. Τότε ὁ Ἰούδας εἶπε στ' ἀδέρφια του:

— «Τί θὰ ὠφεληθοῦμε, ἂν σκοτώσουμε τὸν ἀδερφό μας καὶ κρύψουμε τὸ θάνατό του; Καλύτερα εἶναι νὰ τὸν πουλήσουμε στοὺς ἐμπόρους».

Τ' ἀδέρφια ἔμειναν σύμφωνα, ἔβγαλαν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὸ λάκκο καὶ τὸν πούλησαν στοὺς ἐμπόρους. Ἔπειτα ἔβαψαν τὸ πανωφόρι μὲ αἷμα ἀπὸ ἓνα κατσίκι πὺ ἔσφαξαν καὶ τὸ ἔστειλαν τοῦ πατέρα τους καὶ τοῦ ἔλεγαν:

— «Βοήθαμε αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Δὲς μὴν εἶναι τὸ πανωφόρι τοῦ Ἰωσήφ».

Ὁ πατέρας τὸ γνώρισε καὶ εἶπε:

«Τὸ πανωφόρι τοῦ παιδιοῦ μου εἶναι. Τὸν ἔφαγε κάποιος θεριό». Ὑστερα ἔσχισε τὰ ροῦχα του καὶ θρηνοῦσε τὸν ἀγαπημένο του γιὰ πολλὰς μέρας λέγοντας:

— «Μὲ πένθος θὰ κατέβω στὸν τάφο νὰ βρῶ τὸ παιδί μου».

Οἱ ἐμποροὶ ὅταν ἤρθαν στὴν Αἴγυπτο, πούλησαν τὸν Ἰωσήφ στὸν Πετεφρῆ, πὺ ἦταν ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ.

10. Ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ.

Ὁ ἀρχιμάγειρος τοῦ Φαραώ, ὁ Πετεφρης, εἶδε πόσο ἦταν καλὸς καὶ τίμιος ὁ Ἰωσήφ καὶ τὸν ἔβαλε οἰκονόμο στὸ σπίτι του. Ἡ γυναῖκα ὅμως τοῦ Πετεφρῆ τὸν μίσησε τὸν Ἰωσήφ τόσο, πὺ τὸν συκοφάντησε στὸν ἄντρα της. Τότε ὁ Πετεφρης

θύμωσε καὶ διέταξε νὰ ρίξουν τὸν Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Ὅμως ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἰωσήφ καὶ μέσα στὴ φυλακὴ ἀκόμη δείχτηκε. Ὅλοι μέσα ἐκεῖ τὸν ἀγάπησαν καὶ τὸν ἐξετίμησαν γιὰ τὴν καλωσύνη καὶ τὴν τιμιότητά του. Ὁ ἐπιστάτης μάλιστα τῆς φυλακῆς τὸν διώρισε νὰ ἐπιτηρῇ τοὺς ἄλλους συγκατάδικους.

Ἔτσι ὁ Ἰωσήφ δὲν ἀπελπίστηκε. Ἦξαιρε πὸς μιὰ μέρα θὰ φαινόταν ἡ ἀθωότητά του καὶ θὰ ἐλευθερωνόταν.

11 Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ.

Ὅταν ὁ Ἰωσήφ βρισκόταν στὴ φυλακὴ, δυὸ ἐπίσημοι ἄνθρωποι, ὁ ἀρχικεραστὴς καὶ ὁ ἀρχιφούρναρης τοῦ Φαραώ, ἔπесαν στὴ δυσμένειά του καὶ τοὺς ἔρριξαν στὴν ἴδια φυλακὴ. Ἐνα πρωτὶ ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶδε ταραγμένους καὶ τοὺς ρώτησε τί ἔχουν. Αὐτοὶ τοῦ εἶπαν πὸς τὴν περασμένη νύχτα εἶχαν δῆ δυὸ ὄνειρα καὶ κανεὶς δὲν μποροῦσε νὰ τοὺς τὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ Ἰωσήφ τοὺς εἶπε :

— « Διηγηθῆτε τὰ ὄνειρά σας σὲ μένα καὶ θὰ προσπαθῆσω μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ νὰ σᾶς τὰ ἐξηγήσω ».

Ὁ ἀρχικεραστὴς ἄρχισε νὰ διηγῆται τὸ δικό του ὄνειρο.

— « Εἶδα ἓνα κλῆμα, ποὺ εἶχε τρεῖς κλάδους γε-

μάτους σταφύλια. Ἐγὼ κρατοῦσα τὸ ποτήρι τοῦ Φαραώ. Ὅταν τὰ σταφύλια ψήθηναν, πῆρα καὶ τὰ ἔστιψα μέσα στὸ ποτήρι καὶ ἔδωσα στὸ βασιλιά νὰ πιῇ».

Ὁ Ἰωσήφ τότε τοῦ εἶπε :

«Τὰ τρία κλαδιὰ σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Ἄμα περάσουν αὐτές, ὁ Φαραὼ θὰ σὲ ξαναφέρει στὴ θέση πού εἶχες. Σὲ παρακαλῶ νὰ θυμηθῆς καὶ μένα καὶ νὰ εἰπῆς στὸ Φαραὼ πὼς ἄδικα μ' ἔχουν ἐδῶ, εἶμαι ἀθῶος».

Ἐπειτα ἀπ' αὐτὸν ἦρθε ἡ σειρὰ τοῦ ἀρχιφούρναρη. Αὐτὸς εἶπε :

«Ἐγὼ ἔβλεπα, πὼς βαστοῦσα πάνω στὸ κεφάλι μου τρία πανέρια. Τὸ πάνω ἦταν γεμᾶτο ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα τὰ ζυμαρικά τῆς τέχνης μου, πού εἶναι τόσο ἀγαπητὰ στὸ Φαραὼ. Ὅμως ἔρχονταν τὰ πουλιὰ καὶ τ'ἄτρωγαν».

Ὁ Ἰωσήφ τοῦ εἶπε :

«Τὰ τρία πανέρια σημαίνουν τρεῖς ἡμέρες. Σὰν περάσουν αὐτὲς οἱ τρεῖς μέρες, ὁ Φαραὼ θὰ διατάξῃ νὰ σὲ κρεμάσουν καὶ τὰ πουλιὰ θὰ φᾶνε τὶς σάρκες σου».

Ὅπως ἐξήγησε τὰ ὄνειρα ὁ Ἰωσήφ, ἔτσι καὶ ἐγίνε. Ἐπειτα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ὁ Φαραὼ γιόρταζε τὰ γενέθλιά του. Τότε διέταξε νὰ ξανάρθῃ στὴ θέση του ὁ ἀρχιζεραστής καὶ νὰ κρεμάσουν τὸν ἀρχιφούρναρη.

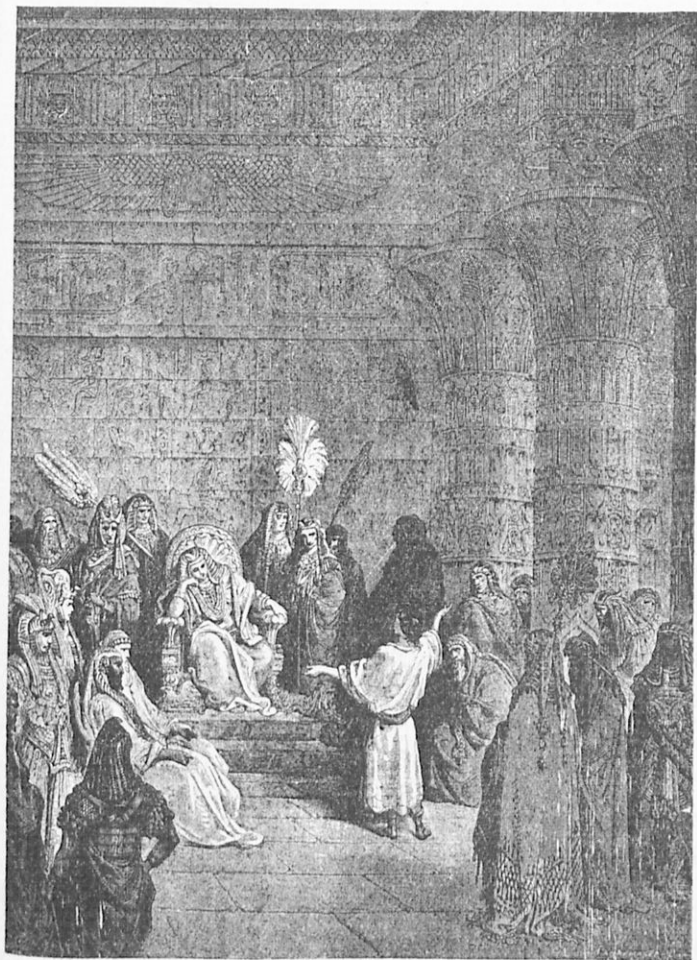
Ὅμως ὁ ἀρχικεραστὴς ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰ
του οὔτε θυμῆθηκε κἀν τὸν Ἰωσήφ.

12. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραώ.

Δύο χρόνια ὕστερα ἀπ' αὐτά, εἶδε ὁ Φαραώ
στὸν ὕπνο του ἓνα ὄνειρο. Πὼς τάχα ἦταν στὶς
ὄχθες τοῦ ποταμοῦ τοῦ Νείλου, καὶ εἶδε ν' ἀνε-
βοῦν ἀπ' αὐτὸν ἑπτὰ ὠραῖες καὶ παχιᾶς ἀγελάδες,
ποὺ ἔβροσκαν ἐκεῖ κοντά. Ἀμέσως ὕστερα εἶδε νὰ
βγαίνουν ἀπὸ τὰ νερὰ τοῦ Νείλου ἄλλες ἑπτὰ ἀγε-
λάδες ἄσχημες καὶ ἀδύνατες. Αὐτὲς ἔπεσαν ἐπάνω
στὶς πρῶτες καὶ τὶς ἔφαγαν. Μόλις εἶδε τὸ ὄνειρο
αὐτὸ ὁ βασιλιάς, ξύπνησε. Ὅμως σὲ λίγο τὸν ξα-
ναπῆρε ὁ ὕπνος καὶ βλέπει ἄλλο ὄνειρο. Τάχα ἀπὸ
μιὰ ρίζα βλάστησαν ἑπτὰ στάχυα ὠραῖα καὶ θρεμ-
μένα. Σὲ λίγο κοντὰ σ' αὐτὰ φύτρωσαν ἄλλα ἑπτὰ
στάχυα λεπτὰ καὶ ἀδύνατα. Αὐτὰ γύρισαν καὶ κα-
τάπιαν τὰ πρῶτα. Μεγάλῃ ἐντύπωση ἔκαναν στὸ
βασιλεῖα αὐτὰ τὰ ὄνειρα. Κάλεσε λοιπὸν τοὺς σο-
φοὺς του νὰ τοῦ τὰ ἐξηγήσουν, ὅμως αὐτοὶ δὲν
μύορεσαν νὰ βροῦν τὴ σημασίαν τους.

13. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται.

Τότε ὁ ἀρχικεραστὴς θυμῆθηκε τὸν Ἰωσήφ ποὺ
εἶχε ἐξηγήσει τόσο σωστὰ τὸ ὄνειρο τὸ δικό του
καὶ τὸ ἄλλο τοῦ ἀρχικεραστῆ. Τὸ εἶπε λοιπὸν

Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ στό Φαραῶ τὰ ὄνειρα.

στό Φαραὼ κι ἐκεῖνος εὐθύς διάταξε νὰ βγάλουν τὸν Ἰωσήφ ἀπὸ τὴ φυλακὴ καὶ νὰ τὸν φέρουν στὸ παλάτι.

Ὁ Ἰωσήφ στάθηκε μπροστὰ στὸ βασιλιά, ἄκουσε τὰ ὄνειρα καὶ εἶπε :

«Μιὰ εἶναι ἡ σημασία καὶ στὰ δυὸ ὄνειρά σου, βασιλιά. Οἱ ἑπτὰ παχιὲς ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ παχιά στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια εὐφορία στὴ γῆ. Οἱ ἑπτὰ ἀδύνατες ἀγελάδες καὶ τὰ ἑπτὰ μαραμμένα στάχυα σημαίνουν ἑπτὰ χρόνια δυστυχίας εὐθύς μετὰ τὰ χρόνια τῆς εὐτυχίας.

Κι αὐτὰ θὰ γίνουν πολὺ γρήγορα, γιατί καὶ τὰ δυὸ ὄνειρα τὰ εἶδες τὸ ἓνα κοντὰ στὸ ἄλλο. Καὶ ἔχω τὴ γνώμη βασιλιά, γιὰ νὰ μὴν ὑποφέρῃ ὁ λαὸς ὅταν θάρθῃ ἡ δυστυχία, νὰ διορίσετε ἓναν ἀνθρωπο προκομμένο, πὺ νὰ ἀποθηκέψῃ καὶ νὰ φυλάξῃ πολὺ σιτάρι ὅσο θὰ κρατᾶ ἡ εὐφορία».

Ὁ Φαραὼ τόσο ἐξετίμησε τὰ χαρίσματα τοῦ Ἰωσήφ, ὥστε ὄχι μόνον τὸν ἐλευθέρωσε παρὰ αὐτὸν βρῆκε γιὰ κατάλληλο οἰκονόμο νὰ φροντίσῃ γιὰ τὴν ἀποθήκευση τοῦ σιταριοῦ. Τὸν διώρισε ἀρχιφροντιστὴ στὸ βασίλειό του καὶ τοῦ ἔκαμε πολλὰς τιμές.

Παγματικὰ ὁ Ἰωσήφ ἔδειξε μεγάλη ἱκανότητα στὴν ὑπηρεσία του. Τὰ ἑπτὰ χρόνια πὺ κράτησε ἡ εὐφορία σόδιασε σὲ καινούργιες ἀποθῆκες ἀφθονο γέννημα.

14. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στήν
Αἴγυπτο.

Ὅταν ἦρθαν τὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, στήν Αἴγυπτο εἶχε στάρι ἀρκετό καί κανεῖς ἀπό τοὺς κατοίκους δὲ στενοχωρήθηκε γιὰ ψωμί. Σ' ἄλλα μέρη ὅμως ὁ κόσμος ἄρχισε νὰ ὑποφέρει. Ἐρχονταν λοιπὸν στὴν Αἴγυπτο καὶ ἀγοράζαν ἀκριβὰ τὸ στάρι τους.

Ἡ ἴδια πεῖνα ἦταν καὶ στὴ Χαναάν, ὅπου ζοῦσε ὁ Ἰακώβ μὲ τοὺς ἔντεκα γιούς του. Στέλνει λοιπὸν κι αὐτὸς ὅλα τὰ παιδιά του, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μικρὸ τὸ Βενιαμίν, γιὰ ν' ἀγοράσουν στάρι ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Αὐτοὶ λοιπὸν ἦρθαν καὶ παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ χωρὶς νὰ τὸν ξαίρουν. Αὐτὸς ὅμως ἀμέσως τοὺς γνώρισε καὶ μὲ αὐστηρὸ τρόπο τοὺς ρωτᾷ:

— « Ἀπὸ ποῦ ἔρχεσθε σεῖς; »

— « Ἀπὸ τῆ Χαναάν γιὰ σιτάρι » ἀποκρίθηκαν αὐτοὶ φοβισμένοι.

— « Εἶστε κατάσκοποι ἐσεῖς! » τοὺς λέει ὁ Ἰωσήφ. « Ἦρθατε νὰ ἰδῆτε τὰ μυστικά ὀχυρώματα! »

— « Ὁχι, ὄχι, κύριε. Εἴμαστε καλοὶ. Ἐμεῖς εἴμαστε τὰ δώδεκα παιδιά ἑνὸς καλοῦ ἀνθρώπου, τοῦ Ἰακώβ. Τὸ μικρότερο, ὁ Βενιαμίν, ἔχει μείνει ἐκεῖ. Ἐνα ἄλλο ὁ Ἰωσήφ, ἔχει χαθῆ. »

— « Εἶστε κατάσκοποι! » τοὺς λέει πάλι ὁ Ἰω-

σήφ «καὶ θὰ μπῆτε στὴ φυλακὴ, ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα πού θὰ πάη στὴν πατρίδα σας νὰ φέρῃ τὸν μικρότερο ἀδελφό σας».

Ἔτσι κι ἔγινε. Ὑστερα ὅμως ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες ἔρχεται ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ μ' ἓνα διερμηνέα πού ἤξαιρε ἑβραϊκὰ καὶ εἶπε στοὺς ἀδελφούς του πὸς μποροῦν νὰ φύγουν καὶ νὰ φέρουν σιτάρι στὴν πατρίδα τους, νὰ μείνῃ ὅμως ἓνας ἀπ' αὐτοὺς φυλακισμένος, ὥσπου νὰ φέρουν οἱ ἄλλοι τὸν Βενιαμὴν γιὰ νὰ βεβαιωθῇ ἂν ὅσα εἶπαν εἶναι ἀλήθεια.

Τότε τ' ἀδέρφια ἔλεγον μεταξύ των ἑβραϊκὰ νομίζοντας πὸς ὁ Ἰωσήφ δὲν τοὺς καταλάβαινε:

— Ἐμεῖς πληρώνουμε τώρα τὸ κακὸ πού κάμαμε στὸν Ἰωσήφ. Εἶδαμε τὴν ἀγωνία του, ἀκούσαμε τοὺς θρήνους του καὶ δὲν τὸν λυπηθήκαμε. Γι' αὐτὸ τώρα ὑποφέρουμε».

Μάλιστα περισσότερο μάλλωσε τοὺς ἄλλους ὁ Ρουβὴν.

Ὁ Ἰωσήφ καθὼς ἄκουσε αὐτά, συγκινήθηκε πολὺ, γιὰτὶ εἶδε πὸς τ' ἀδέρφια του εἶχαν νιώσει τὴν κακὴ πράξη πού ἔκαμαν καὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ μετανοοῦν.

Βγῆκε λοιπὸν καὶ ἔκλαιγε κρυφά.

Ὑστερα διάταξε νὰ μείνῃ στὴ φυλακὴ μόνο ὁ Συμεὼν καὶ στοὺς ἄλλους νὰ δώσουν τὴν ἄδεια νὰ γυρῶσιν στὴν πατρίδα τους μὲ τὰ σακκιὰ γεμῆτα σιτάρι.

Καὶ μέσα στὰ σακκιὰ εἶπε νὰ βάλουν τὰ χρήματα, πού εἶχαν δώσει γιὰ ν' ἀγοράσουν τὸ σιτάρι, καὶ νὰ τοὺς δώσουν καὶ τροφὲς γιὰ τὸ ταξίδι.

Στὸ δρόμο τ' ἀδέρφια ἀπόρησαν πολὺ, ὅταν ἀνοίγοντας τὰ σακκιὰ βροῦσαν μέσα καὶ τὰ χρήματα.

Ὅταν ὁ Ἰακώβ ἄκουσε ὅλα αὐτὰ καὶ πὼς ὁ ἄρχοντας στὴν Αἴγυπτο ἀπαιτοῦσε νὰ στείλῃ τὸ μικρό του γιό, ταράχτηκε πολὺ.

«Ὁ Ἰωσήφ δὲ ζῆ πιά, ὁ Συμεὼν στὴ φυλακὴ. Τώρα μοῦ ζητοῦν νὰ χάσω καὶ τὸ μικρό μου Βενιαμίν; Ὁχι, αὐτὸ δὲ γίνεται».

Ὁ Ρουβὴν προσπάθησε νὰ καταφέρει τὸν πατέρα του, πὼς αὐτὸς θὰ προστάτευε τὸ Βενιαμίν καὶ ἐξάπαντος θὰ τὸν ἔφερνε πίσω. Ὅμως ὁ Ἰακώβ ἔμεινε ἀμετάπειστος.

Ἦρθε ἡ μέρα πού τὸ ψωμί σώθηκε πάλι στὸ σπίτι τοῦ Ἰακώβ. Τότε ἔστειλε πάλι τὰ παιδιά του στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἀγοράσουν ἄλλο σιτάρι. Ἐκεῖνοι ὅμως δὲν ἔφευγαν χωρὶς τὸν Βενιαμίν κι ἔτσι ὁ Ἰακώβ ἀναγκάστηκε νὰ τὸν στείλῃ κι αὐτόν, ἀφοῦ ἐγγυήθηκε ὁ Ἰούδας πὼς θὰ τὸν ἔφερναν ὅπωςδήποτε πάλι πίσω.

15. Ὁ Ἰωσήφ φανερώνεται στοὺς ἀδερφούς του.

Ὅταν τὰ παιδιά τοῦ Ἰακώβ ἦρθαν στὴ Αἴ-

γυμνο, ἔδωσαν στὸν ἐπιστάτη πού εἶχε ὁ Ἰωσήφ, τὰ χρῆματα πού εἶχαν βροῖ στὰ σακκιά τους. Ὑστερα παρουσιάστηκαν στὸν Ἰωσήφ καὶ αὐτὸς τοὺς δέχτηκε τώρα μαλαζώτερα καὶ τοὺς ρώτησε γιὰ τὸν πατέρα τους. Καθὼς εἶδε τὸν Βενιαμίν, συγκινήθηκε καὶ βγῆκε νὰ χροῦφη τὰ δάκρυά του.

Ἔπειτα τοὺς ἔκαμε τραπέζι καὶ τοὺς ἔβαλε μετὴ σειρὰ σύμφωνα μετὴν ἡλικία τους, πού τοὺς ἔκαμε νὰ παραξενευτοῦν. Λιέταξε νὰ βάλουν μπροστὰ στὸ Βενιαμίν τὸ ὄραιότερο φαγητό.

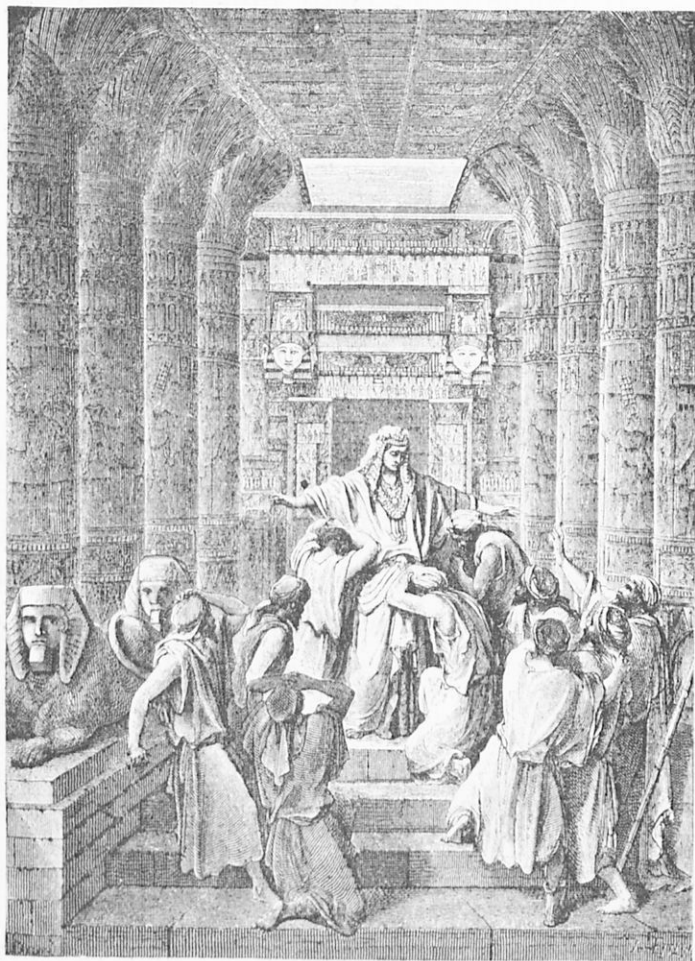
Ἔπειτα πρόσταξε τὸν ἐπιστάτη του νὰ γεμίσει τὰ σακκιά τους καὶ νὰ βάλῃ πάλι μέσα τὰ χρῆματα τοῦ καθενὸς καὶ στοῦ Βενιαμίν τὸ σακκί νὰ βάλῃ τὸ ἀσημένιο ποτήρι του.

Τὸ πρῶτ' ἀδέρφια ξεκίνησαν. Μόλις ὅμως βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλη, ὁ Ἰωσήφ ἔδωσε διαταγὴ νὰ τοὺς πιάσουν, γιὰτὶ εἶχαν κλέψει τὸ ἀσημένιο του ποτήρι. Τ' ἀδέρφια ἐπειδὴ ἤξεραν πὼς δὲν εἶχαν κάνει τέτοιο πρῶγμα, εἶπαν:

«Ἐκεῖνος πού θὰ βρεθῆ στὸ σακκί του τὸ ποτήρι, νὰ θανατωθῆ καὶ ὅλοι ἐμεῖς οἱ ἄλλοι νὰ γίνουμε σκλάβοι».

Ψάχνουν λοιπὸν τὰ σακκιά καὶ νὰ τὸ ποτήρι στοῦ Βενιαμίν τὸ σακκί.

Τ' ἀδέρφια ἀπορώντας σκίζουν τὰ ρούχα τους καὶ γυρίζουν στὴν πόλη, ὅπου ὀδηγοῦνται στὸν Ἰωσήφ.

Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοί του.

«Τί εἶναι αὐτὸ ποὺ κάματε;» τοὺς ρωτᾷ ὁ Ἰωσήφ.
Ὁ Ἰούδας εὐθύς προχώρησε καὶ εἶπε:

«Νά, ἐμεῖς δοῦλοι σου ὄλοι».

«Ὁχι» ἀποκριθῆ ὁ Ἰωσήφ. «Μόνον αὐτὸς ποὺ
πῆρε τὸ ποτήρι θὰ μείνη σκλάβος μου. Σεῖς οἱ ἄλ-
λοι θὰ γυρίσετε στὸν πατέρα σας».

«Ἄς μείνω ἐγὼ σκλάβος» παρακαλεῖ ὁ Ἰούδας
«κι ἄς γυρίσῃ ὁ Βενιαμίν, γιατί χωρὶς αὐτὸν ὁ πα-
τέρας μας δὲ θὰ μπορέσῃ νὰ ζήσῃ».

Τότε ὁ Ἰωσήφ δὲν μπόρεσε πιά νὰ κρατηθῆ.
Μὲ τὰ δάκρυα στὰ μάτια λέει στοὺς ἀδελφοὺς του:

«Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰωσήφ, ὁ ἀδελφός σας, ποὺ που-
λήσατε. Μὴ λυπᾶσθε. Πηγαίνετε στὸν πατέρα μου
καὶ πέστε του ὅλη τὴν ἱστορία καὶ νὰ πάρῃ ὅλη
τὴν οἰκογένεια καὶ τὰ ὑπάρχοντά του καὶ νὰ ρθῆ
ἐδῶ, γιατί ἡ πείνα θὰ βασιτάξῃ ἀκόμα πέντε χρόνια».

Ἀφοῦ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια ὁ Ἰωσήφ, ἀγκάλιασε
κλαίοντας τοὺς ἀδελφοὺς του καὶ ιδιαίτερα τὸν
Βενιαμίν.

16. Ὁ Ἰακώβ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο.

Τ' ἀδέρφια τοῦ Ἰωσήφ, γύρισαν στὴ Χαναάν
καὶ γεμάτοι χαρὰ εἶπαν στὸν πατέρα τους, πὼς ὁ
Ἰωσήφ ζῆ καὶ εἶναι μεγάλος ἄρχοντας στὴν Αἴ-
γυπτο καὶ θέλει νὰ πᾶνε νὰ ζήσουν ὄλοι κοντά του.
Ὁ Ἰακώβ στὴν ἀρχὴ δὲν πίστευε. Ὅταν ὅμως
εἶδε τὰ πλούσια δῶρα, ποὺ εἶχε δώσει ὁ Ἰωσήφ

στὰ ἀδέρφια του, πίστεψε καὶ ἀποφάσισε νὰ πάη
στὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ ἰδῆ τὸ γιό του πρὶν πεθάνῃ.

Ὁ Ἰωσήφ ὅταν ἔμαθε πὸς ἔρχεται ὁ πατέρας
του, βγῆκε μὲ μιὰ ὥραία βασιλικὴ ἄμαξα νὰ τὸν
ὑποδεχτῆ. Κι ὅταν ἔφτασε, ἔπεσε στὴν ἀγκαλιά
του καὶ τὸν φιλοῦσε καὶ ἔκλαιε ἀπὸ συγκίνηση.

Τότε ὁ Ἰακώβ εἶπε :

— «Τώρα, ἀγαπητό μου παιδί, ἄς πεθάνω, ἀφοῦ
εἶδα τὸ πρόσωπό σου».

Ὁ Ἰακώβ ἔζησε εὐτυχισμένος πιά κοντὰ στὰ
παιδιά του. Ὅταν πλησίαζε τὸ τέλος του, φώναξε
τὸν Ἰωσήφ καὶ τοῦ παράγγειλε νὰ τὸν θάψῃ στὸν
τόπο τῶν προγόνων του. Ἔτσι καὶ ἔγινε. Τὰ παι-
διά του ἔμειναν στὴν Αἴγυπτο καὶ οἱ ἀπόγονοί
τους ἔγιναν ἕνας μεγάλος λαὸς ποὺ λεγόταν
Ἰσραηλῖτες.

ΜΕΡΟΣ Γ'.

Ο Μ Ω Ύ Σ Η Σ

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωϋσῆ.

Ἦρθε καιρὸς πού ὁ Ἰωσήφ πέθανε καθὼς καὶ τ' ἀδέρφια του. Οἱ ἀπόγονοί τους ὅμως, πού καθὼς εἶπαμε λεγόνταν Ἰσραηλῖτες, πλήθαιναν πολὺ καὶ σὲ λίγα χρόνια ὅλη ἡ Αἴγυπτος γέμισε ἀπὸ αὐτούς. Αὐτὸ ἔκαμε τοὺς Αἴγυπτίους ν' ἀνησυχοῦν καὶ περισσότερο οἱ βασιλεῖς τους, πού ἄρχισαν νὰ φοβοῦνται μὴ τυχὸν ἔρθῃ καιρὸς πού οἱ Ἰσραηλῖτες κυριέψουν τὴν Αἴγυπτο καὶ βάλουν δικούς τους βασιλεῖς.

Γιὰ νὰ προλάβῃ λοιπὸν αὐτὸ τὸ κακὸ ὁ Φαραὼ καὶ γιὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαὸ νὰ ἀυξάνῃ, μεταχειρίστηκε τέτοια μέτρα:

Διέταξε νὰ ἀναγκάσουν τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ κάνουν βαριά ἔργα, νὰ χτίσουν πολιτεῖες καὶ τείχη, καὶ ἔτσι ἀπὸ τοὺς κόπους νὰ ἀδυνατίζουν καὶ νὰ γίνωνται. Ὅμως οἱ Ἰσραηλῖτες μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ὄχι μόνον δὲ λιγότευαν παρὰ καὶ δυνάμωσαν περισσότερο. Σὰν εἶδε ἔτσι ὁ Φαραὼ, κάλεσε ὅλες

Ὁ Μοῦσῆς σῶζεται ἀπὸ τὴ βασιλοπούλα.

τις μαμές και τις παράγγειλε νὰ σκοτώνουν εὐθύς ὅλα τ' ἄρσενικά τῶν Ἰσραηλιτῶν πού ξεγεννοῦσαν. Μὰ οὔτε αὐτὸ δὲν ἔπιασε. Γιατὶ οἱ καλὲς μαμές ἔλεγαν πὼς δὲν τις πρόφταιναν τις Ἰσραηλίτισσες στὴ γέννα τους, γιατί εἶναι γερὲς και γεννοῦσαν χωρὶς τὴ βοήθειά τους.

Τότε ὁ Φαραὼ ἔβγαλε διαταγὴ νὰ ρίχνουν οἱ Αἰγύπτιοι στὸ ποτάμι τὸ Νεῖλο ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Μιὰ Ἑβραία γέννησε ἓνα πολὺ ὠραῖο ἀγοράκι. Τὸ ἔκρυβε ἡ καϋμένη ἀρκετὸν καιρὸ στὸ σπῆτι της, γιὰ νὰ μὴ τῆς τὸ πάρουν και τὸ πνίξουν στὸ ποτάμι. Μὰ ἐπειδὴ φοβήθηκε πὼς δὲ θὰ κατώρθωνε νὰ προφυλάξῃ τὸ παιδί της ὥσπου νὰ μεγαλώσῃ, σκέφθηκε νὰ τὸ σώσῃ διαφορετικά. Τὸ ἔβγαλε μέσα σ' ἓνα καλάθι, πού τὸ εἶχε ἀλειμμένο καλὰ μὲ πίσσα, ὥστε νὰ μὴ περνοῦν μέσα τὰ νερά. Πῆρε τὸ καλάθι και μαζί μὲ τὴ μεγάλη κόρη της τὴ Μαριάμ, ἤρθαν στὸ ποτάμι· ἐκεῖ ἀκούμπησε τὸ καλάθι μὲ τὸ παιδί πάνω στὸ ἤσυχο νερὸ και γύρισε στὸ σπῆτι, ἐνῶ ἡ Μαριάμ ἔμεινε κρυμμένη πίσω ἀπὸ τις καλάμιες νὰ ἰδῇ τί θ' ἀπογίνη.

Δὲν πέρασε πολὺ ὥρα και νὰ ἔρχεται ἡ κόρη τοῦ βασιλιᾶ μὲ τις ὑπηρέτριές της νὰ λουστῇ στὸ ποτάμι. Καθὼς εἶδε τὸ καλάθι, διάταξε τις ὑπηρέτριες νὰ τὸ τραβήξουν ἔξω, περιέργη νὰ ἰδῇ τί εἶχε μέσα. Τὸ ἀνοιξαν λοιπὸν και βλέπουν τὸ παιδάκι

πού ήταν μέσα. Ἡ βασιλοπούλα τὸ λυπήθηκε καὶ ἀποφάσισε νὰ τὸ πάρῃ αὐτὴ καὶ νὰ τὸ ἀναθρέψῃ στὸ παλάτι.

Μόλις εἶδε αὐτὰ ἡ ζουμιμένη Μαριάμ, πῆρε θάρρος καὶ πρόβαλε ἐμπρὸς στὴ βασιλοπούλα. Τὴν ἐρώτησε μὴ τυχὸν καὶ ἠθέλε παραμάννα γιὰ τὸ παιδί, γιατί αὐτὴ γνώριζε μιὰ πολὺ καλή. Ἡ βασιλοπούλα δέχτηκε καὶ τὴν ἔστειλε νὰ πάῃ εὐθύς νὰ φέρῃ τὴν παραμάννα. Ἐτρεξε λοιπὸν ἡ καλὴ κόρη στὴ μητέρα της καὶ τῆς εἶπε ὅλα ὅσα εἶχαν γίνει. Οἱ δυὸ μαζὶ γύρισαν τότε στὴ βασιλοπούλα καὶ κεῖνη παράδωσε τὸ παιδί στὴ μητέρα του νὰ τὸ κρατήσῃ τρία χρόνια.

Ὅταν πέρασαν τὰ τρία χρόνια, ἡ μητέρα παράδωσε πάλι τὸ παιδί στὴ βασιλοπούλα. Αὐτὴ τὸ πῆρε τότε στὸ παλάτι νὰ τὸ ἀναθρέψῃ καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ ὄνομα Μωϋσῆς, πὺ σημαίνει «σωσμένος ἀπὸ τὸ νερό.»

2. Ὁ Θεὸς φανερῶνεται στὸ Μωϋσῆ.

Ὁ Μωϋσῆς ἀνατράφηκε βασιλικὰ στὸ παλάτι τοῦ Φαραὼ χωρὶς ποτὲ νὰ λησμονήσῃ τὴν καταγωγὴ του. Γι' αὐτὸ πάντοτε προστάτευε καὶ βοηθοῦσε τοὺς Ἰσραηλῖτες. Κάποια μέρα περνώντας σ' ἓνα δρόμο εἶδε ἓνα Αἰγύπτιο νὰ κτυπᾷ ἓνα Ἰσραηλίτη. Στάθηκε εὐθύς καὶ ρώτησε τὴν αἰτία, μὰ ὁ Αἰγύπτιος θυμωμένος θέλησε νὰ κτυπήσῃ

καὶ τὸν ἴδιον τὸ Μωϋσῆ. Τότε ὁ Μωϋσῆς ἀναγκάστηκε νὰ κτυπήσῃ τὸν Αἰγύπτιο καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

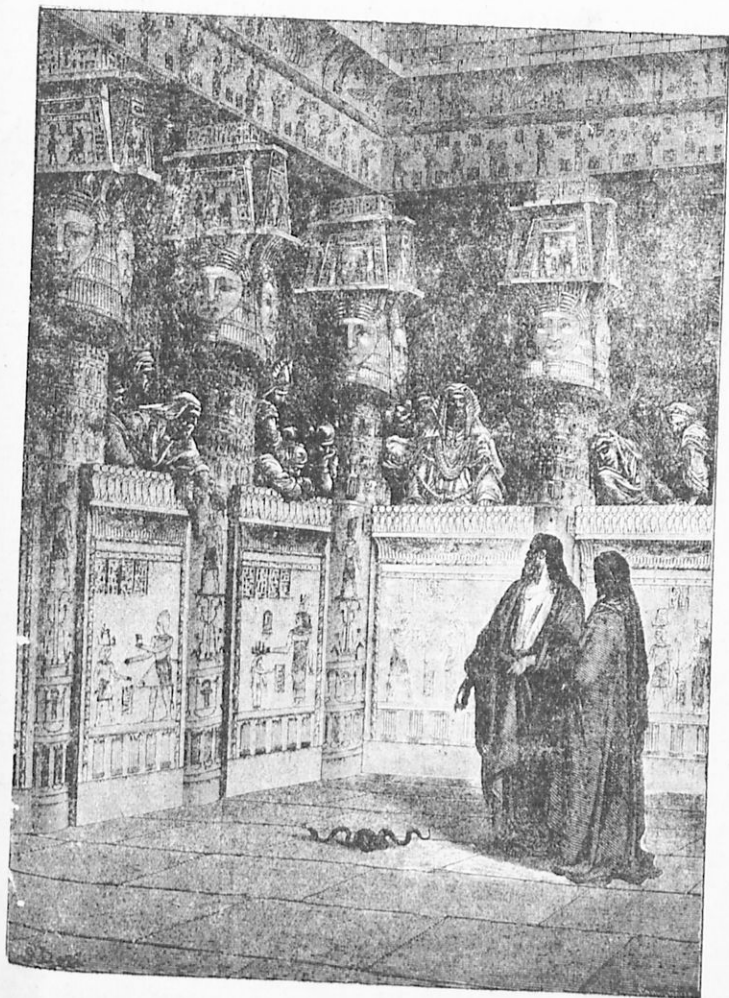
“Ὅταν ὁ φόνος αὐτὸς ἔγινε γνωστός, ὁ Μωϋσῆς γιὰ ν’ ἀποφύγῃ τὴν ἐκδίκηση τῶν Αἰγυπτίων, ἀναγκάστηκε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Πῆγε τότε σ’ ἓναν ἄλλο τόπο, τὴ Μαδιάμ, ὅπου παντρεύτηκε τὴν κόρη ἑνὸς ἱερέα ποὺ λεγόταν Σεεφώρα.

“Ὅσον καιρὸ ἔλειπε ὁ Μωϋσῆς, βρῆκαν εὐκαιρία οἱ Αἰγύπτιοι νὰ βασανίζουσιν τοὺς Ἰσραηλῖτες μὲ διάφορους τρόπους καὶ νὰ τοὺς κάνουν τὴ ζωὴ στὴν Αἴγυπτο ἀνυπόφορη.

“Ὁ Θεὸς ὅμως ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό, ἀποφάσισε νὰ τοὺς σώσῃ. Μιὰ μέρα ὁ Μωϋσῆς βρισκόταν σ’ ἓνα βουνό, τὸ Χωρήβ, κι ἔβασκε τὰ πρόβατα τοῦ πεθεροῦ του. Ἐκεῖ ποὺ καθόταν συλλογισμένος, εἶδε ἓνα βᾶτο ἀπ’ ὅπου ἔβγαιναν φλόγες χωρὶς νὰ καίεται.

Γεμάτος ἀπορία κίνησε νὰ πλησιάσῃ καὶ νὰ ἰδῇ πῶς γινόταν αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μὰ δὲν εἶχε πλησιάσει ἀκόμα καὶ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ ποὺ τοῦ ἔλεγε νὰ μὴ προχωρήσῃ περισσότερο, γιατί ὁ τόπος εἶναι ἱερός.

Εὐθὺς ὁ Μωϋσῆς ἔπεσε στὰ γόνατα καὶ ἄκουσε τότε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ νὰ τοῦ λέῃ πῶς αὐτὸς ἦταν διωρισμένος νὰ σώσῃ τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ

Ὁ Μωϋσῆς κι ὁ Ἄαρὼν πρὸ τοῦ Φαραώ.

Β. Πετρούνια : Ἱστορία Π. Διαθήκης, 2η ἔκδ., 1933.

4

νὰ τοὺς βγάλη ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, ὅπου ὑπόφεραν τόσα μαρτύρια καὶ νὰ τοὺς πάη στὴ Χαναάν. Τοῦ παράγγειλε νὰ παρουσιασθῆ στὸ Φαραὼ καὶ νὰ τοῦ πῆ νὰ δώσῃ τὴν ἄδεια, γιατί ἄλλιῶς πολλὰ κακὰ θὰ πέσουν στὴν Αἴγυπτο.

Τότε ὁ Μωϋσῆς καταφοβισμένος ρώτησε πῶς μποροῦσε νὰ παρουσιασθῆ καὶ νὰ πῆ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα στὸ Φαραὼ, ἀφοῦ εἶχε τὸ ἐλάττωμα νὰ μὴ μπορῆ νὰ μιλῆ εὐκόλα. Ὁ Θεὸς ὅμως τοῦ ἀποκρίθη πῶς μποροῦσε νὰ πάρῃ μαζί του τὸν ἀδελφό του τὸν Ἀαρὼν ποὺ μιλεῖ πολὺ ὥραϊα.

Τότε ὁ Μωϋσῆς πῆγε στὸν Ἀαρὼν καὶ τοῦ εἶπε ὅλα αὐτά.

3. Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραώ.

Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἀαρὼν πῆγαν καὶ παρουσιάστηκαν μπροστὰ στὸ Φαραὼ καὶ τοῦ εἶπαν γιὰ τὴν ἐντολὴ ποὺ ὁ Θεὸς τοὺς ἔδωσε. Ὁ Φαραὼ ὅμως τοὺς ἔδιωξε καὶ τοὺς εἶπε πῶς δὲν ἔχει κατένενα λόγο νὰ ἀφήσῃ τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ φύγουν. Ὑστερα ἔβγαλε διαταγὴ νὰ μεγαλώσουν τὰ βάνια τῶν Ἰσραηλιτῶν.

Ὁ Ἀαρὼν καὶ ὁ Μωϋσῆς ξαναπῆγαν ἄλλῃ μέρα πάλι ἐμπρὸς στὸ Φαραὼ καὶ γιὰ νὰ δείξῃ ὁ Ἀαρὼν ποιὰ ἦταν ἡ δύναμη τοῦ Θεοῦ, ἔροξε κάτω τὸ ραβδί του καὶ αὐτὸ ἔγινε εὐθύς φίδι. Ὁμοίως ὁ Φαραὼ οὔτε στὸ θαῦμα αὐτὸ ἔδωσε καμιά σημα-

σία, παρὰ ξακολουθοῦσε νὰ κρατῆ τοὺς δύστυ-
χοις Ἰσραηλῖτες στὴ σκλαβιά.

Τότε ὁ Θεὸς θυμωμένος ἐναντίον αὐτοῦ τοῦ
ἄπιστου βασιλιᾶ ἔρριξε πάνω στὴ χώρα του δέκα
φοβερὰ κακά, τὶς δέκα πληγές.

Πρῶτα ἔκαμε τὸ νερὸ τοῦ Νείλου αἷμα, ὕστερα
γέμισε τὸν τόπο βατράχους, ἔπειτα ἄπλωσε βαθὺ
σκοτάδι πὺν κράτησε πολλὲς ἡμέρες. Τέλος στέλ-
νει καὶ τὴ δεκάτη πληγὴ τὴν πιὸ φοβερή: δηλαδὴ
ἄγγελος κυρίου χτύπησε ὅλα τὰ νεογέννητα παιδιὰ
τῶν Αἰγυπτίων καὶ πέθαναν ὅλα σὲ μιὰ νύχτα.
Τὴν ἴδια νύχτα οἱ Ἰσραηλῖτες σύμφωνα μὲ τὴν
ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ πὺν τὴν ἔδωσε στὸ Μωϋσῆ, ἔμει-
ναν ἄγρυπνοι καὶ ντυμένοι γιὰ νὰ εἶναι ἔτοιμοι νὰ
φύγουν.

Πρὶν ἅπ' αὐτὸ εἶχαν σφάζει κάθε οἰκογένεια
ἀπὸ ἓνα ἄρνι καὶ ἀφοῦ πρῶτα ἔβαψαν τὴν πόρτα
τους μὲ τὸ αἷμα του, ὕστερα τὸ ἔψησαν. Ἔβαψαν
οἱ Ἰσραηλῖτες σύμφωνα μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ
τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν τους, γιὰ νὰ ξεχωρίζουν
ἀπὸ τὰ σπίτια τῶν Αἰγυπτίων καὶ ἔτσι νὰ μὴ χτυ-
πηθοῦν μὲ θάνατο καὶ τὰ δικά των παιδιὰ.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ οἱ Ἑβραῖοι τὴ γιορτάζουν ὡς
σήμερα. Εἶναι τὸ Πάσχα των καὶ κάθε χρόνο τὴν
ἡμέρα αὐτὴ τρῶνε ἄρνι ψητὸ καθὼς καὶ ἄζυμα,
γιὰ νὰ θυμοῦνται τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὴν Αἴ-
γυπτο.

4. Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο.

Μὲ τὴ δέκατη φοβερὴ πληγὴ ποὺ ἔροξε ὁ Θεὸς στοὺς Αἴγυπτίους, ὁ Φαραὼ κατατρόμαξε. Ἔστειλε λοιπὸν καὶ ἐφώνησε τὸ Μωϋσῆ καὶ τὸν Ἀαρὼν καὶ τοὺς εἶπε πὸς δέχεται νὰ πάρουν τοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ νὰ φύγουν τὴν ἴδια ἐκείνη νύχτα. Ἀμέσως λοιπὸν οἱ Ἰσραηλῖτες μαζεύτηκαν ὅλοι, ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιά. Ἐμπῆκαν μπροστὰ οἱ πολεμιστὲς, ποὺ ἦσαν ἑξακόσιες χιλιάδες καὶ ἐξεκίνησαν. Μὰ δὲν εἶχαν πολὺ προχωρήσει καὶ ὁ Φαραὼ μετάνοιωσε γιὰ τὸν ἄφησε.

Στέλνει λοιπὸν εὐθὺς πίσω τοὺς στρατοὺς νὰ τοὺς κυνηγήσει καὶ νὰ τοὺς φέρῃ πάλι. Οἱ Ἰσραηλῖτες εἶχαν φτάσει τώρα μπροστὰ στὴν Ἐρυθρὰ θάλασσα. Κινδύνευαν λοιπὸν νὰ πιαστοῦν ἀπὸ τοὺς Αἴγυπτίους καὶ ἄρχισαν νὰ χάνουν τὸ θάρρος των. Μὰ ὁ Θεὸς δὲν τοὺς ἄφησε στὴ δύσκολη ἐκείνη στιγμή. Ἔδωσε ἐντολὴ στὸ Μωϋσῆ νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ραβδί του τὰ νερὰ τῆς θάλασσας. Εὐθὺς ποὺ ὁ Μωϋσῆς ἔκαμε τὴ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ, τὰ νερὰ χωρίστηκαν καὶ παρουσιάστηκε δρόμος στεγνὸς ἀπὸ ὅπου οἱ Ἰσραηλῖτες πέρασαν ὅλοι ἀντίπερα. Πίσω τοὺς ὅμως μῆκαν στὸ στεγνὸ αὐτὸ δρόμο καὶ οἱ Αἰγύπτιοι, καὶ τοὺς κυνηγοῦσαν. Μὰ τότε χτύπησε πάλι ὁ Μωϋσῆς τὸ ραβδί του καὶ εὐθὺς κλείστηκαν τὰ νερὰ καὶ ὅλος ὁ Αἴγυπτος

πιαζὸς στρατὸς πνίγηκε. Χαρούμενοι τώρα οἱ Ἰσραηλῖτες ποὺ σώθηκαν, δόξασαν τὸ Θεὸ γιὰ τὴν προστασία του.

5. Οἱ δέκα ἐντολές.

Ἐπειτα ἀπὸ τὴν Ἐρυθρὰ Θάλασσα οἱ Ἰσραηλῖτες βρέθηκαν στὴν ἔρημο. Ἐκεῖ σώθηκαν ὅ,τι τροφὲς εἶχαν μαζί τους καὶ δὲν ἔβρισκαν πιά τίποτα νὰ φᾶνε. Ἄρχισαν τότε νὰ βασανίζονται ἀπὸ τὴν πείνα, νὰ στενοχωροῦνται καὶ νὰ παραπονοῦνται στὸ Μωϋσῆ ποὺ τοὺς εἶχε φέρει ἐκεῖ καὶ γύρευαν νὰ γυρίσουν πάλι στὴν Αἴγυπτο. Ὁ Μωϋσῆς στενοχωρήθηκε πολὺ, μὰ τότε ὁ Θεὸς ποὺ δὲν ἄφηγε ἀπὸ τὴν προστασία του τὸν Ἑβραϊκὸ λαό, ἔρριξε ἀπὸ τὸν οὐρανὸ μιὰ γλυκεῖα καὶ θρεπτικὴ τροφή, τὸ μάννα, καὶ μαζί μ' αὐτὸ πολλὰ ὀρτύκια. Ἔτσι οἱ Ἰσραηλῖτες σώθηκαν πάλι ἀπὸ τὴν πείνα καὶ πέρασαν πολὺν καιρὸ ἡσυχιοι στὴν ἔρημο. Μὰ σὲ λίγο βρέθηκαν σὲ μέρος ποὺ δὲν εἶχε καθόλου νερό. Ἄρχισαν τότε νὰ διψοῦν καὶ νὰ ὑποφέρουν πολὺ. Πάλι λοιπὸν παραπονιοῦνταν στὸ Μωϋσῆ πὼς σώθηκαν ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους καὶ ἤρθαν νὰ πεθάνουν στὴν ἔρημο.

Τότε ὁ Μωϋσῆς προσευχήθηκε στὸ Θεὸ καὶ ζήτησε τὴ βοήθειά του. Ὁ Θεὸς τοῦ παράγγειλε νὰ χτυπήσῃ μὲ τὸ ραβδί του σ' ἓνα βράχο, στὸ βουνὸ Χωρήβ, καὶ εὐθὺς θὰ βγῆ ἄφθονο νερό. Ἔτσι καὶ

ἔγινε καὶ ὁ λαὸς γεμάτος εὐγνωμοσύνη ἤπιε ἀπὸ τὸ καθαρώτατο νερὸ καὶ ἔσβησε τὴ δίψα του.

Τρεῖς μῆνες πέρασαν ἀπὸ τότε πού οἱ Ἑβραῖοι βγήκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Εἶχαν φτάσει τώρα κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά. Ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκεῖ ἄκουσε τὴ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού τοῦ παράγγειλε νὰ κατεβῆ κάτω στοὺς Ἰσραηλῖτες καὶ νὰ τοὺς πῆ πὼς ἂν θέλουν νὰ ἔχουν πάντοτε τὴν προστασίαν του, πρέπει νὰ κρατοῦν δέκα ἐντολὰς πού θὰ τοὺς δώσῃ.

Ὅταν οἱ Ἰσραηλῖτες ἄκουσαν αὐτὸ ἀπὸ τὸ Μωϋσῆ, δέχτηκαν μὲ μεγάλη προθυμία νὰ συμμορφωθοῦν μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Τότε ὁ Μωϋσῆς τοὺς διάταξε νὰ καθαριστοῦν καὶ νὰ νηστεύουν τρεῖς μέρες. Τὴν τρίτη μέρα τοὺς ὠδήγησε κοντὰ στὸ βουνὸ Σινά, πού ἡ κορυφὴ του ἦταν σκεπασμένη μὲ ἓνα μαῦρο σύννεφο. Σὲ λίγο ἄρχισε ν' ἀστράφτη καὶ νὰ βροντᾷ καὶ ὅλο τὸ βουνὸ ἀντηχοῦσε ἀπὸ κρότους μὲ τύμπανα καὶ σάλπιγγες, πού οἱ Ἑβραῖοι στάθηκαν ἐκστατικοί.

Τότε ἀκούστηκε ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ πού εἶπε τίς δέκα ἐντολὰς :

1. Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεός σας. Νὰ μὴ λατρεύετε ἄλλο Θεὸ ἐκτὸς ἀπὸ μένα.
2. Νὰ μὴν προσκυνᾶτε ποτὲ εἰδωλά.
3. Νὰ μὴν ὀρκίζεστε καὶ νὰ μὴν πιάνετε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ χωρὶς λόγο.

Ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ δέκα ἐντολές.

4. Ἐξὶ μέρες νὰ ἐργάζεσθε καὶ τὴν ἑβδομὴ νὰ ξεκουράζεσθε.

5. Νὰ σέβεσθε καὶ νὰ τιμᾶτε τοὺς γονεῖς σας.

6. Νὰ μὴ σκοτώσετε ποτέ.

7. Νὰ μὴν προσβάλετε κανενὸς τὴν τιμὴν.

8. Νὰ μὴν κλέψετε.

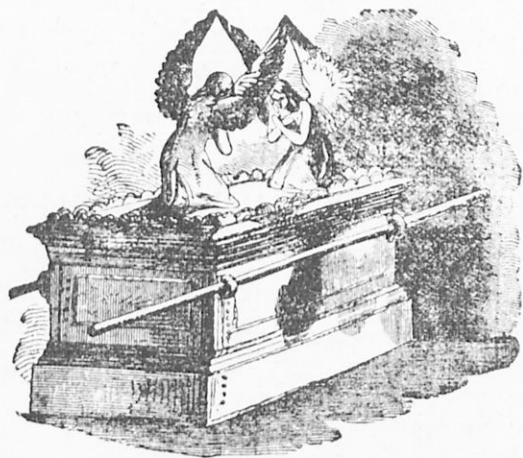
9. Μὴν πάρετε ποτὲ ψεύτικο ὄροιο.

10. Μὴ βάλῃ ὁ νοῦς σας τὸ ξένο πράγμα.

6. Τὸ χρυσὸ μοσχάρι.

Ὁ Μωϋσῆς ἔπειτα ἀνέβηκε πάλι στὸ βουνὸ Σινά. Ἐκεῖ ἔμεινε σαράντα μέρες ἀκούοντας τοὺς λόγους τοῦ Θεοῦ. Ἀφοῦ ὅμως ἀργοῦσε νὰ κατεβῆ, οἱ Ἑβραῖοι εἶπαν στὸν Ἄαρὼν, πὺς ὁ Μωϋσῆς θὰ χάθηκε καὶ δὲν ἦταν ἀνάγκη πιά νὰ τὸν περιμένουν. Ζήτησαν λοιπὸν ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοὺς φτιάξῃ ἓνα θεὸ εἶδωλο, ὅπως ἤξερον ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο, γιὰ νὰ κάνουν σ' αὐτὸ τὴ λατρεία τους. Ὁ Ἄαρὼν ἀναγκάστηκε νὰ παραδεχτῆ. Τοὺς διέταξε λοιπὸν καὶ ἔφεραν ὅλοι τὰ χρυσὰ τους κοσμήματα καὶ μ' αὐτὰ ἔφτιαξε ἓνα χρυσὸ μοσχάρι. Τὸ ἔστησε αὐτὸ σ' ἓνα μέρος καὶ οἱ Ἑβραῖοι ἔρχονταν καὶ τὸ προσκυνοῦσαν. Ὁ Μωϋσῆς ὅμως στὶς σαράντα μέρες ἐπάνω κατέβηκε ἀπὸ τὸ βουνὸ Σινά κρατώντας δυὸ πέτρινες πλάκες, ὅπου τοῦ εἶχε δώσει ὁ Θεὸς μὲ τὶς δέκα ἐντολὰς χαραγμέναις ἐπάνω. Καθὼς εἶδε ὅμως τοὺς Ἰσραηλῖτες νὰ

προσκυνοῦν τὸ χρυσὸ μωσχάρι, τόσος θυμὸς τὸν ἔπιασε, ποὺ τοῦ ἔπεσαν στὴν ταραχὴ του οἱ πλάκες κι ἔσπασαν. Ἔπειτα προχώρησε καὶ κατὰστρεψε τὸ χρυσὸ μωσχάρι καὶ τιμώρησε ἀδυστηρὰ τὸν ἄπιστο λαό. Ἀνέβηκε τότε πάλι στὸ βουνὸ Σινὰ καὶ

Ἡ κιβωτὸς τῆς Διαθήκης.

ζήτησε συχώρεση ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ πῆρε δυὸ νέες πλάκες μὲ τις δέκα ἐντολές, ποὺ τις ἔβαλε μέσα σ' ἓνα κιβώτιο φτιαγμένο ἀπὸ πολύτιμο ξύλο, ποὺ ὀνομάστηκε Κιβωτὸς τῆς Διαθήκης. Τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης τὴν ἔβαλε πάλι μέσα σὲ μιὰ σκηνὴ ποὺ τὴν εἶπαν Σκηνὴ τοῦ Μαρτυρίου καὶ σ' αὐτὴν ἐπρόσφερε θυσία στὸ Θεό.

Τὴν ἡμέρα αὐτὴ ποὺ πῆραν οἱ Ἑβραῖοι τις δέκα

ἐντολὲς τὴν γιορτάζουν ἑπτὰ ἑβδομάδες μετὰ τὸ Πάσχα, τὴν Πεντηκοστή δηλαδή.

7. Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ.

Ὅταν ὁ Μωϋσῆς κατάλαβε τὸ θάνατό του παρακάλεσε τὸ Θεὸ νὰ διορίσῃ ἀρχηγὸ στοὺς Ἑβραίους.

Ὁ Θεὸς τότε διάλεξε τὸν Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ, ἄνθρωπο μὲ μυαλὸ καὶ ἀρετὴ καὶ διέταξε τὸ Μωϋσῆ νὰ τὸν παρουσιάσῃ στοὺς Ἑβραίους γι' ἀρχηγό τους.

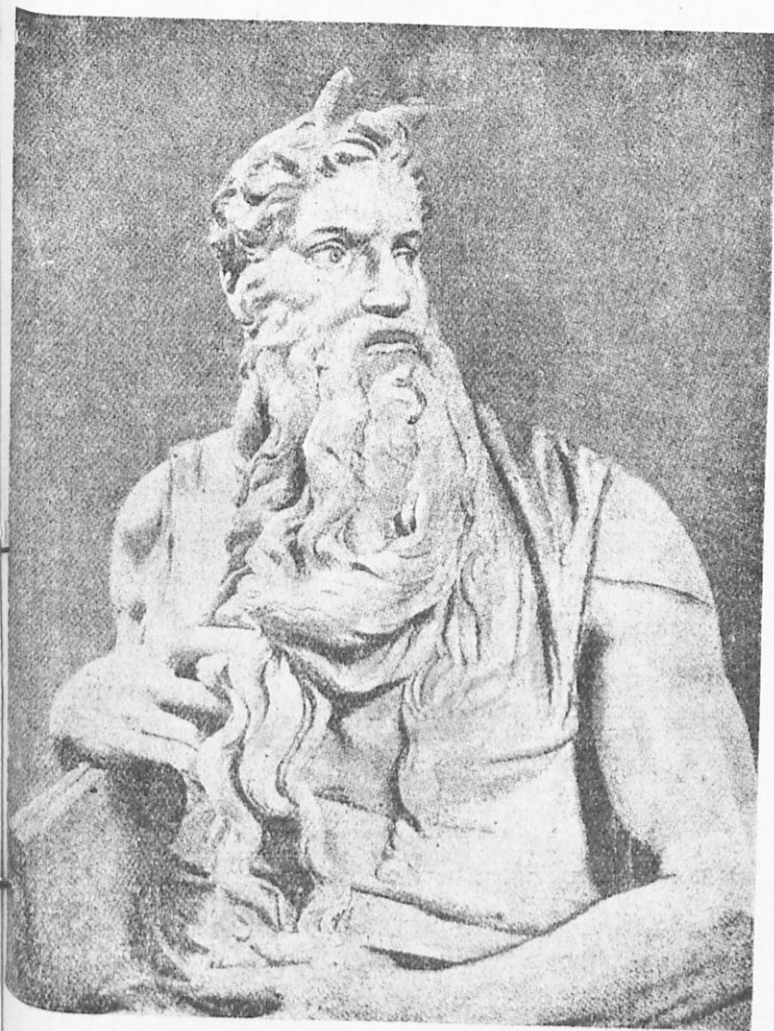
Κατόπιν ὁ Μωϋσῆς ἀνέβηκε στὴ κορυφὴ τοῦ βουνοῦ Φασγά καὶ εἶδε τὴ χώρα Χαναάν πού θὰ κατοικοῦσαν ὀριστικὰ οἱ Ἑβραῖοι, σύμφωνα μὲ τὴν ὑπόσχεση πού τοὺς ἔδωσε ὁ Θεός.

Ἐπειτα πέθανε ὁ Μωϋσῆς σὲ ἡλικία 120 χρονῶν.

Οἱ Ἑβραῖοι ἔθαψαν τὸ Μωϋσῆ μὲ μεγάλες τιμὲς καὶ γιορτὲς στὴ κοιλάδα τοῦ Μωάβ καὶ τὸν ἔκλαψαν τριάντα μέρες.

8. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ.

Ὁ Μωϋσῆς πέθανε πρὶν κατορθώσῃ νὰ φέρῃ τοὺς Ἰσραηλῖτες στὴ Χαναάν. Τότε ἀνάλαβε νὰ τοὺς ὀδηγήσῃ ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ. Ὅταν ὁ λαὸς προχωροῦσε, μπροστὰ πῆγαιναν πάντοτε οἱ ἱερεῖς κρατώντας τὴν ἱερὴ Κιβωτό, μὲ τὶς πλάκες τῶν δέκα ἐντολῶν. Ἐφθασαν κάποτε στὸν ποταμὸ Ἰορδάνη καὶ μὲ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ ὅλος ὁ λαὸς πέρασε δίχως νὰ βραχῆ κανεὶς, γιὰτις καὶ ἔδω ὅπως καὶ στὴν Ἑρυθρὰ θάλασσα τὰ νερά γῶν

Ὁ Μωϋσῆς.

Very good (W)

— 60 —

ρίστηκαν σὲ δυὸ καὶ ἀνοίξαν δρόμο νὰ διαβοῦν.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸν Ἰορδάνη ποταμὸ οἱ Ἰσραηλι-
τες χρειάστηκε νὰ πολεμήσουν μὲ διαφόρους λα-
οὺς ποὺ στάθηκαν ἐμπόδιο στὸ δρόμο τους. Οἱ
λαοὶ αὐτοὶ εἶχαν πολιτεῖες τριγυρισμένες μὲ ὄχυρὰ
τείχη καὶ πολεμιστὲς πολλοὺς. Ὅμως μὲ τὴ βοή-
θεια τοῦ Θεοῦ οἱ Ἰσραηλιτες κατώρθωσαν νὰ τοὺς
νικήσουν. Ὅταν πολιορκήσαν τὴν ὄχυρὴ πόλη
Ἰεριχώ, ἑπτὰ μέρες ἔμεναν γύρω ἀπὸ τὰ τεί-
χη της. Τὴν ἑβδόμη μέρα οἱ ἱερεῖς σάλπισαν μὲ τὶς
σάλπιγγες, ὁ λαὸς ἄφησε μεγάλη βοή καὶ τὰ τείχη
τῆς πόλης ἔπεσαν μόνα τους.

Ἐπειτα ἔφτασαν σὲ μιὰ ἄλλη πόλη, τὴ Γαβαὼν,
καὶ ἄρχισαν δυνατὴ μάχη μὲ τοὺς ἐχθρούς. Ἡ
μάχη κράτησε ὡς τὸ βράδυ χωρὶς νὰ νικήσουν καὶ
τότε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ παρεκάλεσε τὸ Θεὸ νὰ
σταματήσῃ τὸν ἥλιο, ὥσπου νὰ τελειώσουν τὴ
μάχη. Ἐτσι καὶ ἔγινε. Ὁ ἥλιος στάθηκε καὶ οἱ
Ἰσραηλιτοὶ νίκησαν τοὺς ἐχθρούς καὶ κυρίεψαν τὴ
Γαβαὼν.

Τέλος ἦρθε ἡ εὐλογημένη μέρα ποὺ οἱ Ἰσραη-
λιτες ἔφτασαν πρὸς τὴν ποθητὴ Χαναάν, ἀφοῦ
πέρασαν 40 ὀλόκληρα χρόνια ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ
βγήκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο. Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ
μοίρασε τὴ Χαναάν σὲ 12 φυλὰς τῶν Ἰσραηλι-
τῶν καὶ ἀφοῦ τοὺς διοίκησε μὲ τὴν εὐλογία τοῦ
Θεοῦ πέθανε σὲ βαθεῖα γεράματα.

ΜΕΡΟΣ Δ΄.

ΟΙ ΚΡΙΤΑΙ

1. Ὁ Γεδεών.

Ἀφοῦ πέθανε ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ, κυβέρον-
σαν τοὺς Ἰσραηλῖτες δυνατοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄντρες
ποὺ λέγονταν κριταί. Οἱ πρὸ σπουδαῖοι ἀπὸ αὐτοὺς
στάθηκαν ὁ Γεδεών, ὁ Σαμφών, ὁ Ἡλὶ καὶ ὁ Σα-
μουήλ.

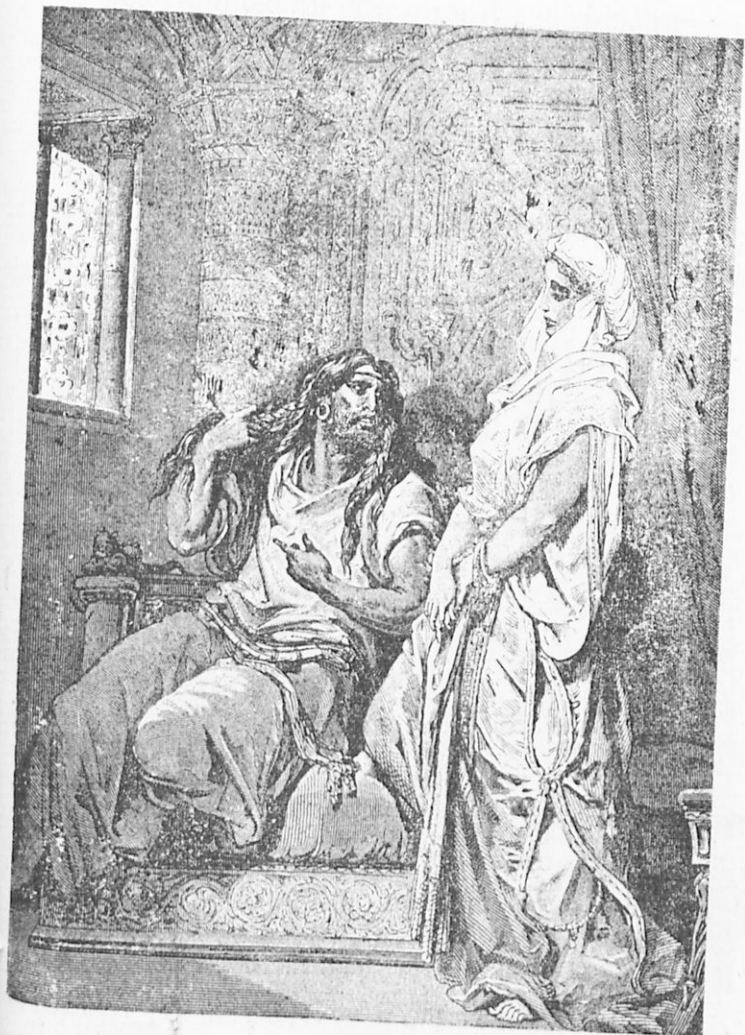
Ὁ Γεδεών πῆρε τριάντα χιλιάδες πολεμιστὲς
Ἰσραηλῖτες καὶ πῆγε νὰ πολεμήσῃ τοὺς ἐχθροὺς
τοὺς Μαδιανῖτες. Κατὰ διαταγὴ τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τῆς
τριάντα αὐτὲς χιλιάδες διάλεξε μόνον τριακόσιους.
Αὐτοὺς τοὺς 300 παράγγειλε νὰ πάρουν ἀπὸ μιὰ
στάμνα ἄδεια καὶ μέσα ἐκεῖ νὰ ἔχουν μιὰν ἀνα-
μένη λαμπάδα καὶ νὰ εἶναι ἑτοιμοὶ γιὰ τὴν ἐπί-
θεση. Τῆ νύχτα λοιπὸν μόλις ἔδωσε ὁ Γεδεών
τὸ σύνθημα, οἱ 300 αὐτοὶ ἔσπασαν τῆς στάμνες καὶ
κρατώντας τῆς ἀναμμένες λαμπάδες μὲ τὸ ἓνα χέρι
καὶ σαλπίζοντας μὲ τὸ ἄλλο ἔπεσαν ἐπάνω στὸν
ἐχθρό. Οἱ Μαδιανῖτες ποὺ εἶδαν τῆς λαμπάδες καὶ
ἄκουσαν τὴ βοή, τόσο τρομάξαν ποὺ ἄρρισαν νὰ
φεύγουν γιὰ νὰ σωθοῦν.

Ὁ Γεδεών τότε μὲ ὅλο του τὸ στρατὸ τοὺς κυ-
νήγησε καὶ τοὺς κατὰστρεψε.

2. Ὁ Σαμφών

Πέρασαν πολλά χρόνια καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες ἀρχί-
σαν νὰ ξεχνοῦν τὸ Θεό τους. Ἔλεσαν στίς ἀμαρ-
τίες καὶ στίς κακὰς πράξεις, ὥσπου μιὰ μέρα οἱ
ἐχθροὶ τους οἱ Φιλισταῖοι τοὺς χτύπησαν μὲ στρατὸ
καὶ τοὺς νίκησαν. Τότε τοὺς ἔκαμαν σκλάβους των
καὶ ἔμειναν στὴ σκλαβιά 40 ὀλόκληρα χρόνια. Μέσα
στὰ βάσανα τῆς σκλαβιάς οἱ Ἰσραηλῖτες θυμῆθησαν
καὶ πάλι τὸ Θεὸ καὶ μετάνοισαν. Τότε ὁ Θεὸς
τοὺς ἔστειλε ἓνα πολὺ δυνατὸν ἄντρα, τὸ Σαμφών,
ποὺ στάθηκε προστάτης καὶ κριτῆς τους, ἓνας ἥρωας
τῶν Ἑβραίων, ὅπως στοὺς Ἕλληνας ὁ Ἡρακλῆς.

Ὁ Σαμφών ἔγινε ὁ τρόμος καὶ ὁ φόβος τῶν
Φιλισταίων ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερφυσικῆς του δύνα-
μης. Κάποτε πηγαίνοντας μὲ μιὰ συντροφιά ἀπὸ
ἓναν τόπο σὲ ἄλλο, βρέθηκε ἔμπρὸς σ' ἓνα φοβερὸ
λιοντάρι. Ἐνῶ ὅλοι κατατρόμαξαν, αὐτὸς μὲ με-
γάλη ψυχραιμία χύθηκε ἀπάνω στὸ θεριὸ καὶ τὸ
ἔσκισε στὰ δύο σὰν νάταν ἓνα νεογέννητο κατσι-
κάκι. Μὲ τοὺς Φιλισταίους τὰ ἔβαλε ἀρχίζοντας
πρῶτα πρῶτα νὰ καταστρέφῃ τοὺς ἀγροὺς καὶ τὰ
σπαρτά τους. Αὐτοὶ κάποτε κατώρθωσαν νὰ τὸν
πάσουν καὶ νὰ τὸν φυλακίσουν. Ὅμως ὁ Σαμφών
ἔσπασε τὰ σιδερένα δεσμά του σὰν νὰ ἦταν κλω-
στὲς καὶ ἐλευθερώθηκε. Τότε οἱ Φιλισταῖοι ἔβαλαν
μιὰ γυναῖκα ποὺ λεγόταν Δαλιδά, ν' ἀνακαλύψῃ
ποῦ ἦταν αὐτὴ ἡ μεγάλη δύναμη τοῦ Σαμφών.
Αὐτὴ κατώρθωσε νὰ καταλάβῃ πὸς ἦταν στὰ μα-

Σαμφὼν καὶ Δαλιδά.

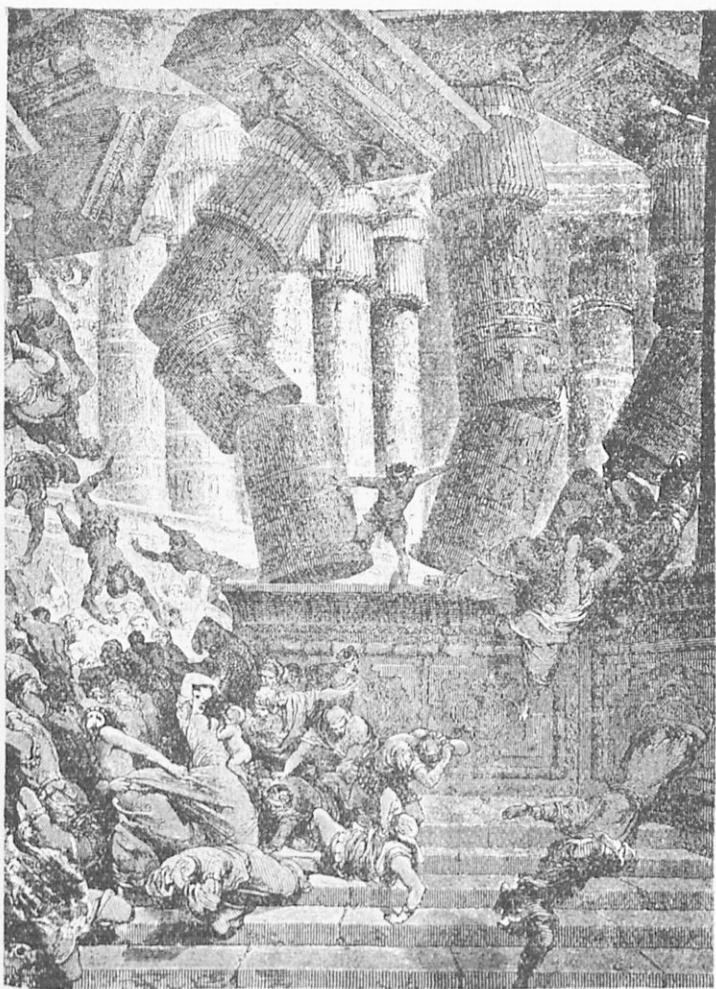
κρουὰ μαλλιά του. Λοιπὸν τὸν ἀποκοίμισε καὶ τοῦ τὰ ἔκοψε μὲ τὸ ψαλλίδι. Ὑστερα τὸν παρὰδωσε στοὺς Φιλισταίους καὶ αὐτοὶ τὸν ἔρριξαν πάλι στὴ φυλακὴ. Μιὰ μέρα ὅμως ποὺ ἦσαν σ' ἓναν πελώριο ναὸ τους πάνω ἀπὸ 3 χιλιάδες Φιλισταῖοι, γιὰ νὰ γιορτάσουν κάποια γιορτὴ τους, θῆλῃσαν νὰ φέρουν ἐκεῖ καὶ τὸ Σαμψὼν γιὰ νὰ τὸν περιπαίξουν. Ὁ Σαμψὼν τότε, ποὺ στὸ μεταξὺ εἶχαν μεγαλώσει πάλι τὰ μαλλιά του καὶ εἶχε ξανάβρει τὴ δύναμὴ του, προσευχήθη στὸ Θεὸ νὰ τὸν βοηθήσῃ νὰ τιμωρήσῃ τοὺς ἐχθρούς του. Ἐπιασε ὕστερα δυὸ κολόνες ποὺ στήριζαν τὸ οἰκοδόμημα καὶ μὲ τὰ δυνατὰ του χέρια τὶς ἔρριξε κάτω λέγοντας: «ὡς πεθάνω καὶ ἐγὼ μαζί μ' αὐτούς», καὶ εὐθὺς ὅλο τὸ οἰκοδόμημα ἔπεσε καὶ πλάκωσε τοὺς Φιλισταίους, ὅσοι ἦσαν ἐκεῖ.

3. Ὁ Ἥλι.

Ἐπειτα ἀπὸ τὸ Σαμψὼν στάθηκε κοιτῆς στοὺς Ἐβραίους ὁ Ἥλι. Ὁ Ἥλι ἦταν παρὰ πολὺ εὐσεβής, ἀλλὰ δυστυχῶς εἶχε παιδιά, ποὺ δὲν ἔδιναν καμιὰ σημασίαν στὶς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ καὶ φέρονταν πολὺ ἄσχημα σὲ ὅλους.

Τότε ὁ Θεὸς ἔδωσε στὸν Ἥλι αὐστηρὴ ἐντολὴ νὰ διορθώσῃ τὰ παιδιά του καὶ νὰ τὰ φέρῃ πάλι στὸν ἴσιο δρόμο. Ὅμως ὁ Ἥλι, ἐπειδὴ ἀγαποῦσε ὑπερβολικὰ τὰ παιδιά του, δὲν τὰ τιμωροῦσε, καὶ ἔτσι αὐτὰ ἔμεναν πάντα ἀδιόρθωτα.

Τότε ὁ Θεὸς θύμωσε μὲ τὸν Ἥλι καὶ τιμωροῦσε

Θάνατος τοῦ Σαρδανάπλου.

Β. Πετρούνια: Ἱστορία Π. Λαθίτζη, 2η ἐκδ., 1933.

5

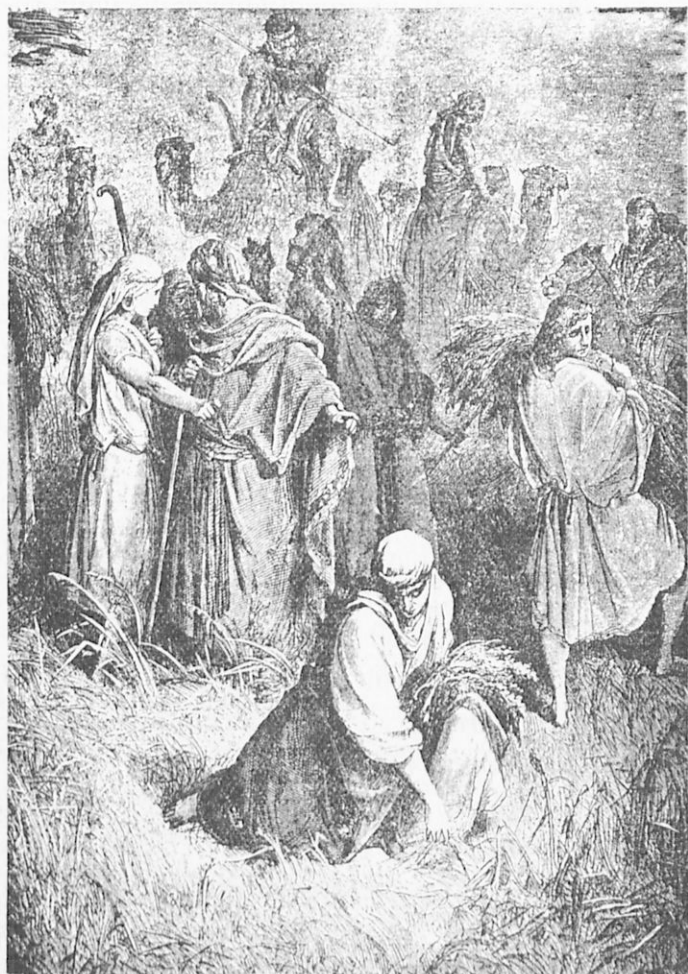
αὶ τὰ παιδιὰ του καὶ τὸν ἴδιον. Σὲ μιὰ μάχη δη-
λαδὴ πού ἔκαμαν οἱ Ἰσραηλῖτες μὲ τοὺς Φιλι-
σταίους σκοτώθηκαν καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ τοῦ Ἡλί
τὴν ἴδια μέρα. Καὶ ὄχι μόνον αὐτὸ παρὰ ἔπεσε καὶ
ἡ ἱερὴ Κιβωτὸς στὰ χέρια τῶν ἐχθρῶν. Καθὼς
τ' ἄκουσε αὐτὸ ὁ Ἡλί, τόση λύπη τοῦ ἦρθε πού
ἔπεσε ἀπὸ τὸ θρόνο του καὶ ἔμεινε νεκρός.

~~4~~·Ο Σαμουήλ.

Τελευταῖος κριτὴς στάθηκε στοὺς Ἰσραηλῖτες
ὁ Σαμουήλ. Τὸ Σαμουήλ ἀπὸ μικρὸ παιδί τὸν εἶχε
ὁ Ἡλί στὸ ναὸ καὶ τὸν σπούδασε καὶ τὸν ἀνά-
θρεψε. Ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ φρόνιμος
καὶ γι' αὐτὸ κυβέρνησε μὲ σοφία καὶ σύνεση εἴκοσι
χρόνια τὸν Ἰσραηλιτικὸ λαό. Αὐτὸς νίκησε καὶ
τοὺς Φιλισταίους καὶ λευθέρωσεν ἀπ' αὐτοὺς τοὺς
Ἑβραίους. Ὅταν γέραςε πολὺ, ἄφησε νὰ κυβερνή-
σουν γιὰ κριτὲς οἱ δυὸ γιοὶ του. Μὰ ἐπειδὴ αὐτοὶ
δὲ στάθηκαν ἱκανοὶ σ' αὐτό, ὁ λαὸς ζήτησε ἀπὸ
τὸ Σαμουήλ νὰ τοὺς δώσῃ τώρα βασιλιὰ καθὼς
εἶχαν καὶ τὰ ἄλλα ἔθνη. Ὁ Σαμουήλ ἀναγκά-
στηκε νὰ δεχτῆ. Βρῆκε λοιπὸν γιὰ πῶς κατάλληλο
βασιλιὰ τὸ Σαούλ, πού ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς
στοὺς Ἰσραηλῖτες.

~~5~~·Η Ρούθ.

Στὸν καιρὸ πού κυβερνοῦσαν τοὺς Ἑβραίους
οἱ κριταί, ἔπεσε κάποτε μεγάλη δυστυχία στὸν
τόπο. Τότε πολλοὶ ἀναγκάζονταν νὰ φεύγουν ἀπὸ

Ἡ Ροῦθ μαζεύει στάχνα.

τὴν πατρίδα τοὺς καὶ νὰ πηγαίνουν σὲ ξένους τόπους, γιὰ νὰ βρῖσκουν ἐργασία καὶ φωμὶ νὰ ζήσουν. Ἄπ' αὐτοὺς ἦταν καὶ ὁ Ἐλιμέλεχ. Ὁ Ἐλιμέλεχ πῆρε τὴ γυναῖκα του τὴ Νωεμὶν καὶ τὰ δύο του ἀγόρια καὶ πῆγε σὲ μιὰ χώρα ποὺ λεγόταν Μωάβ. Ἐκεῖ ἔπειτα ἀπὸ λίγα χρόνια ὁ Ἐλιμέλεχ πέθανε. Ἡ γῆρα Νωεμὶν πάντρεψε τὰ δύο της παιδιὰ καὶ τοὺς ἔδωσε γυναῖκες ἀπὸ τὸν ξένο τόπο. Στὸν ἕναν ἔδωσε τὴν Ὁρφὰ καὶ στὸν ἄλλο τὴ Ρουθ. Μὰ πέρασε λίγος καιρὸς καὶ οἱ δύο γιοὶ τῆς δυστυχῆς Νωεμὶν πέθαναν κι αὐτοί. Τότε ἡ Νωεμὶν ἀποφάσισε νὰ γυρίσῃ πίσω στὸν τόπο της. Ἡ νύφη της ἡ Ὁρφὰ ἔμεινε στοὺς δικούς της. Ἡ Ρουθ ὁμως δὲν ἠθέλε ν' ἀφήσῃ τὴν πεθερά της μοναχί. Τῆς εἶπε πὸς εἶχε ὑποχρέωση νὰ πάῃ κοντά της, γιατί ἔπρεπε νὰ τὴ βοηθῆ καὶ νὰ ἐργάζεται γι' αὐτήν, ποὺ ἦταν γριὰ καὶ μοναχί. Ἔτσι λοιπὸν ἡ Νωεμὶν ἀναγκάστηκε νὰ δεχτῆ, καὶ οἱ δύο μαζί γύρισαν στὴν πατρίδα τῆς Νωεμὶν.

Ἐκεῖ ὅταν ἔφτασαν ἦταν θέρος καὶ εὐτυχῶς ὑπῆρχε ἐργασία. Πῆγε λοιπὸν ἡ Ρουθ καὶ ζήτησε νὰ ἐργαστῆ στὸν ἀγρὸ ἑνὸς πλουσίου κτηματία, τοῦ Βοόζ. Ὁ Βοόζ τόσο ξετίμησε τὴν καλὴ κόρη γιὰ τὴ διαγωγή της, ποὺ τὴν ἔκαμε καὶ γυναῖκα του.

Ἀπόγονος τοῦ Βοόζ καὶ τῆς Ρουθ ἦταν ὁ Δαβίδ, ποὺ γίνηκε βασιλεὺς τῶν Ἑβραίων καὶ ἀπὸ τὴ γενιά του γεννήθηκε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός.

ΜΕΡΟΣ Ε΄.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΤΩΝ ΕΒΡΑΙΩΝ

1. Ὁ Σαούλ.

Εἶδαμε πὼς ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς ζήτησε ἀπὸ τὸν τελευταῖο κρατῆ, τὸ Σαμουήλ, νὰ τοῦ δώσῃ βασιλιά, καὶ ἔτσι ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς ὁ Σαούλ.

Ὁ Σαούλ στὰ πρῶτα χρόνια βασιλεύει μὲ εὐσέβεια καὶ δικαιοσύνη καὶ ἔτσι κατώρθωσε καὶ τοὺς ἐχθροὺς νὰ νικήσῃ καὶ τὸν λαὸ νὰ κρατῆ στὸν καλὸ δρόμο. Ἐπειτα ὅμως ἄρχισε νὰ περιφανεύεται καὶ νὰ μὴ κάνῃ φρόνιμες πράξεις. Τοῦ κάκου ὁ Σαμουήλ προσπάθησε μὲ τίς συμβουλές του νὰ τοῦ δείξῃ τὸ σωστὸ δρόμο τοῦ Θεοῦ.

Γι' αὐτὸ ὁ Σαούλ τιμωρήθηκε. Ἡ ψυχὴ του ἔπαθε ἀπὸ ἀθυμία καὶ τίποτα δὲν τοῦ γλύκαινε τὴν ἀνησυχία του. Τότε σκέφτηκαν στὸ παλάτι νὰ τοῦ φέρουν τὸν Δαβίδ, ποὺ ἦταν βοσκὸς καὶ ἔπαιζε ὄραια κιθάρα, νὰ διασκεδάξῃ τὸ βασιλεῖα μὲ τὴ μουσικὴ του.

2. Δαβίδ και Γολιάθ.

Ὁ Δαβίδ δὲν ἦταν μόνο καλὸς μουσικὸς, ἀλλὰ εἶχε καὶ γενναία καρδιά. Μιὰ μέρα ποὺ οἱ Φιλισταῖοι ἤρθαν μὲ στρατὸ νὰ κάμουν μάχη μὲ τοὺς Ἰσραηλίτες, βγῆκε ἓνας γίγαντας Φιλισταῖος ποὺ λεγόταν Γολιάθ καὶ καλοῦσε ὅποιον Ἰσραηλίτη εἶχε θάρρος νὰ μονομαχήσῃ μαζί του. Κι ἔλεγε πὼς ὅποιος ἀπὸ τοὺς δυὸ νικοῦσε, ἐκείνου καὶ ὁ στρατὸς νὰ λογαριαζόταν νικητῆς. Στὴν πρόσκληση αὐτῆ τοῦ τρομεροῦ Γολιάθ κανένας Ἰσραηλίτης δὲν ἔβγαινε. Τότε ἤρθε ὁ Δαβίδ στὸ στρατόπεδο νὰ φέρῃ τροφές γιὰ τ' ἀδέρφια του ποὺ πολεμοῦσαν. Εἶδε λοιπὸν κι αὐτὸς τὸ φοβερὸ Γολιάθ καὶ πῆγε στὸν βασιλέα Σαοὺλ νὰ τὸν παρακαλέσῃ νὰ τοῦ δώσῃ τὴν ἄδεια νὰ βγῆ κι αὐτὸς νὰ μονομαχήσῃ μὲ τὸ Γολιάθ. Ὁ Σαοὺλ τοῦ ἔδωσε τὴν ἄδεια καὶ ὁ Δαβίδ πῆρε μιὰ σφεντόνα κι ἓνα λιθάρι κι ἐβγῆκε μπροστά. Ὅταν τὸν εἶδε ὁ Γολιάθ γέλασε καὶ εἶπε πὼς γιὰ κανένα σκύλο τὸν πῆρε ὁ Δαβίδ ποὺ βγῆκε μπροστά του μὲ τὴ σφεντόνα. Μὰ ὁ Δαβίδ δὲ λογάριάζε οὔτε τὸ μεγάλο ἀνάστημα τοῦ Γολιάθ, οὔτε τὸ κοντάρι τὸ πελώριον ποὺ κρατοῦσε, γιὰτὶ αὐτὸς εἶχε πῶς δυνατὸ ὄπλο, εἶχε δηλαδὴ τὴ βοήθεια τοῦ Θεοῦ. Καθὼς λοιπὸν προχώρησε λίγο, γύρισε τὴ σφεντόνα καὶ σημάδεψε καὶ ἔρριξε τὴν πέτρα μὲ δύναμη. Ἡ πέτρα βροῆξε

Ὁ θάνατος τοῦ Σαούλ.

τὸ Γολιάθ στὸ μέτωπο καὶ τὸν ξάπλωσε κάτω. Πλησιάζει τότε κοντὰ ὁ Δαβὶδ καὶ βγάζοντας τὸ μαχαίρι του τοῦ ἔκοψε τὸ κεφάλι. Σὰν εἶδαν αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα οἱ Φιλιισταῖοι, τρομάξαν κι ἄρχισαν νὰ φεύγουν, καὶ οἱ Ἰσραηλῖτες τοὺς ἐκυνήγησαν καὶ τοὺς ἔξαμαν μεγάλῃ καταστροφῇ.

3. Ἡ ἀρετὴ τοῦ Δαβίδ.

Ὅταν γύριζαν οἱ Ἰσραηλῖτες ἀπὸ τὴ μάχη, τὰ γυναικόπαιδα βγῆκαν νὰ ὑποδεχθοῦν τοὺς νικητές. Φώναζαν λοιπὸν μ' ἐνθουσιασμὸ κι ἔλεγαν : «Ὁ Σαοὺλ σκότωσε χιλιάδες, μὰ ὁ Δαβὶδ μυριάδες». Αὐτὸ ποὺ ἔλεγαν οἱ γυναῖκες γιὰ τὸ Δαβὶδ τοῦ κατοφάνηζε τοῦ Σαοὺλ. Ἄρχισε λοιπὸν νὰ ζηλεύη καὶ νὰ μισῇ τὸ Δαβὶδ καὶ μάλιστα πῆρε τὴν ἀπόφασιν νὰ τὸν σκοτώσῃ. Ὁ Δαβὶδ τὸ κατάλαβε καὶ γιὰ νὰ μὴ δώσῃ ἀφορμὴ νὰ κάμῃ τέτοιο ἀμάρτημα ὁ βασιλιάς, ἔφυγε ἀπὸ τὸ παλάτι καὶ γύριζε στὰ βουνά. Ὁ Σαοὺλ ὁμοῦ τυφλωμένος ἀπὸ τὸ μῖσος του βγῆζε καὶ τὸν κυνηγοῦσε κι ἐκεῖ. Μιὰ μέρα ὁ Δαβὶδ γιὰ νὰ σωθῇ, χώθηκε μέσα σὲ μιὰ σπηλιά. Σὲ λίγο, χωρὶς νὰ τὸ ξέσῃ ἦθε καὶ μπῆκε μέσα νὰ ξεκουραστῇ καὶ ὁ Σαοὺλ. Ὁ Δαβὶδ κρύφτηκε πρὸ βαθιὰ καὶ δὲν τὸν εἶδαν. Σὲ λίγο ὁ Σαοὺλ κοιμήθηκε. Τότε ὁ σύντροφος τοῦ Δαβίδ τοῦ εἶπε πὸς ἦταν εὐκαιρία νὰ σκοτώσῃ τὸ βασιλιά καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ κυνήγι του. Μὰ ὁ Δα

βιδ ἀποκρίθηζε πὸς αὐτὸ δὲν ἦταν καθόλου σωστό, γιατί ὁ Σαοὺλ ἦταν διωρισμένος βασιλιάς ἀπὸ τὸ Θεό. Ὑστερα ἔκοψε μόνον ἓνα κομμάτι ἀπὸ τὸ φόρεμα τοῦ κοιμισμένου βασιλιά κι ἔφυγε. Ἀργότερα ὁ Σαοὺλ, ὅταν τὸ ἔμαθε, θαύμασε γιὰ τὴν τόσο γενναία αὐτὴ πράξη τοῦ Δαβίδ. Λὲν πέρασε ὅμως πολὺς καιρὸς καὶ ὁ Σαοὺλ τιμωρήθηκε σκληρὰ γιὰ τὰ ἁμαρτήματά του. Σὲ μιὰ μάχη με τοὺς Φιλισταίους σκοτώθηκαν καὶ οἱ δυὸ γιοί του. Αὐτὸς πλήγώθηκε καὶ κινδύνευε νὰ τὸν πιάσουν οἱ ἐχθροὶ αἰχμάλωτο. Τότε τράβηξε τὸ σπαθί του κι αὐτοκτόνησε.

4. Ὁ Δαβίδ βασιλιάς.

Μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Σαοὺλ βασίλευσε ὁ Δαβίδ. Ὁ Δαβίδ ἦταν ἔξοχος βασιλιάς καὶ πρῶτα πρῶτα ἔκαμε πολλὰ πολεμικὰ κατορθώματα. Νίκησε ὅλους τοὺς ἐχθροὺς καὶ μεγάλωσε τὸ βασίλειο τῶν Ἰσραηλιτῶν. Ἐπειτα ἦταν πάρα πολὺ εὐσεβὴς καὶ γι' αὐτὸ κατασκεύασε πάνω στὸ βουνὸ τῆς Ἱερουσαλήμ πὺν λεγόταν Σινά, μιὰ σκηνὴ μεγαλοπρεπῆ, ὅπου μετέφερε τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης. Ὅταν γίνηκε ἡ μεταφορὰ αὐτῆ, ὁ ἴδιος ὁ Δαβίδ παίζοντας λύρα καὶ ψαλμοδώντας πήγαινε μπροστὰ ἀπὸ τὴν πομπή. Ἐκαμε ἐπίσης πολλοὺς καὶ ωραίους ψαλμούς, πὺν ψάλλονται στὴν ἐκκλησία μας

καὶ δοξολογοῦν τὸ Θεό. Εἶναι τὸ Ψαλτήρι ὅπως τὸ λέμε.

Ὁ Δαβὶδ ὅμως ἔκαμε ἓνα φοβερὸ ἁμάρτημα, ποῦ γι' αὐτὸ πολὺ μετάνοιωσε ὕστερα καὶ ζήτησε συγχώρηση ἀπὸ τὸ Θεό.

5. Ὁ Ἀβεσσαλώμ.

Ὁ Δαβὶδ εἶχε κι ἓνα γιὸ μὲ τὸνομα Ἀβεσσαλώμ. Ὁ Ἀβεσσαλώμ ἦταν ἓνα πολὺ ζωηρὸ καὶ ἀτακτο παιδί καὶ δὲν ἄκουε τὸν πατέρα του. Ὅταν μεγάλωσε, ἔκαμε ἐπανάσταση θέλοντας νὰ διώξη τὸ γέρο Δαβὶδ ἀπὸ τὸ θρόνο καὶ νὰ βασιλέψη αὐτός. Τότε ὁ Δαβὶδ μὲ μεγάλη του λύπη ἀναγκάστηκε νὰ στείλῃ τὸ στρατὸ νὰ καταδιώξη τὸν Ἀβεσσαλώμ. Ἐδωσε ὅμως ἐντολὴ νὰ τὸν πιάσουν, χωρὶς νὰ τοῦ κάμουν κανένα κακό. Ὅταν ὁ στρατὸς χτύπησε τοὺς ἐπαναστάτες, τοὺς νίκησε κι αὐτοὶ ἔφυγαν. Ὁ Ἀβεσσαλώμ καβάλλησε σ' ἓνα μουλᾶρι ποῦ βροῖε κι ἔτρεχε κι αὐτὸς νὰ σωθῆ. Περνώντας ὅμως κάτω ἀπὸ ἓνα δέντρο, τὰ μακρὰ μαλλιά του πιάστηκαν στὰ κλαδιὰ τοῦ δέντρου καὶ καθὼς τὸ ζῶο πέρασε μὲ τὴν ὀρμὴ του καὶ ἔφυγε, ὁ Ἀβεσσαλώμ ἔμεινε κρεμασμένος. Τότε ἦρθαν οἱ στρατιῶτες ποῦ τὸν κυνηγοῦσαν καὶ ξεχνώντας τὴ διαταγὴ τοῦ Δαβὶδ τὸν ἐσκοτώσαν. Ὅταν ὁ Δαβὶδ ἔμαθε πὼς σκοτώθηκε ὁ γιός του, μεγάλη λύπη τὸν ἔπιασε καὶ κλαίοντας φώναξε:

Ὁ Δαβὶδ κλαίει ἀπαρηγόρητα τὸ θάνατο τοῦ Ἄβεσσαλώμ.

« Ἀβεσσαλώμ, παιδί μου Ἀβεσσαλώμ, γιατί νά μὴν πεθάνω ἐγὼ γιὰ σένα; »

Ἔ.Ο Σολομών.

Ὅταν πέθανε ὁ Δαβίδ, ἀνέβηζε στὸ θρόνο ὁ γιὸς του Σολομών. Ὁ Σολομών ἦταν τόσο ἐνάρετος, σοφὸς καὶ εὐσεβής, ὥστε ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε νά ζητήσῃ ὅ,τι ἐπιθυμεῖ ἀπ' αὐτὸν καὶ θὰ τὸ λάβῃ. Τότε ὁ Σολομών ἐζήτησε ἀπὸ τὸ Θεὸ νά τοῦ δώσῃ φρόνηση καὶ δικαιοσύνη, γιὰ νά μπορέσῃ νά κυβερνήσῃ καλὰ τὸ λαὸ του. Ὁ Θεὸς ἀπεκρίθη πὼς καὶ σοφία πολὺ τοῦ ἔδωσε μὰ καὶ πλοῦτη πολλὰ θὰ τοῦ δώσῃ καὶ δόξα μεγάλη καὶ πολλὰ χρόνια θὰ ζήσῃ.

Πραγματικὰ ὁ Σολομών ἔζησε πολλὰ χρόνια, ἔκαμε ἀξιόλογα εἰρηνικὰ ἔργα, ἀπόκτησε πολλὰ πλοῦτη, καὶ κυβέρνησε μὲ μεγάλη σοφία. Ἐνα δεῖγμα τῆς σοφίας του ἦταν καὶ τὸ παρακάτω περιστατικό. Ἦσαν δύο γυναῖκες πού εἶχαν γεννήσει τὴν ἴδια μέρα ἀπὸ ἓνα παιδί κι ἔμεναν στὸ ἴδιο σπίτι. Τὴ νύχτα καθὼς κοιμόνταν, ἡ μιὰ ἀπ' αὐτὲς χωρὶς νά τὸ νιώσῃ ἔπεσε πάνω στὸ παιδί της καὶ τὸ δυστυχημένο μικρὸ πέθανε. Ὅταν ξύπνησε ἡ μητέρα του καὶ τὸ εἶδε, τὸ πῆρε εὐθύς καὶ τὸ ἔβαλε στὴ θέση τῆς ἄλλης γυναίκας καὶ αὐτὴ πῆρε τὸ παιδί ἐκείνης.

Τὸ πρῶτ' αὐτῶν σηκώθηκαν καὶ οἱ δύο ἄρχισαν

Ὁ Σολομών δικαστής.

νά φιλονικοῦν λέγοντας κάθε μιὰ πὼς τὸ ζωντανὸ παιδί ἦταν δικό της· τέλος ἀποφάσισαν νὰ παρουσιαστοῦν στὸν βασιλιὰ νὰ λύση ἐκεῖνος τὴ διαφορὰ τους. Ὁ Σολομών δὲ χρειάστηκε πολὺ γιὰ νὰ βρῆ τὴ δίκαιη λύση σ' ἓνα ζήτημα τόσο δύσκολο. Διέταξε λοιπὸν τὸ στρατιώτη νὰ πάρῃ τὸ ζωντανὸ παιδί καὶ μὲ τὸ σπαθὶ του νὰ τὸ κόψῃ στὰ δύο καὶ νὰ δώσῃ ἀπὸ μισὸ σὲ κάθε μιὰ γυναίκα. Καθὼς τ' ἄκουσε αὐτὸ ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ, ἔβαλε δυνατὴ φωνὴ καὶ παρακάλεσε τὸ βασιλιὰ νὰ μὴ γίνῃ αὐτὸ καὶ νὰ δώσουν τὸ παιδί καλύτερα στὴν ἄλλη γυναίκα. Τότε ὁ Σολομών κατάλαβε πὼς αὐτὴ ἦταν ἡ πραγματικὴ μητέρα τοῦ παιδιοῦ καὶ διέταξε νὰ δώσουν σ' αὐτὴ τὸ παιδί.

Ὁ Σολομών ἔχτισε κι ἓνα μεγαλόπρεπο ναὸ στὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ μετέφερε ἐκεῖ τὴν Κιβωτὸ τῆς Διαθήκης ἀπὸ τὴ σκηνὴ πού εἶχε φτιάξει ὁ πατέρας του στὸ Σινά.

✓ 7. Ὁ Ροβοὰμ καὶ ὁ Ἱεροβοὰμ.

Ὅταν πέθανε ὁ Σολομών, ἔγινε βασιλιάς ὁ γιὸς του Ροβοὰμ. Ἐπειδὴ ὅμως αὐτὸς φερνόταν ἀπάνθρωπα, ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς τὸν ἀποκήρυξε ἐκτὸς ἀπὸ τὶς δυὸ φυλὲς τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Βενιαμὴν πὺν ἔμειναν μ' αὐτόν. Οἱ ἄλλες δέκα φυλὲς ἔκαμαν ἄλλο βασιλιά, τὸν Ἱεροβοὰμ, πὺν ἦταν στρατηγὸς τοῦ Σολομῶντα. Ἔτσι τὸ βασίλειο τῶν Ἑ-

Ὁ Σολομών.

βραίων χωρίστηκε σὲ δύο βασιλεία πού τὸ ἓνα μὲ τὸ Ροβοὰμ ὠνομάστηκε βασιλείο τοῦ Ἰούδα, ἐνῶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν Ἱεροβοὰμ ὠνομάστηκε βασιλείο τοῦ Ἰσραήλ. Τὸ ἓνα εἶχε πρωτεύουσα τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὸ ἄλλο τὴ Σαμάρεια. ✓

δ. ~~Η~~ διάλυση τοῦ βασιλείου τῶν Ἑβραίων.

Ἀπὸ τὸν καιρὸ πού ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς διαρέθηκε σὲ δυὸ βασιλεία, ἔπεσε στὴν ἁμαρτία. Λησμόνησαν τὶς ἐντολὲς τοῦ Θεοῦ καὶ ἔκαναν κάθε εἶδους κακὰς πράξεις. Τότε παρουσιάζονταν κάθε τόσο διάφοροι ἀπεσταλμένοι τοῦ Θεοῦ, εὐσεβεῖς καὶ ἐνάρετοι ἄνθρωποι, πού προσπαθοῦσαν νὰ ξαναφέρουν μὲ τὶς συμβουλές τους τὸ λαὸ στὸν ἴσιο δρόμο, μὰ δὲν τὸ κατώρθωναν. Οἱ Ἑβραῖοι ἀντὶ νὰ διορθῶνωνται, ὅλο καὶ περισσότερο ἀσεβεῖς γίνονταν. Τότε ἔπεσαν ἐπάνω τους οἱ ἐχθροὶ τους καὶ τοὺς κυρίεψαν. Τὸ βασιλείο τοῦ Ἰσραήλ τὸ κυρίεψαν οἱ Ἀσσύριοι πού εἶχαν βασιλιά τους τὸ Σαλμανάσσαρ.

Τὸ βασιλείο τοῦ Ἰούδα τὸ κυρίεψαν οἱ Βαβυλώνιοι πού βασιλιάς τους ἦταν ὁ Ναβουχοδονόσωρ.

Τότε ἡ ὥραία Ἱερουσαλήμ καταστράφηκε ἐντελῶς μὲ τὸ μεγαλόπρεπο ναὸ τοῦ Σολομῶντα. Ὅλοι οἱ κάτοικοι πιάστηκαν αἰχμάλωτοι καθὼς καὶ ὁ τότε βασιλιάς τοῦ Ἰούδα ὁ Ἰωακείμ, καὶ μεταφέρθηκαν στὴ Βαβυλῶνα. ✕

ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄.

ΟΙ ΠΡΟΦΗΤΑΙ

1. Ὁ Ἡλίας.

Ὁ προφήτης Ἡλίας παρουσιάστηκε τὴν ἐποχὴ πὺρ βασίλευε στοὺς Ἰσραηλῆτες ἕνας βασιλεὺς ἀσεβής. Αὐτὸς εἶχε παρατήσει ὅλως διόλου τὴ θρησκεία τῶν προγόνων του καὶ ἐπίστευε τὰ εἰδωλά. Αὐτρενε λοιπὸν ἕνα εἰδωλό, πὺρ λεγόταν Βάαλ.

Ὁ προφήτης Ἡλίας εἶχε τραβηχτῆ στὴν ἐρημιὰ καὶ καθόταν κοντὰ σ' ἕνα ξεροπόταμο. Ἐκεῖ ὁ Θεὸς τοῦ ἔστειλε τὴν τροφή του μ' ἕναν ἄγγελο καὶ τοῦ παράγγελλε νὰ μὴ παύῃ νὰ συμβουλεύῃ τοὺς παραστρατισμένους Ἰσραηλῆτες καὶ νὰ τοὺς δείχνῃ τὴν ἀληθινὴ πίστη.

Μιὰ μέρα παρουσιάστηκε ὁ Ἡλίας στὸ βασιλεὺ τὸν Ἀχαάβ καὶ τοῦ εἶπε, ἂν θέλῃ νὰ δοκιμάσουν ποιὸς εἶναι ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων του ἢ ὁ Βάαλ. Εἶπε λοιπὸν νὰ μαζευτοῦν σ' ἕνα μέρος καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ Βάαλ καὶ νὰ φέρουν καὶ δύο βόδια. Τότε νὰ σφάζουν τὰ ζῶα καὶ νὰ τὰ βάλουν τὸ καθ' ἕνα πάνω σὲ χωριστὸ σωρὸ ἀπὸ ξύλα.

B. Πετρονισ : Ἱστορία Π. Διαθήκης, 2η ἐκδ., 1933.

Ἔπειτα νὰ παρακαλέσουν καὶ οἱ 450 ἱερεῖς τὸ Θεὸν
τὸ Βάαλ ν' ἀνάψῃ τὰ ξύλα καὶ νὰ παρακα-
λέσῃ καὶ ὁ Ἥλιος μόνος τὸ Θεὸν ν' ἀνάψῃ τὰ ξύλα.
Ἐκεῖνος ποὺ θὰ τ' ἀνάψῃ θὰ εἶναι ὁ ἀληθινὸς
Θεός. Ὁ Ἀχαάβ δέχτηκε. Ὅταν λοιπὸν ἔκαμαν
τὴν ἐτοιμασίαν ὅλην, ἄρχισαν οἱ 450 ἱερεῖς τοῦ
Βάαλ νὰ προσεύχονται στὸ Θεὸν τὸν ν' ἀνάψῃ τὰ
ξύλα. Ὅμως ἕως τὸ μεσημέρι τίποτε δὲν ἔγινε.
Τότε προσευχήθηκε καὶ ὁ Ἥλιος καὶ εὐθύς τὰ ξύλα
τοῦ σωροῦ τοῦ ἀναψαν. Καὶ ἄλλα πολλὰ θαύματα
ἔκαμε ὁ Ἥλιος, δείχνοντας τὴ δύναμιν τοῦ ἀληθι-
νοῦ Θεοῦ καὶ τέλος πέταξε στοὺς οὐρανοὺς μέσα
σὲ φωτεινὴν νεφέλην, ἔγινε δηλαδὴ ἀνάληψιν τοῦ
προφήτη. Ὁ προφήτης Ἥλιος ἐσορτάζεται ἀπὸ
τὴν Ἐκκλησίαν μας στίς 20 Ἰουλίου καὶ πολλὰ ἐκ-
κλησιαστικά πάντα στίς κορφὰς τῶν βουνῶν εἶναι
ἀφιερωμένα στὴ μνήμη του. ~~†~~

2. Ὁ Ἡσαΐας.

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας στάθηκε ὁ πρὸ μεγαλύτε-
ρος ἀπὸ ὅλους τοὺς ἄλλους προφήτες. Μάλλον
μὲ μεγάλη ἀυστηρότητα τοὺς Ἰσραηλίτες, ποὺ στὸν
καιρὸν τοῦ εἶχαν φτάσει στὸ χειρότερον σημεῖον τῆς
διαφθορᾶς. Τοὺς δίδασκε καὶ τοὺς συμβούλευε
ἀκούραστα. Τοὺς ἔλεγε νὰ ξαναγυρίσουν στὴν πα-
τριὰ καὶ ἀληθινὴν λατρείαν τοῦ Θεοῦ, νὰ ζοῦνε μὲ
ἀρετὴν καὶ νὰ ἀγαπιῶνται μεταξύ τους.

Ὁ Ἡλίας.

Δὲ φοβόταν τοὺς δυνατοὺς οὔτε τι αὐτὸ τὸν τότε βασιλέα, τὸ Μανασσῆ, ποὺ εἶχε ὄλως διόλου φύγει ἀπὸ τὴν ἐντολὴν τῆς ἱερᾶς Διαθήκης. Κι αὐτὸν τὸν κατέκρινε μὲ θάρρος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ βασιλιάς αὐτὸς γεμάτος μανία ἐναντίον του ἔδωσε διαταγὴν καὶ σκότωσαν μὲ βασανιστήρια τὸν προφήτην Ἡσαΐα.

Ὁ Ἡσαΐας εἶπε σπουδαῖες καὶ θαυμαστὲς προφητεῖες, ποὺ ὅλες βγήκαν ἀληθινές. Αὐτὸς εἶπε πὼς ἡ Ἱερουσαλήμ θὰ καταστρεφόταν καὶ ὁ λαὸς θὰ γινόταν αἰχμάλωτος στὴν Βαβυλώνα. Αὐτὸς προρῆτειψε καὶ γιὰ τὴν Σταύρωση καὶ τὴν Ἀνάστασι τοῦ Σωτῆρος.

3. Ὁ Ἱερεμίας.

Μετὰ τὸν Ἡσαΐα μέγας προφήτης παρουσιάστηκε ὁ Ἱερεμίας. Ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι προφῆτες τὸ ἴδιο καὶ αὐτὸς κατέκρινε μὲ μέγαν θάρρος τοὺς ἀσεβεῖς καὶ τοὺς ἐπρόλεγε τὰ παθήματα, ποὺ ἔμελλε νὰ πάθῃ τὸ Ἰσραηλιτικὸ ἔθνος. Μὰ ὅπως τοὺς ἄλλους ἔτσι καὶ αὐτὸν ὄχι μόνο κανεῖς δὲν τὸν ἄκουε, ἀλλὰ καὶ τὸν καταδίωξαν καὶ πολλὰς πίκρας καὶ βάσανα τὸν ἐπότισαν. Τέλος ὁ βασιλιάς Σεδεκίας τὸν ἔρριξε στὴ φυλακὴν.

Στὴ φυλακὴν ἦταν ὁ Ἱερεμίας, ὅταν ὁ βασιλιάς τῆς Βαβυλώνας, ὁ Ναβουχοδονόσορ, κυρίεψε τὴν Ἱερουσαλήμ καὶ τὴν κατέστρεψε, ἀκριβῶς ὅπως

τὸ εἶχε προφητέψει ὁ προφήτης. Ὁ Ναβουχοδονόσωρ τὸν ἔβγαλε ἀπὸ τῆ φυλακῆ, τοῦ χάρισε τὴν ἔλευθερία του καὶ τοῦ ἔδωσε πολλὰς τιμὰς. Ὁ Ἱερεμίας τόση θλίψη δοκίμασε γιὰ τὴν καταστροφὴ τοῦ λαοῦ του, πὸν ἔγραψε ἓνα θρηνητικὸ ποίημα, ὅπου ἡ θλίψη του φέρνει μεγάλη συγκίνησι. Αὐτὸ εἶναι πὸν λέγεται «Θρῆνος τοῦ Ἱερεμίας».

4. Ὁ Δανιήλ.

Ἀνάμεσα στοὺς αἰχμαλώτους Ἰσραηλῖτες, πὸν ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔφερε στὴ Βαβυλῶνα, παρουσιάστηκε ἄλλος προφήτης, ὁ Δανιήλ. Ἡ προφητικὴ του δύναμη καὶ ἡ σοφία του ἔκαμαν ἐντύπωση στὸ Ναβουχοδονόσορα, μάλιστα ὅταν τοῦ ἐξήγησε ἓνα ὄνειρο, πὸν κανεῖς ἀπὸ τοὺς σοφοὺς τοῦ βασιλείου του δὲν ἦταν σὲ θέση νὰ ἐξηγήσῃ. Τότε ὁ Ναβουχοδονόσωρ ἔδωσε στὸν προφήτη Δανιήλ πολλὰς τιμὰς καὶ μεγάλο ἀξίωμα.

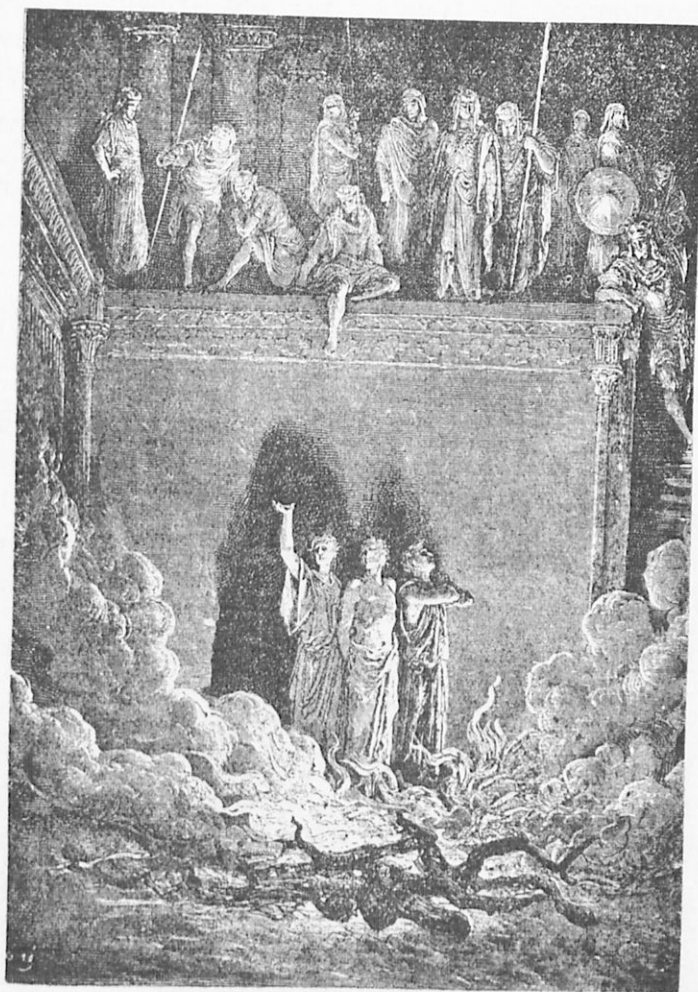
5. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι.

Τὴν ἴδια ἐποχὴ μὲ τὸ Δανιήλ ζοῦσαν καὶ τρεῖς νέοι Ἰσραηλῖτες πάρα πολὺ φρόνιμοι καὶ εὐσεβεῖς πὸν λέγονταν Ἀζαρίας, Ἀνανίας καὶ Μισαήλ. Αὐτοὺς τόσο πολὺ τοὺς μισοῦσαν οἱ εἰδωλολάτρες, ὥστε θέλησαν νὰ τοὺς καταστρέψουν. Παρεκίνησαν λοιπὸν τὸ βασιλιὰ νὰ στήσῃ ἓνα χρυσὸ εἶδωλο καὶ νὰ διατάξῃ ὅλο τὸ λαὸ νὰ τὸ προσκυνοῦν.

“Οποιος δὲν τὸ προσκυνήσῃ νὰ ρίχνηται ἐστὶ φώ-
τιά. Οἱ τρεῖς εὐσεβεῖς νέοι δὲ λογάρισαν καθό-
λου αὐτὴ τὴν ἀσεβῆ διαταγὴν, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦ-
σαν νὰ λατρεύουν τὸν ἀληθινὸ Θεὸ μὲ ἀφοσίωση.
Τότε ὁ βασιλεὺς διέταξε νὰ πιάσουν τοὺς τρεῖς
νέους καὶ νὰ τοὺς ρίξουν μέσα σ’ ἓνα φλογισμένο
καμίνι.” Ἐτσι κι ἔγινε. “Ὁμως ἄγγελος Κυρίου κα-
τέβηκε μέσα στὸ καμίνι καὶ φύλαξε ἀπὸ τὶς φλό-
γες τοὺς τρεῖς νέους.” Ἐτσι κανεὶς δὲν ἔπαθε τί-
ποτε. Μόλις εἶδε αὐτὸ ὁ Ναβουχοδονόσωρ, ἐθαύ-
μασε καὶ διέταξε εὐθύς νὰ βγάλουν τοὺς τρεῖς
νέους καὶ νὰ ρίξουν μέσα ἐκείνους πού τοὺς εἶχαν
κατηγορήσει.

⑥ Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν.

Τὴν ἴδια πάνω κάτω τύχη ἔλαβε καὶ ὁ Δανιὴλ
ἀργότερα. “Ὅταν πέθανε ὁ βασιλεὺς Ναβουχοδο-
νόσωρ, ἀνέβηκε στὸ θρόνο τῆς Βαβυλώνας ἓνας
κακὸς βασιλεὺς, ὁ Βαλτάσαρ. Τότε ἔπεσε πάνω
στοὺς Βαβυλωνίους ὁ βασιλεὺς τῶν Μήδων ὁ Δα-
ραεῖος καὶ σὲ μιὰ νύχτα κυρίεψε τὴ Βαβυλώνα, ἔ-
σφαξε τὸ Βαλτάσαρ καὶ πολλοὺς Βαβυλωνίους. Ὁ
Δαρεῖος γνῶρισε τὸ Δανιὴλ καὶ τὸν ἐκτίμησε καὶ
αὐτὸς πολὺ, ὥστε τὸν ἔκαμε ἄρχοντα στὸ βασιλεί-
ου του. Τότε οἱ ἐχθροὶ τοῦ Δανιὴλ ἀπὸ τὴ ζήλια
τοὺς τὸν κατηγοροῦσαν στὸ βασιλεῖα κι ἐκεῖνος διέ-
ταξε καὶ τὸν ἔροριξαν σ’ ἓνα λάκκο, ὅπου εἶχαν ἑπτά

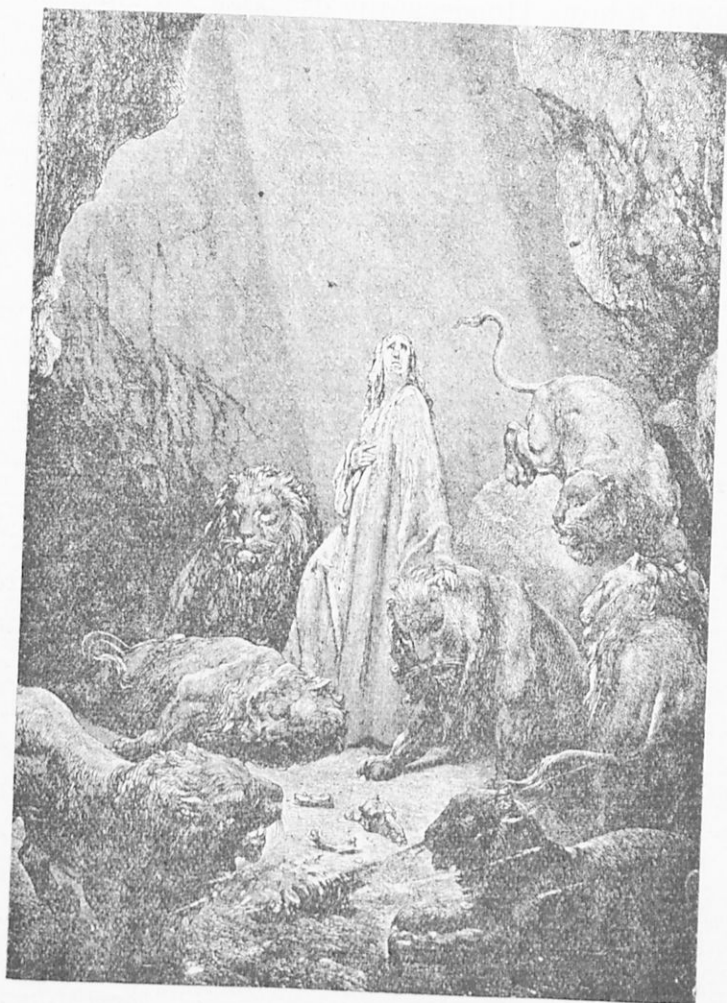

Οἱ τρεῖς νέαι στὸ φλογισμένο καμίνι.

πεινασμένα λιοντάρια. Ἄγγελος Κυρίου ὁμοῦς ἦρθε στὸ λάκκο καὶ κράτησε τὰ λιοντάρια καὶ δὲν πείραξαν καθόλου τὸν προφήτη Δανιήλ. Σὰν εἶδε τὸ θαῦμα αὐτὸ ὁ Δαρεῖος διάταξε νὰ βγάλουν ἔξω ἀπὸ τὸ λάκκο τὸ Δανιήλ καὶ νὰ ρίξουν μέσα ἐκείνους πρὸς τὸν κατηγόρησαν.

7. Ὁ Ἰωνᾶς.

Ὁ προφήτης Ἰωνᾶς πῆρε τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ νὰ πάγῃ στὴν πόλῃ Νινευὶ καὶ νὰ συμβουλέψῃ τοὺς κατοίκους τῆς νὰ μετανοήσουν. Ἡ Νινευὶ ἦταν πρωτεύουσα τῆς Ἀσσυρίας καὶ πραγματικά οἱ κάτοικοί τῆς κυλιόνταν στὴν ἀσέβεια καὶ σὲ κάθε ἀνομία. Ὁ Ἰωνᾶς ὁμοῦς ἀντὶ νὰ πάῃ πρὸς τὴ Νινευί, ἐμπῆκε σ' ἓνα πλοῖο πρὸς ταξίδευσεν γι' ἄλλον τόπο. Ὅμως ἡ ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ ἔπρεπε νὰ γίνῃ. Σηκώθηκε λοιπὸν τρικυμία μεγάλη στὸ πέλαγος καὶ τὸ πλοῖο κινδύνευε νὰ ναυαγήσῃ. Τότε τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου, παραξενεμένο γιὰ τὸ πῶς σηκώθηκε μέσα στὴ γαλήνῃ τέτοια τρικυμία, πίστεψε πῶς κάποιος ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτες θὰ ἦταν ὁ αἴτιος. Ἐρριξαν λοιπὸν κλήρους καὶ ὁ κλήρος ἔπεσε στὸν Ἰωνᾶ. Ἐπιασαν λοιπὸν τὸν Ἰωνᾶ καὶ τὸν ἔρριξαν στὴ θάλασσα. Ἀμέσως τότε ἔγινε γαλήνῃ καὶ τὸ πλοῖο ταξίδευσεν ἡσυχᾶ. Ἐνα μεγάλο ψάρι, ἓνα κῆτος, κατάπιε τότε τὸν Ἰωνᾶ. Ὁ προφήτης ἔμεινε στὴν κοιλίᾳ τοῦ κήτους τρεῖς ἡμέρες χωρὶς νὰ

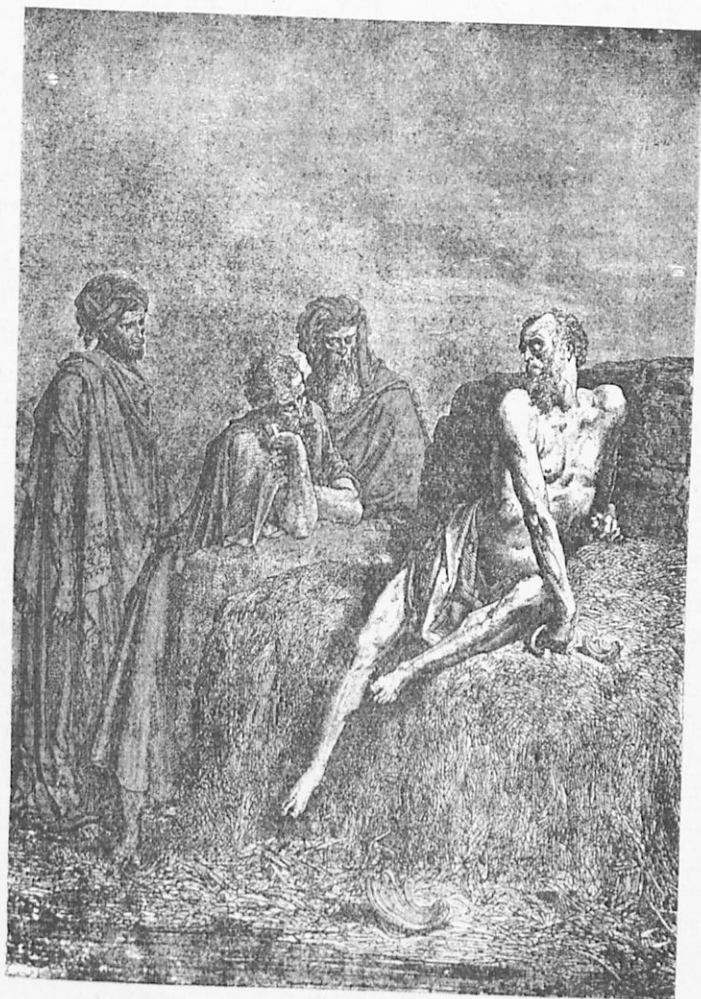

Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν.

πάθη τίποτε. Προσευχόταν στο Θεό και ζητούσε να συγχωρηθῆ πού παράκουσε τὴν ἐντολή του. Τέλος τὸ κῆτος τὸν ἔφερε πάλι στὴ στεριά και ὁ Ἰωνᾶς βγῆκε χωρὶς νὰ πάθη τίποτε. Ξεκίνησε λοιπὸν ἀμέσως και πῆγε στὴν πόλη Νινευί, ὅπου ἄρχισε νὰ προσκαλῆ τὸ διεφθαρμένο λαὸ νὰ συνέλθῃ και νὰ θυμηθῆ τὸ Θεό του. Ἔτσι λοιπὸν ὁ Ἰωνᾶς ξεπλήρωσε τὴν ἐντολή τοῦ Θεοῦ.

8. Ἰώβ.

Ἐνας ἀπὸ τοὺς πῶ εὐσεβεῖς ἀνθρώπους πού ἐζησαν ποτὲ ἦταν ὁ Ἰώβ. Ὁ Ἰώβ ἦταν εὐτυχής. Εἶχε περιουσία μεγάλη ἀπὸ κτήματα, πρόβατα, γκαμήλες και ἄλλα ζῶα. Εἶχε ἑπτὰ γιουὺς και τρεῖς θυγατέρες και πλῆθος ἀπὸ ὑπηρέτες. Ἐξαφνα γιὰ μιὰ μέρα ἔπεσαν ἐπάνω του ὅλες οἱ συμφορές. Ληστὲς τοῦ ἄρπαξαν ὅλα τὰ ζωντανά του και σκότωσαν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους του. Σεισμὸς ἔρριξε τὸ σπίτι και πλάκωσε τοὺς γιουὺς και τὶς θυγατέρες του. Τέλος μιὰ τρομερὴ ἀρρώστεια χτύπησε και τὸν ἴδιον. Κι ἐνῶ ὅλα τοῦτα τὰ δυστυχήματα ἔπεσαν πάνω στοὺς κεφάλι τοῦ Ἰώβ, ὁμοῦ αὐτὸς οὔτε ἓνα παράπονο δὲν ἔβγαλε ἀπὸ τὸ στόμα του. Καθόταν λοιπὸν ἔξω στὰ χῶματα και ἔξυνε τὶς πληγές του μ' ἓνα κεραμίδι και ἔλεγε: «γυμνὸς βγῆκα στὸν κόσμο, γυμνὸς και θὰ γυρίσω», και εὐλόγῳσε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ.

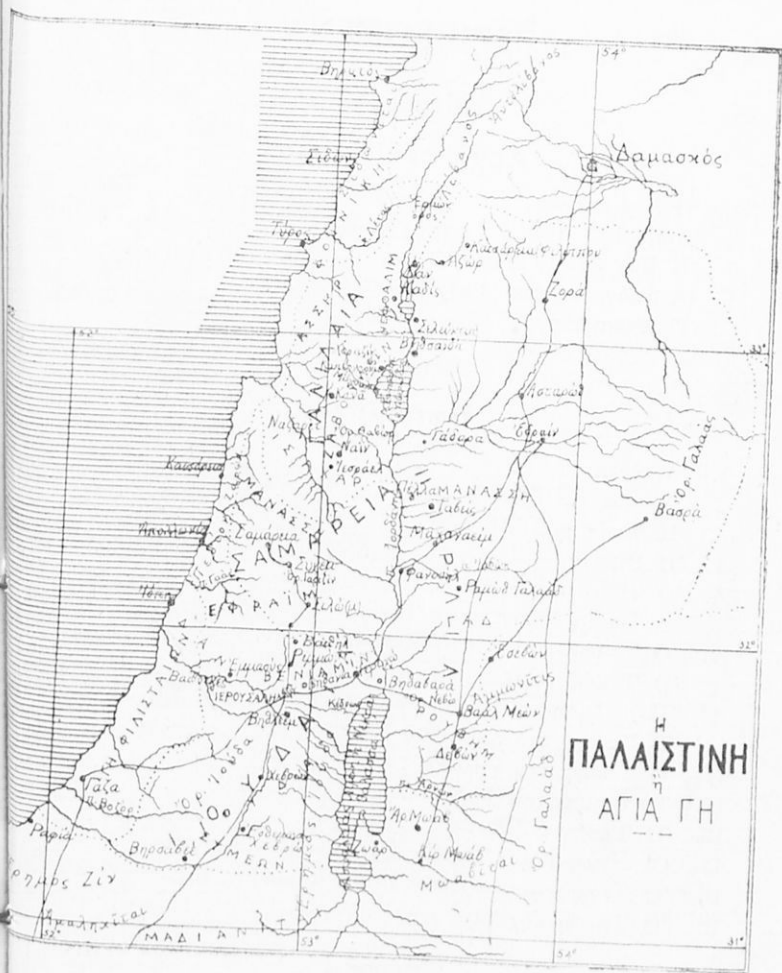

Ὁ Ἰώβ.

Ἡ γυναίκα του, πὺ δὲν μποροῦσε νὰ ὑποφέρῃ αὐτὴ τὴ κατάντια, τὸν παρακινοῦσε νὰ βλασφημῆσῃ. Ὅμως αὐτὸς τῆς ἔλεγε πὺς ἦταν ἀνόητη. Γιατὶ ὅταν ὁ Θεὸς στέλνῃ τὰ ἀγαθὰ, τὰ δέχεται κανεὶς, ἅμα ὅμως στείλῃ τὰ κακὰ νὰ μὴ τὰ δέχεται;

Τότε ἦρθαν τρεῖς φίλοι τοῦ Ἰὼβ ἀπὸ μακρυνὸ μέρος καὶ τὸν παρηγοροῦσαν. Κι ἓνας ἀπ' αὐτοὺς εἶπε τοῦ Ἰὼβ, πὺς γὰ κάποια βέβαια ἁμαρτία, θὰ τιμωριόταν ἔτσι. Αὐτὸ ἔκανε τὸν Ἰὼβ νὰ καταραστῆ τὴν ἡμέρα πὺ γεννήθηκε. Ὅμως γρήγορα πάλι μετάνιωσε καὶ ζήτησε συγγώρησιν ἀπὸ τὸ Θεὸ γὰ τὴν ἁμαρτία του.

Τότε ὁ Θεὸς ἀντάμειψε τὸν εὐσεβῆ καὶ ὑπομονητικὸ Ἰὼβ. Ὅχι μόνον τοῦ ἔδωσε πάλι τὴν υγεία του, ἀλλὰ τοῦ χάρισε καὶ ἄλλα παιδιά καὶ διπλάσια ὑπάρχοντα ἀπὸ ὅσα εἶχε πρὶν. Ἔτσι λοιπὸν τὶς τελευταῖες ἡμέρες τῆς ζωῆς του ὁ Ἰὼβ τὶς ἔζησε εὐτυχισμένος.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μέρος Α'.

Ἀρχὴ τοῦ Κόσμου

	Σελίς	
1. Ἡ Δημιουργία	3	
2. Ἀδὰμ καὶ Εὐὰ	6	
3. Ἡ Εὐὰ καὶ τὸ Φίδι	8	
4. Οἱ ἀπόγονοι τῶν πρωτόπλαστων	10	
5. Ὁ Κατακλυσμός	10	

Μέρος Β'.

Πατριάρχαι

1. Ἀβραάμ	15
2. Σόδομα καὶ Γόμορα	16
3. Ἡ θυσία τοῦ Ἀβραάμ	18
4. Ἡ Ρεβέκα	20
5. Ὁ Ἡσαῦ καὶ ὁ Ἰακώβ	23
6. Ὁ Ἰσαάκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	24
7. Ὁ Ἰακώβ φεύγει στὴ Μεσοποταμία	26
8. Ὁ Ἰακώβ γυρίζει στὴν πατρίδα του	29
9. Ἡ πώληση τοῦ Ἰωσήφ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς του	29
10. Ὁ Ἰωσήφ στὸ σπίτι τοῦ Πετεφρῆ	29
11. Ὁ Ἰωσήφ στὴ φυλακὴ	31
12. Τὰ ὄνειρα τοῦ Φαραῶ	31
13. Ὁ Ἰωσήφ δοξάζεται	34
14. Οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Ἰωσήφ ἔρχονται στὴν Αἴγυπτο	37
15. Ὁ Ἰωσήφ φανερόνεται στοὺς ἀδελφούς του	39
16. Ὁ Ἰωσήφ ἔρχεται στὴν Αἴγυπτο	42

Μέρος Γ'.

Ὁ Μωϋσῆς

1. Ἡ γέννηση τοῦ Μωϋσῆ	44
2. Ὁ Θεὸς φανερόνεται στὸ Μωϋσῆ	47

3.	Οἱ δέκα πληγές τοῦ Φαραῶ	Σελίς 50
4.	Οἱ Ἑβραῖοι φεύγουν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο	» 52
5.	Οἱ δέκα ἐντολές	» 53
6.	Τὸ χρυσὸ μοσχάρι	» 56
7.	Ὁ θάνατος τοῦ Μωϋσῆ	» 58
8.	Ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυῆ	» 58

Μέρος Δ΄.

Οἱ Κριταὶ

1.	Ὁ Γεδεὼν	» 61
2.	Ὁ Σαμφὼν	» 62
3.	Ὁ Ἥλι	» 63
4.	Ὁ Σαμουὴλ	» 66
5.	Ἡ Ρουθ	» 66

Μέρος Ε΄.

Οἱ Βασιλεῖς τῶν Ἑβραίων

1.	Ὁ Σαοὺλ	» 69
2.	Δαβὶδ καὶ Γολιάθ	» 70
3.	Ἡ ἀρετὴ τοῦ Δαβὶδ	» 72
4.	Ὁ Δαβὶδ Βασιλιάς	» 73
5.	Ὁ Ἀβεσσαλώμ	» 74
6.	Ὁ Σολομὼν	» 76
7.	Ὁ Ροβοάμ καὶ Ἱεροβοάμ	» 78
8.	Ἡ διάλυσις τοῦ Βασιλείου τῶν Ἑβραίων	» 80

Μέρος ΣΤ΄.

Προφῆται

1.	Ὁ Ἠλίας	» 81
2.	Ὁ Ἡσαΐας	» 82
3.	Ὁ Ἱερεμίας	» 84
4.	Ὁ Δανιὴλ	» 85
5.	Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο καμίνι	» 85
6.	Ὁ Δανιὴλ στὸ λάκκο τῶν λιονταριῶν	» 86
7.	Ὁ Ἰωνᾶς	» 88
8.	Ὁ Ἰώβ	» 90

ΕΙΚΟΝΕΣ - ΧΑΡΤΗΣ

	Σελίς	
1. Νὰ γίνῃ φῶς	5	
2. Ὁ Ἄγγελος διώχνει ἀπὸ τὸν Παράδεισο τὸν Ἀδὰμ καὶ τὴν Εὐά	9	
3. Ὁ Νῶε στέλνει τὸ περιστέρι	11	
4. Ὁ Πύργος τῆς Βαβέλ	13	
5. Ἡ γυναίκα τοῦ Νῶε	17	
6. Ἡ θυσιά τοῦ Ἀβραάμ	19	
7. Ἡ Ρεβέκκα καὶ ὁ Ἐλιέζερ	21	
8. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	25	
9. Ὁ Ἰσαὰκ εὐλογεῖ τὸν Ἰακώβ	27	
10. Τὸ ὄνειρο τοῦ Ἰακώβ	35	
11. Ὁ Ἰωσήφ ἐξηγεῖ στὸν Φαραῶ τὰ ὄνειρα τοῦ Ἰακώβ	41	
12. Ὁ Ἰωσήφ καὶ οἱ ἀδελφοὶ του	45	
13. Ὁ Μωϋσῆς σὺζεῖται ἀπὸ τὴ Βασιλοπούλα τὸν Φαραῶ	49	
14. Ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἄαρὼν πρὸ τοῦ Φαραῶ ἐντολές	55	
15. Ὁ Μωϋσῆς καὶ οἱ δέκα ἐντολές	57	
16. Ἡ κιβωτὸς τῆς Διαθήκης	59	
17. Ὁ Μωϋσῆς	63	
18. Σαμφὼν καὶ Δαλιδὰ	65	
19. Θάνατος τοῦ Σαμφὼν	67	
20. Ἡ Ρουθ	71	
21. Θάνατος τοῦ Σαοὺλ	75	
22. Ὁ Δαβὶδ κλαίει ἀπαρηγόρητα τὸ θάνατο τοῦ Ἀβεσ- σαλὼμ	77	
23. Ὁ Σολομὼν δισαστῆς	79	
24. Ὁ Σολομὼν	83	
25. Ὁ ἄγγελος δίνει τροφή στὸν προφήτη Ἡλία	87	
26. Οἱ τρεῖς νέοι στὸ φλογισμένο χαμίμι	89	
27. Ὁ Δανιήλ στὸ λάκκο τῶν Λιονταριῶν	91	
28. Ὁ Ἰὼβ	93	
Χάρτης τῆς Παλαιστίνης		

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἱερὰ Ἱστορία τῆς Καινῆς Διαθήκης.

Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.

Κατήχηση—Λειτουργικὴ.

Θρησκευτικὲς Ἱστορίες ἀπὸ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη.

Βιβλίον Α΄. Ἡ Γένεσις.	δρ. 12
» Β΄. Ὁ Μωϋσῆς	» 12
» Γ΄. Οἱ Κριταί.	» 12

Ἠθικὰ προβλήματα.

Μέρος Α΄. Ἀπὸ τῆς Φιλοσοφίας εἰς τὸν Χριστιανισμόν.

δρ. 25

Ἡ ὑποβολὴ ὡς παράγων τῆς Ἀγωγῆς (μετάφρασις).

δρ. 30

Προσεχῶς ἐκδίδονται

Θρησκευτικὲς Ἱστορίες.

Βιβλίον Δ΄. Ὁ Δαβίδ.
» Ε΄. Ὁ Σολομών.
» ΣΤ΄. Οἱ Προφῆται.